

ΜΕΛΕΤΗ

ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΧΑΝΙΩΝ ΤΩΝ ΔΕΚΑ (10) ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΩΝ «ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ» [ΟΙ ΟΠΟΙΕΣ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥΝ ΜΟΝΟΝ ΤΟ ΕΝΑ ΤΡΙΤΟ (1/3) ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ], ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΕΙΣΗΓΑΓΕ «ΣΥΝΟΔΙΚΩΣ» ΤΗΝ ΠΑΝΑΙΡΕΣΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ (Η ΓΝΩΣΤΙΚΙΣΜΟΥ – GNOSIS, Ή ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΥ),

ΚΑΙ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΟΠΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΣ ΤΩΝ ΔΕΚΑ (10) ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΩΝ «ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ», ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΔΕΝ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΥΝ, ΩΣ ΠΑΝΑΙΡΕΤΙΚΟ, ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ

- Ο ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣΗΧΘΗ «ΣΥΝΟΔΙΚΩΣ» (ΔΗΛ. ΔΕΣΜΕΥΤΙΚΩΣ) ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΕΚΑ (10) ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΕΣ ΠΟΥ; ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ, ΚΑΘΟΤΙ ΠΕΡΙ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΥ Ο ΛΟΓΟΣ -

Του Κυριάκου Κυριαζόπουλου

καθηγητή (επ.) του Εκκλησιαστικού Δικαίου στη Νομική Σχολή ΑΠΘ

www.theognosia.gr

25-7-2016 (αρχική μορφή) / 2-9-2016 (διευρυμένη μορφή)

Ερωτάται: 1) αν στη λεγόμενη «Πανορθόδοξη Σύνοδο» εισήχθη «συνοδικώς» η Παναίρεση του Οικουμενισμού από τις δέκα (10) Αυτοκέφαλες που προσήλθαν στην Κρήτη, και 2) αν εκκλησιολογική συνέπεια της εν λόγω εισαγωγής συνιστά η διακοπή κοινωνίας με τις αρχές και τους κληρικούς αυτών των δέκα (10) Αυτοκέφαλων.

Απαντάται θετικώς και για τα δύο (2) ερωτήματα,

Κατ' υποχρεωτικήν εφαρμογήν της Αγίας Γραφής για τη διακοπή κοινωνίας με τους αιρετικούς (Ιωαν.1, 5. Β' Θεσ., 3, 6. Τιμ. 1, 3-5. Γαλ. 1, 8)

Κατ' υποχρεωτικήν εφαρμογήν της Ιεράς Παραδόσεως για τη διακοπή κοινωνίας με τους αιρετικούς (ενδεικτικά: Αποστολικές Διαταγές (2, 19): «Ὡσπερ δε τω καλῷ ποιμένι το μη ακολουθούν πρόβατον λύκοις ἔκκειται εἰς διαφθοράν, οὕτως τω πονηρῷ ποιμένι το ακολουθούν πρόδηλον ἔχει τον θάνατον, ὅτι κατατρώξεται αὐτό.

Διό φευκτέον από των φθοροποιών ποιμένων». Άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος (TLG, Ep. 10, ch. 2, s. 1. l. 1): «Καθένας που λέει πράγματα διαφορετικά από τα παραδεδομένα, ακόμη και αν είναι αξιόπιστος, και αν είναι νηστευτής, και αν παρθενεύει, και αν κάνει θαύματα, και αν προφητεύει, να σου φαίνεται σαν λύκος που φοράει προβιά και αποσκοπεί να θανατώσει τα πρόβατα... Και να μοιράζει τα υπάρχοντά του στους φτωχούς και μετακινεί βουνά, και αν παραδίδει το σώμα του στο μαρτύριο, να σου φαίνεται σιχαμερός, αν φαυλίζει το νόμο ή τους προφήτες, τους οποίους ο Χριστός με την παρουσία Του στη γη επαλήθευσε. Να σου φαίνεται σαν αντίχριστος...».

Κατ' εφαρμογήν του 15^{ου} Κανόνα της Πρωτοδευτέρας Συνόδου (880), ο οποίος ως νομικός κανόνας της Εκκλησίας, είναι υποχρεωτικής εφαρμογής, αφού δεν υπάρχουν γενικά νομικοί κανόνες δυνητικής εφαρμογής, δεδομένου ότι, αν υπήρχαν τέτοιοι, τότε οι νομικοί κανόνες θα επέτρεπαν την αυτοκατάργησή τους, και ο οποίος ρητά εφαρμόζεται πριν τη συνοδική καταδίκη της Παναίρεσης του Οικουμενισμού από Ορθόδοξη Σύνοδο.

Κατ' εφαρμογήν της πατερικής διδασκαλίας του Αγίου Θεοδώρου του Στουδίτη, της εφαρμοζόμενης εν καιρώ (Παν)αιρέσεως, ο οποίος γράφει: «Θα πρέπει να γνωρίζεις ότι μνημονεύαμε τότε που δεν είχε γίνει ακόμη Σύνοδος, ούτε είχε συνοδικώς εκφωνηθεί το αιρετικό δόγμα και ο αναθεματισμός των ορθοδόξως φρονούντων. Και, πριν υπάρξει αυτή η ξεκάθαρη ομολογία και αποδοχή της αιρέσεως από τους Επισκόπους, δεν ήταν ασφαλές να αποκοπούμε τελείως από τους παρανόμους, αλλά μόνον να αποφεύγουμε τη φανερή και δημόσια εκκλησιαστική επικοινωνία με αυτούς, να τους μνημονεύουμε δε κατ' οικονομίαν μέχρι κάποιο χρονικό διάστημα. Από την ώρα όμως που έγινε φανερή και ξεκάθαρη η αιρετική διδασκαλία, και μάλιστα κατοχυρώθηκε συνοδικώς, πρέπει και συ και όλοι οι Ορθόδοξοι να αποφύγετε με παρρησία κάθε εκκλησιαστική επικοινωνία με τους κακοδόξους και να μην μνημονεύετε κάποιον από αυτούς οι οποίοι συμμετείχαν στην Σύνοδο, ή είναι ομόφρονες με τις αποφάσεις της... Επειδή ο ιερός Χρυσόστομος εχθρούς του Θεού δεν χαρακτήριζε μόνον τους αιρετικούς, αλλά και αυτούς οι οποίοι επικοινωνούν εκκλησιαστικά μαζί τους» (Επιστολή 39. Θεοφίλω ηγουμένω, Φατούρος, σελ. 113, στιχ. 51. PG 99, 1045D. ΕΠΕ, Φιλοκαλία, τομ. 18B, σελ. 196).

Κατ' υποχρεωτικήν εφαρμογήν του παραδοσιακού προτύπου των διακοπών κοινωνίας των Ορθοδόξων πιστών, είτε Επισκόπων, είτε κληρικών, είτε μοναχών, είτε λαϊκών, με τους εκάστοτε αιρετικούς, ειδικότερα και ενδεικτικά:

1 - Διακοπής κοινωνίας Μεγάλου Αθανασίου, Πατριάρχη Αλεξανδρείας, Μεγάλου Αντωνίου, μοναχού, και λοιπών Γερόντων, μοναχών και ιερομονάχων, της Αιγυπτιακής ερήμου με τους αιρετικούς Αρειανούς,

2 - Διακοπής κοινωνίας των Ορθοδόξων πιστών της Αντιοχείας των ακολουθούντων τον Ορθόδοξο Ευστάθιο Αντιοχείας με τους αιρετικούς Αρειανούς και τον δικό τους Αρειανό Επίσκοπο Αντιοχείας,

3 – Διακοπής κοινωνίας των μοναχών και τμήματος των λαϊκών με τον Επίσκοπο Ναζιανζού Γρηγόριο (πατέρα του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου), ο οποίος υπέγραψε ένα ημιαρειανικό (ομοιουσιανικό) σύμβολο πίστεως,

4 – Διακοπής κοινωνίας Μεγάλου Βασιλείου με τον Αρχιεπίσκοπο Καισαρείας Διάνιο που υπέγραψε μια μη ορθόδοξη ομολογία,

5 – Διακοπής κοινωνίας Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου με τον Αρειανό Αρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως Δημόφιλο,

6 – Διακοπής κοινωνίας του Ορθόδοξου Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Ακακίου με τους Αρειανούς Πατριάρχη Αλεξανδρείας Τιμόθεο Β΄ τον επονομαζόμενο «Αίλουρο» και Πατριάρχη Αντιοχείας Πέτρο Β΄ τον επονομαζόμενο «Κναφέα»,

7 – Διακοπής κοινωνίας των Ορθοδόξων πιστών της Κωνσταντινουπόλεως με τον αιρετικό Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Νεστόριο, πριν την καταδίκη του από την Γ΄ Οικουμενική Σύνοδο,

8 – Διακοπής κοινωνίας των Ορθοδόξων πιστών της Κωνσταντινούπολης με τον μονοφυσίτη Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Τιμόθεο Α΄,

9 – Διακοπής κοινωνίας Αγίου Μαξίμου του Ομολογητή, μοναχού, και των δύο μοναχών - μαθητών του με τους Πατριαρχικούς Θρόνους, που ακολουθούσαν την αίρεση του Μονοθελητισμού,

10 – Διακοπής κοινωνίας Αγίου Ιωάννη του Δαμασκηνού, ιερομονάχου, με τους εικονομάχους επισκόπους τόσο πριν όσο και μετά τη Μονοφυσική Σύνοδο της Ιερείας (754),

11 – Διακοπής κοινωνίας Αγίου Θεοδώρου του Στουδίτη, ιερομονάχου και ηγουμένου, αρχικά με τους μοιχειανικούς επισκόπους και στη συνέχεια με τους εικονομάχους επισκόπους

12 – Διακοπής κοινωνίας του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Σεργίου με τον Πάπα Σέργιο, όταν ο τελευταίος το 1009 είχε αναγνώσει το Σύμβολο της Πίστεως με την αιρετική προσθήκη του φιλιόκβε,

13 – Διακοπής κοινωνίας Ορθοδόξων πιστών, Επισκόπων, κληρικών, μοναχών και λαϊκών με τον Λατινόφρονα Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Ιωάννη Βέκκο,

14 – Διακοπής κοινωνίας Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, τότε ιερομονάχου, με τον Λατινόφρονα Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Ιωάννη 14^ο, τον επονομαζόμενο «Καλέκα», πριν την συνοδική καταδίκη του τελευταίου,

15 – Διακοπής κοινωνίας Αγίου Μάρκου του Ευγενικού, Μητροπολίτη Εφέσου, άλλων Ορθοδόξων Επισκόπων, κληρικών, μοναχών και λαϊκών με τον Λατινόφρονα Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Μητροφάνη και τους λοιπούς Λατινόφρονες

(Βλ. ενδεικτικά Βασιλείου Στεφανίδη, Εκκλησιαστική Ιστορία, 7^η εκδ., εκδ. Παπαδημητρίου, Αθήνα 1959).

Για τους ακόλουθους λόγους:

1 - ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ Η ΠΑΝΑΙΡΕΣΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ (Η ΓΝΩΣΤΙΚΙΣΜΟΥ – GNOSIS Ή ΕΩΣΦΟΡΙΚΟΥ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΥ) ;

Ο Άγιος Ειρηναίος Επίσκοπος Λουγδούνου (της σημερινής Λυών της Γαλλίας), στο έργο του «Έλεγχος και Ανατροπή της Ψευδωνύμου Γνώσεως», αναφερόμενος στους Γνωστικούς της εποχής του, γράφει: «(...) Και υπάρχουν εκείνοι που άκουσαν από αυτόν (δηλ. τον Πολύκαρπο, Επίσκοπο Σμύρνης) ότι ο Ιωάννης, ο μαθητής του Κυρίου, στην Έφεσο, όταν μία φορά πήγε να λουσθεί και είδε μέσα τον Κήρινθο (ο οποίος είχε ηδονιστικές και συγκρητιστικές πεποιθήσεις από ιουδαϊκά και χριστιανικά στοιχεία), βγήκε αμέσως έξω από το λουτρό χωρίς να λουσθεί και μάλιστα είπε: «Ας φύγουμε, μήπως και το λουτρό καταπέσει, διότι είναι μέσα ο Κήρινθος, ο εχθρός της αληθείας». Και ο ίδιος, πάλι, ο Πολύκαρπος, όταν κάποτε τον συνάντησε ο Μαρκίων (ο οποίος είχε συγκρητιστικές πεποιθήσεις από ιουδαϊκά, χριστιανικά και βουδιστικά στοιχεία) και του είπε: «Μας αναγνωρίζεις;», απάντησε: «Αναγνωρίζω τον πρωτότοκο του Σατανά». Τόσο πολύ πρόσεχαν οι Απόστολοι και οι μαθητές τους, ώστε ούτε συζητούσαν με κάποιον που παραχάρασε την Αλήθεια, όπως είπε και ο Παύλος «Αιρετικό άνθρωπο μετά πρώτη και δεύτερη νουθεσία άφηνέ τον, γνωρίζοντας ότι ένας τέτοιος έχει διαστραφεί και έτσι καταδικάζει ο ίδιος τον εαυτό του» (Τιτ., 3, 10-11) [Αγίου Ειρηναίου, Έλεγχος και Ανατροπή της Ψευδωνύμου Γνώσεως, κεφ. 3, παρ. 4, Εισαγωγή – Μετάφραση – Σχόλια, υπό Αρχιμ. Ειρηναίου Χατζηεφραιμίδη, Θεσσαλονίκη 1991, σελ. 193).

Ο Συγκρητιστικός Διαχριστιανικός και Διαθρησκευτικός Οικουμενισμός, αποτελεί διαχρονική θρησκευτική διδασκαλία του Σατανισμού και της Θεοσοφίας, που είναι παρακλάδι του και η οποία αποτελεί την πνευματικότητα του ΟΗΕ

http://www.bibliotecapleyades.net/sociopolitica/esp_sociopol_lucytrust04.htm, <http://green-agenda.com/spiritualunitednations.html>). Δηλ. δεν αποτελεί νέο προϊόν της εποχής μας, αλλά αποτελεί διαχρονικό προϊόν του Σατανισμού, του Γνωστικισμού και της Μαγείας, δηλ. του Αποκρυφισμού, με γνωστότερο εκπρόσωπο τον Σίμωνα τον Μάγο. Μάλιστα ο γνωστικός Μάνης είχε χρησιμοποιήσει τον συγκρητιστικό διαθρησκειακό οικουμενισμό στην ανάμειξη του Ιουδαϊσμού, του Χριστιανισμού και του Βουδισμού (βλέπετε Παν. Χρήστου, Ο Γνωστικισμός, Σίμων ο Μάγος, και Μανιχαϊσμός, σε: Πατρολογία, τομ. Β', σελ. 105-115, 136-137 και 188-194). Ως γνωστόν, ο Διαχριστιανικός Οικουμενισμός είναι η κίνηση που έχει σκοπό την ένωση της Μίας Αγίας Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, δηλαδή της Ορθόδοξης Εκκλησίας, με τον Αιρετικό Παπισμό και τον Αιρετικό Προτεσταντισμό σε ενιαίο θρησκευτικό οργανισμό, τη Χριστιανική Θρησκεία, με αρχηγό του τον Αιρεσιάρχη Πάπα. Ο Διαθρησκειακός Οικουμενισμός είναι η κίνηση που έχει σκοπό την ένωση του ενιαίου Χριστιανισμού με τις άλλες θρησκείες, Ιουδαϊσμό, Ισλάμ, Βουδισμό, Ινδουισμό κλπ., σε ενιαίο θρησκευτικό οργανισμό, την Πράσινη Παγκόσμια Θρησκεία, της οποίας τα δόγματα είναι ο Σατανισμός, η Νεο-ειδωλολατρεία (ή λατρεία της λεγόμενης θεάς γης) (<https://www.un.org/en/events/motherearthday/>) και ο Αντίχριστος (http://www.bibliotecapleyades.net/sociopolitica/esp_sociopol_un05.htm, https://en.wikipedia.org/wiki/World_Religion_Day), ο οποίος, κατά τον Απόστολο Παύλο, μετά την εωσφορική αυτή ένωση των θρησκειών, θα επιβάλει παγκοσμίως τη δική του λατρεία ως θεού πάνω από τους λατρευόμενους από τους ανθρώπους θεούς ή σεβάσματα (Β' Θεσσ. Β', 4). Ο Οικουμενισμός, ως γνωστόν, αλλιώς λέγεται θρησκευτική παγκοσμιοποίηση, η οποία αποτελεί μια από τις τρεις (3) μορφές της παγκοσμιοποίησης. Οι άλλες δύο μορφές της είναι η οικονομική παγκοσμιοποίηση και η πολιτική παγκοσμιοποίηση, οι οποίες επιβάλλονται από τη Νέα Τάξη Πραγμάτων.

Όπως οι παλαιοί Γνωστικοί που ήταν οπαδοί του εωσφορικού θρησκευτικού συγκρητισμού (δηλαδή της ανάμειξης πεποιθήσεων διαφόρων θρησκευμάτων ή και φιλοσοφικών συστημάτων) [βλ. Παν. Χρήστου, Ο Γνωστικισμός, Ελληνική Πατρολογία, τομ. Β', εκδ. Κυρομάνος, Θεσσαλονίκη 2008, σελ. 10-5-120, Κωνσταντίνου Σκουτέρη, Το σύστημα της Γνώσεως, σελ. 294-323), έτσι και οι σύγχρονοι Γνωστικοί που ακολουθούν την Παναίρεση του Εωσφορικού Συγκρητιστικού Διαχριστιανικού και Διαθρησκειακού Οικουμενισμού, δεν ακολουθούν απλώς κάποια αίρεση η οποία αλλοιώνει επί μέρους στοιχεία της Ορθόδοξης πίστης, αλλά ανατρέπουν σταδιακά όλη την Ορθόδοξη πίστη, μέσω της δαιμονικής αντιστροφής (ή νοθεύσεως) του συνόλου των Ορθόδοξων εννοιών των θεολογικών όρων της Πίστης.

Ότι ο Γνωστικισμός - Gnosis ή Εωσφορικός Θρησκευτικός Συγκρητισμός αποσκοπεί στην ανατροπή όλης της Ορθόδοξης πίστης, μέσω της δαιμονικής

αντιστροφής (ή νοθεύσεως) του συνόλου των Ορθόδοξων εννοιών των θεολογικών όρων, είχε ήδη επισημανθεί από τους Αποστόλους. Δύο από τους Αποστόλους κατέστησαν ιδιαίτερα προσεκτικούς τους μαθητές τους ως προς αυτόν. Ο μεν Απόστολος Παύλος γράφει: «Προσέχετε μήπως σας εξαπατήσει κάποιος και ληλατήσει τον θησαυρό της πίστεώς σας με την ψευδή φιλοσοφία και την κούφια απάτη, η οποία βασίζεται στην ψευδή παράδοση των ανθρώπων, κατά τη μωρή αντίληψη για τα στοιχεία του κόσμου (δηλ. με τον Γνωστικισμό – Gnosis), και όχι σύμφωνα με τη διδασκαλία του Χριστού». Ο δε Απόστολος Ιάκωβος γράφει: «Αυτή η σοφία δεν είναι η θεία Σοφία που κατεβαίνει από τον ουρανό, αλλά είναι σοφία επίγεια, εμπαθής, δαιμονική (ο Γνωστικισμός – Gnosis)» (Ιακ., 3, 15) [Παν. Χρήστου, ο.π., σελ. 112).

Ο σημερινός εωσφορικός θρησκευτικός συγκρητισμός αποσκοπεί στην ανατροπή όλης της Ορθόδοξης πίστης, μέσω της δαιμονικής αντιστροφής (ή νοθεύσεως) του συνόλου των Ορθόδοξων εννοιών των θεολογικών όρων, δηλαδή στη μετάλλαξη (ή παραχάραξη) της Ορθόδοξης πίστης ως όλου, μέσω της νοθεύσεως της Αλήθειας, δηλαδή 1) της Ορθόδοξης έννοιας του Θεανθρώπινου Προσώπου του Κυρίου Ιησού Χριστού, ο οποίος είναι η Κεφαλή της Εκκλησίας (με τη Γνωστική ή Συγκρητιστική αντίληψη ότι ο Χριστός δεν είναι τίποτε περισσότερο από ένας Μύστης της ανθρωπότητας, όπως οι ιδρυτές των ψευδών θρησκειών), και 2) της Ορθόδοξης έννοιας της Εκκλησίας, η οποία είναι το Σώμα του Χριστού (με τη Γνωστική ή Συγκρητιστική αντίληψη ότι η Εκκλησία του Χριστού δήθεν δεν ταυτίζεται μόνο με την Ορθόδοξη Εκκλησία, αλλά δήθεν επεκτείνεται και στις αιρετικές ομάδες και ακόμη στα ψευδή θρησκευόμενα, τα οποία και αυτά δήθεν σώζουν). Αυτή η Γνωστική (ή Συγκρητιστική) μετάλλαξη της Ορθόδοξης πίστης έχει ως αποτέλεσμα οι θεσμικές Αυτοκέφαλες Εκκλησίες που αποδέχονται επίσημα τον Γνωστικισμό – Gnosis, να φαίνονται εξωτερικά ως Ορθόδοξες, αλλά εσωτερικά να μεταβάλλονται σταδιακά σε Γνωστικές, δηλαδή να ελέγχονται από τον Σατανά.

Η δαιμονική αντιστροφή (ή νόθευση) των Ορθόδοξων εννοιών των θεολογικών όρων επιτυγχάνεται μέσω της μεθόδου της μεταπατερικής ή αντιπατερικής θεολογίας (βλ. την ημερίδα με τίτλο «Πατερική θεολογία και μεταπατερική αίρεση», <http://www.impantokratoros.gr/paterikh-theologia-metapaterikh-airesh.el.aspx>). Με αυτήν τη μέθοδο, από ακαδημαϊκούς και άλλους θεολόγους, καθώς και από κληρικούς, οι οποίοι είναι οπαδοί της Παναίρεσης του Οικουμενισμού (ή Γνωστικισμού – Gnosis, ή Εωσφορικού Θρησκευτικού Συγκρητισμού),

1 - νομιμοποιούνται όλες οι αιρέσεις, οι οποίες είχαν καταδικαστεί από τις Οικουμενικές Συνόδους,

2 – υποστηρίζεται, για πρώτη φορά στην Εκκλησιαστική Ιστορία, η εκκλησιολογική αίρεση, δηλαδή ότι η Εκκλησία του Χριστού δεν ταυτίζεται μόνο με την Ορθόδοξη

Εκκλησία, αλλά επεκτείνεται και στις αιρετικές ομάδες που δεν έχουν την Ορθόδοξη πίστη,

3 – υποστηρίζεται, επίσης για πρώτη φορά στην Εκκλησιαστική Ιστορία, η σωτηριολογική αίρεση, δηλαδή ότι σώζει - δηλαδή παρέχει τη Θεία Χάρη, με την οποία ενώνεται ο πιστός με τον Άγιο Τριαδικό Θεό – όχι μόνον η Ορθόδοξη Εκκλησία, αλλά και οι αιρετικές ομάδες, οι οποίες δεν έχουν την Ορθόδοξη πίστη, καθώς και τα άλλα θρησκευόμενα, τα οποία δεν πιστεύουν στον Τριαδικό Θεό.

Φαινόμενη εξωτερικά ως Ορθόδοξη αλλά μεταβαλλόμενη εσωτερικά σε Γνωστική – Συγκρητιστική ή Σατανική,

1 - οι θεσμικές Αυτοκέφαλες «Εκκλησίες» που αποδέχονται τον Γνωστικισμό, παύουν να ταυτίζονται με την αληθινή Ορθόδοξη Εκκλησία (δηλαδή με το Σώμα του Χριστού, το οποίο είναι οι πραγματικοί πιστοί οι ενωμένοι οργανικά με τον Χριστό – την Κεφαλή της Εκκλησίας, μέσω α) της ακριβούς Ορθόδοξης πίστης, β) της ορθής πνευματικής ζωής, γ) της εν μετανοία προσέλευσης στα μυστήρια και μάλιστα στη Θεία Ευχαριστία, στην οποία είτε μνημονεύεται ο οικείος επιχώριος Αρχιερέας, εφόσον ορθοτομεί τον Λόγον της Αληθείας και δεν ακολουθεί την Παναίρεση του Οικουμενισμού στο φρόνημά του ή δεν συμβιβάζεται με την Παναίρεση του Οικουμενισμού, οπότε ταυτίζεται κατ' ουσίαν με εκείνους που έχουν το φρόνημα του Πανααιρετικού Οικουμενισμού, είτε μνημονεύεται «πάσης επισκοπής Ορθοδόξων» από Αρχιερέα ή Ιερέα, που έχει διακόψει κοινωνία καθένας από αυτούς με την Προϊσταμένη του Αρχή, η οποία ακολουθεί την Παναίρεση του Οικουμενισμού, και δ) της διαρκούς μελέτης και θεωρίας του Λόγου του Θεού, δηλαδή της Αγίας Γραφής, όπως ερμηνεύεται ορθά από τους Πατέρες της Εκκλησίας) και άρα

2 - οι θεσμικές Αυτοκέφαλες «Εκκλησίες» που αποδέχονται τον Γνωστικισμό, ως ετεροδόξες, παύουν να σώζουν πράγματι, δηλαδή παύουν να παρέχουν τη Θεία Χάρη μέσω της οποίας ενώνεται ο πιστός με τον Άγιο Τριαδικό Θεό, ακριβώς διότι ακολούθησαν την Παναίρεση του Οικουμενισμού (ή Γνωστικισμού – Gnosis ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού) (Αγίου Ιουστίνου Πόποβιτς, Ορθόδοξη Εκκλησία και Οικουμενισμός, Ορθόδοξη Κυψέλη, Θεσσαλονίκη 1974 228-233. Ιωαν. Καρμίρη, Πώς δει δέχεσθαι τους προσιόντας τη Ορθοδοξία ετεροδόξους, εκδ. Αποστολική Διακονία, εν Αθήναις 1954).

Οι τρόποι παραχάραξης της Ορθόδοξης πίστης, μέσω του Γνωστικισμού ή Συγκρητισμού, είναι οι εξής: Η Ορθόδοξη Εκκλησία:

1) να ενωθεί συγκρητιστικά, δηλαδή χωρίς ταυτότητα στην Ορθόδοξη Πίστη της Αδιαίρετης Εκκλησίας της Πρώτης Χιλιετηρίδας, με τον Παπισμό, ο οποίος έχει ήδη

αποδεχθεί τον θρησκευτικό συγκρητισμό με τη Β΄ Βατικάνεια Συνόδου (1962-1965), και

2) μέσω του Παπισμού, να ενωθεί, επίσης συγκρητιστικά, δηλαδή αυτονόητα χωρίς καμία ταυτότητα Ορθόδοξης Πίστεως, με τα λοιπά θρησκευόμενα σε μια παγκόσμια θρησκεία, η οποία θα προσκυνήσει τον Αντίχριστο. Ως γνωστόν, ο Αντίχριστος κατά τον Απόστολο Παύλο, θα εξυψώσει τον εαυτό του και θα τον θέσει πάνω από κάθε άλλον που ονομάζεται Θεός ή σέβασμα τόσο πολύ, ώστε θα καθίσει ως Θεός στο Ναό του Θεού (δηλαδή στο Ναό του Σολομώντα που θα ανεγερθεί, αλλά και σε χριστιανικούς Ναούς που θα είναι υποταγμένοι στον Αντίχριστο) και θα προσπαθεί με δόλια τεχνάσματα να αποδείξει τον εαυτό του ότι είναι δήθεν Θεός (Β΄ Θεσ. 2, 4).

Επισημαίνεται ότι, ενώ οι προηγούμενες αιρέσεις ήταν φανερές ευθύς εξ αρχής, η Παναίρεση του Οικουμενισμού (ή Γνωστικισμού – Gnosis ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού) εκδιπλώνεται και φανερώνεται σταδιακά. Μάλιστα χρειάστηκαν 115 χρόνια από την εισαγωγή της στο Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως το 1901 μέχρι το 2016, έτος σύγκλησης του Συνεδρίου της Αποστασίας των Χανίων, μεγάλο χρονικό διάστημα, κατά το οποίο δεν έγινε αντιληπτή επαρκώς από τους Ορθοδόξους πιστούς, Επισκόπους, κληρικούς, μοναχούς και λαϊκούς, η ανάπτυξη και εδραίωσή της, αλλά και όσες φορές γινόταν και σε όποια έκταση γινόταν αντιληπτή, δεν υπήρχε διάθεση από αυτούς να πολεμήσουν την Παναίρεση αυτή, πριν να προχωρήσουν οι καρκινικές μεταστάσεις της στις θεσμικές Αυτοκέφαλες Εκκλησίες, προτιμώντας, σε αντίθεση με την Αγία Γραφή και την Πατερική διδασκαλία, να συμβιβάζονται με την ίδια Παναίρεση, για να μην διαταράξουν τις σχέσεις τους με το Φανάρι.

Ο πρώτος που διέγνωσε την Παναίρεση του Οικουμενισμού ήταν ο Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς (Ορθόδοξη Εκκλησία και Οικουμενισμός, μετάφραση: ιερομονάχων Αμφιλοχίου Ράντοβιτς και Αθανασίου Γιέβτιτς, εκδ. Ορθόδοξος Κυψέλη, Θεσσαλονίκη 1974).

.....

2. Η ΛΕΓΟΜΕΝΗ «ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΣΥΝΟΔΟΣ» ΕΙΝΑΙ ΕΓΚΥΡΗ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΣΥΝΟΔΟΣ Ή ΟΧΙ ; ΑΝ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΓΚΥΡΗ, ΤΟΤΕ ΤΙ ΕΙΝΑΙ ;

2.1 - ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΛΕΓΟΜΕΝΗ «ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΣΥΝΟΔΟΣ» ;

Η λεγόμενη «Πανορθόδοξη Σύνοδος» σαφώς ΔΕΝ είναι έγκυρη ορθόδοξη σύνοδος, για τους παρακάτω αναφερόμενους λόγους. Τότε τι είναι; Δεν είναι απλώς Ψευδο-σύνοδος ή Ληστρική Σύνοδος, δεδομένου ότι τέτοιες αντ-ορθόδοξες σύνοδοι εισήγαγαν επί μέρους αιρέσεις, δηλ. επί μέρους αλλοιώσεις της Ορθόδοξης Πίστης στην Εκκλησιαστική Ιστορία. Είναι Συνέδριο της Αποστασίας ή Συναγωγή του Σατανά, διότι εισήγαγε την Παναίρεση του Οικουμενισμού (ή Γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού), η οποία σταδιακώς και διαρκώς ανατρέπει εξολοκλήρου την Ορθόδοξη Πίστη και εισάγει τον Εωσφορικό Διαχριστιανικό και Διαθρησκειακό Συγκρητισμό, προσπαθώντας να επιβάλει τον Θρησκευτικό Συγκρητισμό ως δήθεν επιβεβαίωση της «Ορθοδοξίας» στις συνθήκες της Νέας Εποχής, οδηγώντας από πλάνη σε πλάνη, αρχικά ότι δήθεν οι πάσης φύσεως αιρετικοί είναι ενταγμένοι στη Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία.

Οι πλάνες του Οικουμενισμού (ή Γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού) εξελίσσονται διαδοχικά σε πέντε (5) φάσεις:

1 – Στην πρώτη φάση του οι εμπλεκόμενες στο Οικουμενισμό Ορθόδοξες Εκκλησίες αναγνωρίζουν ως Εκκλησίες τις αιρέσεις, χωρίς οι οπαδοί τους να μετανοήσουν για τις πλάνες τους και να ασπαστούν την Ορθόδοξη Πίστη.

2 – Στη δεύτερη φάση οι ίδιες εμπλεκόμενες στο Οικουμενισμό Ορθόδοξες Εκκλησίες, ύστερα από μια μέλλουσα να συνέλθει κοινή «Σύνοδο» Παπικών και Ορθοδόξων, η οποία θα χαρακτηριστεί «Οικουμενική», θα ενωθούν με τον Παπισμό ως Ουνιτικές με κοινή μεταξύ τους ευχαριστία και κοινή διοίκηση υπό τον Πάπα, όπως το αναγνωρίζει το Κείμενο της Ραβένα της Μεικτής Θεολογικής Επιτροπής Παπικών – Ορθοδόξων.

3 – Στην τρίτη φάση ο Παπισμός μαζί με τις πρώην Ορθόδοξες και τότε Ουνιτικές «Εκκλησίες» θα ενωθούν με τις λοιπές αιρέσεις (Μονοφυσίτες, Παλαιοκαθολικούς, Αγγλικανούς και λοιπούς Προτεστάντες) σε μια «Εκκλησία του Οικουμενισμού» του Παγκοσμίου Συμβουλίου «Εκκλησιών».

4 – Στην τέταρτη φάση η «Εκκλησία του Οικουμενισμού» του Παγκοσμίου Συμβουλίου «Εκκλησιών» θα διευρυνθεί στην Πράσινη Παγκόσμια Θρησκεία του Σατανά, με τη συμμετοχή σε αυτήν των αλλόθρησκων θρησκευμάτων (Ιουδαϊσμού, Ισλάμ, Βουδισμού, Ινδουισμού, Αποκρυφισμού κλπ.).

5 – Στην πέμπτη φάση η Πράσινη Παγκόσμια Θρησκεία του Σατανά θα λατρεύσει, στο Ναό του Σολομώντα που θα ανεγερθεί στην Ιερουσαλήμ, σαν Θεό τον Αντίχριστο – Ψευδομεσσία, ο οποίος αναμένεται σαν επανερχόμενος από όλα τα θρησκευτά με διαφορετικό όνομα σε καθένα από αυτά, πλην της Αληθινής Ορθόδοξης Εκκλησίας, η οποία δεν αναμένει τον ερχομό του πραγματικού Μεσσία από τη γη, αλλά από τον ουρανό κατά τη Δευτέρα Παρουσία Του.

Στην τέταρτη και στην πέμπτη φάση του, ο Οικουμενισμός των κατ' όνομα Ορθοδόξων θα προσβάλει και θα αλλοιώσει δογματικά τα δύο σημαντικότερα δόγματα της Εκκλησίας, το Τριαδολογικό και το Χριστολογικό, διότι στη μεν τέταρτη φάση του θα δέχεται ρητά και κατηγορηματικά ότι ο Τριαδικός Θεός της Ορθοδοξίας είναι μια από τις θεολογικές διατυπώσεις του ενός και αόριστου Θεού, ο οποίος θα προσαρμόζεται στις διδασκαλίες όλων των θρησκευμάτων. Στη δε πέμπτη φάση του, ο ίδιος Οικουμενισμός αντικαταστήσει πλήρως τη Χριστολογία, διότι θα αντικαταστήσει τον αναμενόμενο από τον ουρανό Δικαιοκρίτη Χριστό με τον κατ' εξοχήν δαιμονισμένο άνθρωπο – Αντίχριστο, ο οποίος θα επιβληθεί από τις αρχές και εξουσίες του κόσμου τούτου ως Θεός για να λατρευτεί.

Πάντως, η επίκληση των λόγων Μη εγκυρότητας του Συνεδρίου της Αποστασίας των Χανίων, δεν επιτρέπεται να γίνεται εκ του πονηρού, δηλ. με πλάνη, από εκείνους που εξακολουθούν να είναι μέλη των δέκα (10) Αυτοκέφαλων «Εκκλησιών» που μετείχαν σε αυτό το Συνέδριο της Αποστασίας, προκειμένου να ευρίσκουν προφάσεις εν αμαρτίαις, για να συμβιβάζονται στην πράξη, διαφωνώντας στα λόγια και στα χαρτιά, αλλά μετέχοντας στην Παναίρεση του Οικουμενισμού (ή Γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού), αντί να διακόψουν, όπως οφείλουν, κατά την διδασκαλία της Αγίας Γραφής, όπως ερμηνεύεται ορθά από τους Αγίους Πατέρες, την κοινωνία με τους οπαδούς αυτής της Παναίρεσης του Οικουμενισμού. Μη εγκυρότητα σημαίνει ότι το Συνέδριο της Αποστασίας είναι δεσμευτικό δογματικά και κανονικά για τις δέκα (10) Αυτοκέφαλες «Εκκλησίες», αν και είναι ακυρώσιμο, για τους παρακάτω αναφερόμενους λόγους, από μια πραγματικά Ορθόδοξη Πανορθόδοξη Σύνοδο, ή, έστω από μια Τοπική Σύνοδο των τεσσάρων (4) Ορθοδόξων Αυτοκέφαλων Εκκλησιών οι οποίες δεν συμμετείχαν – και ορθώς από την άποψη της Ορθόδοξης Πίστεως των Αγίων Προφητών, των Αγίων Αποστόλων, των Αγίων Πατέρων και των Αγίων Συνόδων – στο Συνέδριο της Αποστασίας της Κρήτης.

Άλλες δύο πλάνες, μεταξύ άλλων, που προβλήθηκαν μέχρι τώρα δημοσίως, προκειμένου οι Ορθόδοξοι πιστοί να συμβιβάζονται με την Παναίρεση του Οικουμενισμού των δέκα (10) Αυτοκέφαλων «Εκκλησιών», είναι οι εξής:

1 – Η λεγόμενη «Αγία και Μεγάλη Σύνοδος» «απέθανε και ετάφη» (π. Βασιλείου Βολουδάκη, Η περιλάλητος Σύνοδος της Κρήτης απέθανε και ετάφη, Ορθόδοξος Τύπος, αριθ. φυλλ. 2126/22-7-2016, σελ. 1 και 7). Το Συνέδριο της Αποστασίας ούτε απέθανε ούτε ετάφη, αλλά ζει και αποτελεί εφαλτήριο για εκκλησιολογικά χειρότερες εξελίξεις. Διότι, όπως προελέχθη, ναι μεν δεν είναι έγκυρη, δηλ. Ορθόδοξη, πλην όμως δεν είναι αυτοδικαίως άκυρη, αλλά ακυρώσιμη από μια μέλλουσα, ενδεχομένως, όντως Ορθόδοξη Πανορθόδοξη Σύνοδο.

2 – Η δογματική απόφαση του Συνεδρίου της Αποστασίας δήθεν δεν αναγνωρίζει τις αιρέσεις ως Εκκλησίες με το εξής σχόλιο του περιοδικού «Ο Σωτήρ»: «Η

αναγνώριση απορρίφθηκε, χάρη κυρίως στη σθεναρή αντίσταση της Εκκλησίας της Ελλάδος. Η τελική απόφαση με τροπολογία της Εκκλησίας της Ελλάδος, προϊόν συμβιβασμού των αντίθετων αντιλήψεων, δεν δέχεται ύπαρξη άλλων Εκκλησιών, αλλά μόνο 'αποδέχεται την ιστορική ονομασία των μη ευρισκομένων εν κοινωνία μετ' αυτής άλλων ετεροδόξων χριστιανικών Εκκλησιών και Ομολογιών'. Ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών κ. Ιερώνυμος, παρουσιάζοντας τη συμβιβαστική πρόταση, δήλωσε τα εξής: 'Με την τροπολογία αυτή πετυχαίνουμε μία Συνοδική απόφαση που για πρώτη φορά στην ιστορία περιορίζει το ιστορικό πλαίσιο των σχέσεων προς τους ετεροδόξους όχι στην ύπαρξη, αλλά μόνο στην ιστορική ονομασία αυτών των ετερόδοξων χριστιανικών Εκκλησιών ή Ομολογιών. Οι εκκλησιολογικές συνέπειες της αλλαγής αυτής είναι αυτονόητες. Όχι μόνο δεν επηρεάζουν αρνητικώς με οποιονδήποτε τρόπο τη μακράιωνη Ορθόδοξη παράδοση, αλλ' αντιθέτως προστατεύεται με πολύ σαφή τρόπο η Ορθόδοξη Εκκλησιολογία'. Αν και από πολλούς θεωρείται απαράδεκτη ακόμη και η συμβιβαστική αυτή απόφαση, εντούτοις παραμένει αναμφίβολο ότι η σκληρή οικουμενιστική πρόθεση να αναγνωριστούν οι ετερόδοξες ομάδες ως εκκλησίες αποφεύχθηκε» (http://aktines.blogspot.gr/2016/08/blog-post_600.html#more). Η άποψη αυτή του περιοδικού «Ο Σωτήρ» είναι εσφαλμένη. Διότι:

1 - Η αντιπροσωπεία της Εκκλησίας της Ελλάδος στο Συνέδριο της Αποστασίας της Κρήτης παραβίασε σαφώς την απόφαση της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος του Μαΐου 2016, η οποία έδωσε την εντολή στην αντιπροσωπεία της να ψηφίσει στο εν λόγω Συνέδριο της Αποστασίας ότι ο Παπισμός δεν είναι Εκκλησία.

2 – Η θεμελίωση του ισχυρισμού αυτού πάνω στη δήλωση του Αρχιεπισκόπου Αθηνών είναι ανεπιτυχής. Διότι η δήλωση αυτή του ίδιου Αρχιεπισκόπου, κατά το κοινώς λεγόμενο, απλώς «χρυσώνει το χάπι».

3 – Ο ισχυρισμός του Αρχιεπισκόπου Αθηνών ότι η «συνοδική» απόφαση περιορίζει το ιστορικό πλαίσιο των σχέσεων προς τους ετεροδόξους όχι στην ύπαρξη, αλλά μόνο στην ιστορική ονομασία αυτών των ετερόδοξων χριστιανικών Εκκλησιών ή Ομολογιών, είναι σοφιστικός και λογικά ακατανόητος.

4 – Ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών ισχυρίζεται ψευδώς ότι δεν αναγνωρίζονται οι ετερόδοξες Εκκλησίες ή Ομολογίες μέσω της σοφιστείας «της ιστορικής τους ονομασίας». Διότι οι συμμετέχουσες Αυτοκέφαλες ήθελαν να αποφύγουν ή να περιορίσουν τις αντιδράσεις των Ορθόδοξων πιστών, στην περίπτωση κατά την οποία προέβαιναν σε ευθεία και ειλικρινή αναγνώριση των αιρετικών ως Εκκλησιών, ενώ με την εκ πλαγίου και με πονηρό, σοφιστικό και παραπλανητικό τρόπο αναγνώρισή τους επιδιώκουν να παραπλανούν τους Ορθόδοξους πιστούς, όπως τούτο συμβαίνει με την υπ' όψιν δήλωση του Αρχιεπισκόπου, την οποία εξέδωσε όχι στην Κρήτη, αλλά κατά τη διάρκεια του Συνεδρίου της Αποστασίας μέσω της Αρχιγραμματείας της Ιεράς Συνόδου στην Αθήνα.

5 – Η αλήθεια είναι ότι η φράση «η Ορθόδοξη Εκκλησία αναγνωρίζει την ιστορική ονομασία των άλλων ετεροδόξων Χριστιανικών Εκκλησιών ή Ομολογιών» προβαίνει, εκ πλαγίου και με πονηρό, σοφιστικό και παραπλανητικό για τους Ορθοδόξους πιστούς τρόπο, στην αναγνώριση των αιρετικών ως Εκκλησιών μέσω της ιστορικής ονομασίας τους ως Εκκλησιών, πριν μετατραπούν λόγω των αιρετικών τους θέσεων σε αιρέσεις, ή, αναγνωρίζει εκκλησιολογικά τον αυτοπροσδιορισμό των αιρετικών ομάδων ως Εκκλησιών.

6 – Η εν λόγω φράση χαρακτηρίζει ρητά τις αιρετικές ομάδες ως Εκκλησίες.

7 – Η εν λόγω φράση χαρακτηρίζει την Ορθόδοξη Εκκλησία ως άλλη ετερόδοξη Εκκλησία, διότι χαρακτηρίζει τις αιρετικές ομάδες σαν «άλλες ετερόδοξες (Χριστιανικές Εκκλησίες ή Ομολογίες)», πράγμα το οποίο σημαίνει ότι τόσο η Ορθόδοξη Εκκλησία όσο και οι αιρετικές ομάδες έχουν την Αλήθεια, ενώ ναι μεν είναι, με βάση την Πατερική Θεολογία και την Ορθόδοξη Εκκλησιολογία, άτοπο και σοφιστικό, πλην όμως είναι εντελώς Οικουμενιστικό, δεδομένου ότι ο Οικουμενισμός δέχεται την ενότητα των «εκκλησιών μέσω της ποικιλίας των πίστειν μέσα στην «Εκκλησία του Οικουμενισμού».

8 – Κατόπιν των ανωτέρω, είναι παραπλανητικός ο ισχυρισμός του Αρχιεπισκόπου Αθηνών ότι η ανωτέρω φράση δήθεν προστατεύει με σαφή τρόπο την Ορθόδοξη Εκκλησιολογία, διότι πράττει το εντελώς αντίθετο, την απαρνείται και υιοθετεί επισήμως τον Οικουμενισμό (ή Γνωστικισμό ή Θρησκευτικό Συγκρητισμό). Τούτο θα φανεί λίαν προσεχώς στην κοινή «Σύννοδο» Παπικών και πρώην Ορθοδόξων για ένωση με κοινό ποτήριο και κοινή διοίκηση υπό των Πάπα και συνακόλουθη μετατροπή των πρώην Ορθοδόξων Εκκλησιών σε Ουνιτικές, ενώ αυτές δεν θα παύσουν να αναφέρονται παραπλανητικά ως «Ορθόδοξες». Τότε δεν θα χρειαστεί άλλη δογματική απόφαση για την ένωση αυτή, διότι αρκεί η συγκεκριμένη φράση της δογματικής απόφασης του Συνεδρίου της Αποστασίας της Κρήτης.

9 – Επομένως, το περιοδικό «Ο Σωτήρ», το οποίο επηρεάζει όσους ακολουθούν την εκκλησιαστική αδελφότητα «Ο Σωτήρ, σφάλλει καταφανώς, όταν καταλήγει στο εν λόγω δημοσίευσμά του ότι δήθεν παραμένει αναμφίβολο ότι η σκληρή οικουμενιστική πρόθεση να αναγνωριστούν οι ετερόδοξες ομάδες ως εκκλησίες αποφεύχθηκε. Αντιθέτως, για τους ανωτέρω αναφερόμενους λόγους, το Συνέδριο της Αποστασίας των Χανίων εισήγαγε «συνοδικώς», δηλ. δεσμευτικά για τις δέκα (10) Αυτοκέφαλες, την Παναίρεση του Οικουμενισμού (ή Γνωστικισμού – GNOSIS ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού).

Το Συνέδριο της Αποστασίας συγκλήθηκε ουσιαστικά από το Υπουργείο Εξωτερικών των ΗΠΑ, δια στόματος της κυρίας Ελισάβετ Προδρόμου, Δρ. Φιλοσοφίας, ειδικής σε θέματα θρησκείας και διεθνών σχέσεων, αξιωματούχου της Επιτροπής Διεθνούς Θρησκευτικής Ελευθερίας, η οποία υπάγεται στο εν λόγω

Υπουργείο, και ειδικής συμβούλου του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως στο Συνέδριο της Αποστασίας των Χανίων (βλ. 1) <http://orthodoxostypos.gr/h-cia-%CE%BA%CE%B1%CE%B8%CE%BF%CE%B4%CE%B7%CE%B3%CE%B5%CE%B9-%CF%84%CE%B7%CE%BD-%CF%83%CF%85%CE%BD%CE%BF%CE%B4%CE%BF%CE%BD-%CF%84%CE%B7%CF%83-%CE%BA%CF%81%CE%B7%CF%84%CE%B7%CF%83/>, και 2) <https://averoph.wordpress.com/2016/07/13/%CE%B7-%CE%BF%CE%BC%CE%B9%CE%BB%CE%AF%CE%B1-%CF%84%CE%B7%CF%82-%CE%B4%CF%81-%CE%B5%CE%BB%CE%B9%CF%83%CE%AC%CE%B2%CE%B5%CF%84-%CF%80%CF%81%CE%BF%CE%B4%CF%81%CF%8C%CE%BC%CE%BF%CF%85-%CF%83%CF%84%CE%BF/>). Μετά την εισήγηση της κυρίας Ελισάβετ Προδρόμου, στις 3-11-2007 στο Συνέδριο του Οργανισμού της Ελληνορθόδοξης Αρχιεπισκοπής Αμερικής «Ορθόδοξοι Χριστιανοί Λαϊκοί (Orthodox Christian Laity)», με θέμα «Η ανάγκη για Μια Αγία και Μεγάλη Σύνοδο: Γιατί, Γιατί Όχι Ακόμη, και Πώς;» (<http://archive.ocl.org/?id=16728>), ενεργοποιήθηκε από το 2008 η προσυνοδική διαδικασία, η οποία είχε διακοπεί από το 1993.

2.2 - ΠΟΙΟΙ ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΜΗ ΕΓΚΥΡΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΛΕΓΟΜΕΝΗΣ «ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ», Ή, ΑΚΡΙΒΕΣΤΕΡΑ, ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΧΑΝΙΩΝ ;

Αναφέρονται, κατ' αρχάς, όλοι οι λόγοι Μη εγκυρότητας - δηλ. ακυρωσίας του από μια πραγματικά Ορθόδοξη Πανορθόδοξη Σύνοδο, ή, έστω από μια Τοπική Σύνοδο των τεσσάρων (4) Ορθοδόξων Αυτοκέφαλων Εκκλησιών οι οποίες δε συμμετείχαν σε τούτο - του Συνεδρίου της Αποστασίας (και ειδικότερα του Γνωστικισμού ή του Θρησκευτικού Συγκρητισμού) των Χανίων, για λόγους καλύτερης κατανόησης του συνόλου τους, και στη συνέχεια αναλύονται λεπτομερέστερα αυτοί οι λόγοι, οι οποίοι είναι οι εξής:

1^{ος} ΛΟΓΟΣ – ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΧΑΝΙΩΝ ΔΕΝ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΕ ΤΗΝ ΠΑΝΑΙΡΕΣΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ (Η ΓΝΩΣΤΙΚΙΣΜΟΥ Ή ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΥ), ΑΛΛΑ ΤΗΝ ΕΙΣΗΓΑΓΕ «ΣΥΝΟΔΙΚΩΣ» (ΔΗΛ. ΔΕΣΜΕΥΤΙΚΑ)

2^{ος} ΛΟΓΟΣ – ΣΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΧΑΝΙΩΝ ΔΕΝ ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑΝ ΟΛΕΣ ΟΙ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ, ΑΛΛΑ ΜΟΝΟ ΔΕΚΑ (10), ΠΟΥ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥΝ ΤΟ ΕΝΑ ΤΡΙΤΟ (1/3) ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΠΙΣΤΩΝ, ΕΝΩ ΤΕΣΣΕΡΙΣ (4) ΔΕΝ ΠΑΡΕΣΤΗΣΑΝ ΠΟΥ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥΝ ΤΑ ΔΥΟ ΤΡΙΤΑ (2/3) ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

3^{ος} ΛΟΓΟΣ – ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΧΑΝΙΩΝ ΣΥΓΚΛΗΘΗΚΕ ΧΩΡΙΣ ΕΓΚΥΡΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΣΥΓΚΛΗΣΗΣ, ΔΗΛ. ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΤΗΣ ΠΑΓΙΑΣ ΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΟΜΟΦΩΝΙΑΣ ΣΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

4^{ος} ΛΟΓΟΣ – ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΧΑΝΙΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΣΕ ΧΩΡΙΣ ΕΓΚΥΡΟ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟ, ΔΗΛ. ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΤΗΣ ΠΑΓΙΑΣ ΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΟΜΟΦΩΝΙΑΣ ΣΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

5^{ος} ΛΟΓΟΣ – ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΧΑΝΙΩΝ ΕΙΧΕ, ΜΗ ΕΓΚΥΡΑ, ΣΤΗΝ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΩΣ ΘΕΜΑ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΚΕΙΜΕΝΟΥ «ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΚΩΛΥΜΑΤΑ ΑΥΤΟΥ», ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΥΠΟΓΡΑΦΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΤΗ ΣΥΝΑΞΗ ΤΩΝ ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΩΝ ΤΟΥ ΣΑΜΠΕΖΥ ΤΟΥ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2016, ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΙΠΑ ΠΕΝΤΕ (5) ΣΧΕΔΙΑ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΔΕΝ ΥΠΟΓΡΑΦΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ, ΔΗΛ. ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΤΗΣ ΠΑΓΙΑΣ ΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΟΜΟΦΩΝΙΑΣ ΣΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

6^{ος} ΛΟΓΟΣ – ΜΕΛΗ ΜΕ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΨΗΦΟ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΧΑΝΙΩΝ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΟΙ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΕΣ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ, ΑΛΛΑ ΟΙ ΔΕΚΑ (10) ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΕΣ (ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΡΟΤΥΠΟ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΥ ΜΕ ΤΙΤΛΟ «ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ»), ΕΝΩ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΣΥΝΟΔΩΝ ΕΧΟΥΝ ΩΣ ΜΕΛΗ ΤΟΥΣ ΜΟΝΟΝ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ, ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΚΑΝΟΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

7^{ος} ΛΟΓΟΣ – ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΧΑΝΙΩΝ ΑΥΤΟΑΝΑΓΟΡΕΥΘΗΚΕ ΣΕ ΑΝΩΤΑΤΗ ΑΥΘΕΝΤΙΑ ΣΕ ΘΕΜΑΤΑ ΠΙΣΤΗΣ, ΕΝΩ Η ΑΝΩΤΑΤΗ ΑΥΘΕΝΤΙΑ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟ ΑΠΛΑΝΩΣ ΘΕΟΛΟΓΕΙΝ (Η ΤΟ ΑΛΑΝΘΑΣΤΟ ΣΕ ΘΕΜΑΤΑ ΠΙΣΤΗΣ) ΑΝΗΚΕΙ ΜΟΝΟΝ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ (ΔΗΛ. ΣΤΙΣ ΣΥΝΟΔΟΥΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΔΙΚΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ, ΕΦΟΣΟΝ ΟΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΕ ΘΕΜΑΤΑ ΠΙΣΤΗΣ ΕΚ ΤΩΝ ΥΣΤΕΡΩΝ ΕΓΚΡΙΝΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΛΟΙΠΟΥΣ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ ΚΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΚΤΕΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΛΟΙΠΟΥΣ ΚΛΗΡΙΚΟΥΣ, ΜΟΝΑΧΟΥΣ ΚΑΙ ΛΑΪΚΟΥΣ, ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΚΑΝΟΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ)

8^{ος} ΛΟΓΟΣ – ΣΤΙΣ «ΣΥΝΟΔΙΚΕΣ» (Η ΔΕΣΜΕΥΤΙΚΕΣ) ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΧΑΝΙΩΝ ΑΠΑΡΝΗΘΗΚΕ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΕΘΟΔΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ, ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΘΕΟΛΟΓΙΑ, ΚΑΙ ΥΙΟΘΕΤΗΣΕ ΚΑΙ ΚΑΘΙΕΡΩΣΕ ΤΗΝ ΑΝΤΙΠΑΤΕΡΙΚΗ Ή ΜΕΤΑΠΑΤΕΡΙΚΗ ΔΑΙΜΟΝΙΚΗ ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΩΣ ΜΕΘΟΔΟ ΔΉΘΕΝ «ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ» ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ

9^{ος} ΛΟΓΟΣ – Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΗΝ ΨΕΥΔΟ-ΣΥΝΟΔΟ ΟΧΙ ΤΟΥ ΚΑΝΟΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ, ΑΛΛΑ ΤΟΥ ΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΑΒΩΡΙΟΥ κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ, Ο ΟΠΟΙΟΣ ΕΞΕΛΕΓΗ ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΑ ΣΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟ ΘΡΟΝΟ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ, ΔΙΟΤΙ ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΩΣ ΚΑΙ ΑΥΘΑΙΡΕΤΩΣ Η ΛΕΓΟΜΕΝΗ

«ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ» ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ ΣΤΙΣ 24-5-2005 ΤΗΝ ΕΚΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΚΑΝΟΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ, ΚΑΤΟΠΙΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ, ΧΩΡΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΗΤΗΡΙΟ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΔΙΚΗ, ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΥΦΙΣΤΑΤΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟ ΘΡΟΝΟ

10^{ος} ΛΟΓΟΣ – Ο ΚΑΝΟΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ, ΜΕ ΤΟ ΥΠ’ ΑΡΙΘ. 86/20-6-2015 ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΟΙΜΝΙΟ ΤΟΥ, ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΕΣ, ΤΟΥΣ ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΙΣΤΕΠΩΝΥΜΟ ΠΛΗΡΩΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ, ΚΑΘΙΣΤΑ ΣΑΦΕΣ ΟΤΙ ΚΑΤΑΨΗΦΙΖΕΙ ΤΙΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΨΕΥΔΟ-ΣΥΝΟΔΟΥ, ΟΙ ΟΠΟΙΕΣ ΕΙΣΑΓΟΥΝ «ΣΥΝΟΔΙΚΩΣ» ΤΗΝ ΠΑΝΑΙΡΕΣΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ, ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΣΥΝΕΠΕΙΑ, 1) ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΓΚΥΡΗ Η ΘΕΤΙΚΗ ΨΗΦΟΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΝ ΛΟΓΩ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΑΒΩΡΙΟΥ κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ, Ο ΟΠΟΙΟΣ ΕΞΕΛΕΓΗ ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΑ ΣΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟ ΘΡΟΝΟ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ, ΑΛΛΑ ΕΙΝΑΙ ΕΓΚΥΡΗ Η ΑΡΝΗΤΙΚΗ ΨΗΦΟΣ ΤΟΥ ΚΑΝΟΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ, ΚΑΙ 2) ΔΕΝ ΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΓΚΥΡΩΣ ΟΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΨΕΥΔΟ-ΣΥΝΟΔΟΥ, ΔΙΟΤΙ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΟΜΟΦΩΝΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΔΕΚΑ (10) ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΩΝ ΠΟΥ ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑΝ ΣΤΗΝ ΕΝ ΛΟΓΩ ΨΕΥΔΟ-ΣΥΝΟΔΟ (ΟΠΩΣ ΟΡΙΖΕΙ Ο, ΚΑΤΑ ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΩ, ΜΗ ΕΓΚΥΡΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ), ΔΕΔΟΜΕΝΟΥ ΟΤΙ Ο ΚΑΝΟΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ ΚΑΤΑΨΗΦΙΣΕ ΤΙΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ ΨΕΥΔΟΣΥΝΟΔΟΥ

11^{ος} ΛΟΓΟΣ – ΕΝΩ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΙΣ ΑΙΡΕΤΙΚΕΣ ΟΜΑΔΕΣ ΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ «ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ» ΩΣ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟ ΠΟΥ ΠΡΟΑΓΕΙ ΤΗΝ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ» ΩΣ ΤΗΝ ΔΗΘΕΝ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΛΟΥ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ, ΑΠΟΦΕΥΓΕΙ ΝΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΙ ΤΥΠΙΚΑ ΩΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΟΔΟΥΣ ΤΙΣ ΗΔΗ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΕΣ ΣΤΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΕΠΩΝΥΜΟΥ ΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ – ΣΩΜΑΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ, Η’ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΕΠΙ ΜΕΓΑΛΟΥ ΦΩΤΙΟΥ ΚΑΙ Θ’ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟ ΕΠΙ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ, ΟΠΩΣ ΕΠΡΑΤΤΑΝ, ΚΑΤΑ ΠΑΓΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ, ΟΙ ΑΓΙΕΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΕΣ Ή ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΟΔΟΙ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΙΣ ΠΡΟΗΓΗΘΕΙΣΕΣ

2.3 - ΠΩΣ ΑΝΑΛΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΜΗ ΕΓΚΥΡΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΛΕΓΟΜΕΝΗΣ «ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ», Ή, ΑΚΡΙΒΕΣΤΕΡΑ, ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΧΑΝΙΩΝ ;

2.3.1. – ΠΩΣ ΑΝΑΛΥΕΤΑΙ Ο 1^{ος} ΛΟΓΟΣ ΜΗ ΕΓΚΥΡΟΤΗΤΑΣ : ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΧΑΝΙΩΝ ΔΕΝ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΕ ΤΗΝ ΠΑΝΑΙΡΕΣΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ (Η ΓΝΩΣΤΙΚΙΣΜΟΥ Ή ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΥ), ΑΛΛΑ ΤΗΝ ΕΙΣΗΓΑΓΕ «ΣΥΝΟΔΙΚΩΣ» (ΔΗΛ. ΔΕΣΜΕΥΤΙΚΑ)

Ενώ οι προηγηθείσες Αγίες και Μεγάλες ή Οικουμενικές Σύνοδοι κατεδίκαζαν συνεχώς τις αιρέσεις της εποχής τους, το Συνέδριο της Αποστασίας των Χανίων εισήγαγε «συνοδικώς» την Παναίρεση του Οικουμενισμού (ή Γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού), λανσάροντάς την ως δήθεν «Ορθόδοξη» στα πλαίσια της Νέας Εποχής.

Η ανάλυση του 1^{ου} Λόγου Μη εγκυρότητας έγινε ήδη στο 1^ο Μέρος της μελέτης με θέμα ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΧΑΝΙΩΝ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΕΣ (Η ΔΟΓΜΑΤΙΚΕΣ) ΤΟΥ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ, το οποίο Μέρος έχει τον τίτλο: «1. ΤΙ ΣΗΜΑΝΕΙ Η ΠΑΝΑΙΡΕΣΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ (Η ΓΝΩΣΤΙΚΙΣΜΟΥ Ή ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΥ) ; », όπου παραπέμπουμε.

2.3.2. – ΠΩΣ ΑΝΑΛΥΕΤΑΙ Ο 2^{ος} ΛΟΓΟΣ ΜΗ ΕΓΚΥΡΟΤΗΤΑΣ : ΣΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΧΑΝΙΩΝ ΔΕΝ ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑΝ ΟΛΕΣ ΟΙ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ, ΑΛΛΑ ΜΟΝΟ ΔΕΚΑ (10) ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΕΣ, ΠΟΥ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥΝ ΤΟ ΕΝΑ ΤΡΙΤΟ (1/3) ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΠΙΣΤΩΝ, ΕΝΩ ΔΕΝ ΠΑΡΕΣΤΗΣΑΝ ΤΕΣΣΕΡΙΣ (4) ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΕΣ ΠΟΥ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥΝ ΤΑ ΔΥΟ ΤΡΙΤΑ (2/3) ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

Στο Συνέδριο της Αποστασίας των Χανίων, δυστυχώς, συμμετείχαν, ως γνωστόν, οι εξής πρόθυμες Αυτοκέφαλες «Εκκλησίες», οι οποίες ακολουθούν πλέον την «Ορθοδοξία» και ταυτοχρόνως τον Γνωστικισμό ή Εωσφορικό Θρησκευτικό Συγκρητισμό, Διαχριστιανικό και Διαθρησκειακό (σύμφωνα με τη δογματική του απόφαση «Σχέσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον»), δηλ. έπαυσαν πλέον να ταυτίζονται ως θεσμικές «Εκκλησίες» με την Αληθινή Ορθόδοξη Εκκλησία ως του Σώματος του Χριστού: 1) Οικουμενικό Πατριαρχείο, 2) Πατριαρχείο Αλεξανδρείας, 3) Πατριαρχείο Ιεροσολύμων, 4) Πατριαρχείο Σερβίας, 5) Πατριαρχείο Ρουμανίας, 6) Εκκλησία της Κύπρου, 7) Εκκλησία της Ελλάδος, 8) Εκκλησία της Πολωνίας, 9) Εκκλησία Αλβανίας, και 10) Εκκλησία Τσεχίας και Σλοβακίας. Αυτές οι δέκα (10) Αυτοκέφαλες «Εκκλησίες» εκπροσωπούν περίπου μόνον το ένα τρίτο (1/3) των Ορθοδόξων πιστών.

Στο ίδιο Συνέδριο της Αποστασίας, ευτυχώς, δεν συμμετείχαν οι Αυτοκέφαλες Εκκλησίες, οι οποίες συνεχίζουν να ακολουθούν την Ορθοδοξία, δηλ. συνεχίζουν να ταυτίζονται ως θεσμικές Εκκλησίες με την Αληθινή Ορθόδοξη Εκκλησία ως του Σώματος του Χριστού, δηλ. την Ορθόδοξη Εκκλησία των Αγίων Προφητών, των Αγίων Αποστόλων, των Αγίων Πατέρων και των Αγίων Συνόδων : 1) Πατριαρχείο Αντιοχείας, 2) Πατριαρχείο Ρωσίας, 3) Πατριαρχείο Βουλγαρίας, και 4) Πατριαρχείο Γεωργίας. Αυτές οι Ορθόδοξες Αυτοκέφαλες Εκκλησίες εκπροσωπούν περίπου τα δύο τρίτα (2/3) των Ορθοδόξων πιστών.

Οι λόγοι για τους οποίους δεν συμμετείχαν οι εν λόγω τέσσερις (4) Ορθόδοξες Αυτοκέφαλες Εκκλησίες, είναι οι εξής:

A. – Το Πατριαρχείο Αντιοχείας

Σύμφωνα με το από 27-6-2016 επίσημο ανακοινωθέν της, η Αγία και Ιερά Σύνοδος του Πατριαρχείου Αντιοχείας:

α) Αρνείται να αποδώσει στη Συνέλευση των 10 Αυτοκεφάλων Εκκλησιών της Κρήτης την ονομασία της «Αγίας και Μεγάλης ή Πανορθόδοξης Συνόδου».

β) Θεωρεί ότι τα έγγραφα αυτής της Συνέλευσης δεν είναι τελικά, αλλά ανοικτά για συζήτηση και για τυχόν τροποποιήσεις, όταν συγκληθεί στο μέλλον η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος της Ορθόδοξης Εκκλησίας.

γ) Όλες οι αποφάσεις, αλλά και όλα όσα εκδόθηκαν από τη Συνέλευση της Κρήτης, δεν δεσμεύουν με οποιοδήποτε τρόπο το Πατριαρχείο Αντιοχείας.

Σημειωτέον ότι το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως, δια στόματος του αρχιδιακόνου του κ. Ιωάννη Χρυσαιγή, διευθυντή του Γραφείου Τύπου του στη λεγόμενη «Πανορθόδοξη Σύνοδο», δήλωσε ότι οι αποφάσεις της δεσμεύουν και τις τέσσερις (4) μη συμμετέχουσες Ορθόδοξες Αυτοκέφαλες Εκκλησίες (<http://www.romfea.gr/epikairotita-xronika/8905-i-agia-sunodos-tha-einai-i-megaluteri-sugkentrosi-tis-orthodojis-ekklisias>).

δ) Αρνείται την απόδοση του συνοδικού χαρακτήρα σε οποιαδήποτε ορθόδοξη συνέλευση, στην οποία δεν συμμετέχουν όλες οι Ορθόδοξες Αυτοκέφαλες Εκκλησίες. Και

ε) Η αρχή της ομοφωνίας εξακολουθεί να είναι ο βασικός κανόνας ο οποίος διέπει τις διορθόδοξες σχέσεις (<http://www.amen.gr/article/to-patriarxeio-adioxeias-amfisvitei-tin-agia-kai-megali-synodo-kai-kanei-logo-gia-synelefsi>).

Στις 10-6-2016 το Πατριαρχείο Αντιοχείας ενεργοποίησε την από 6-6-2016 απόφαση της Ιεράς του Συνόδου να ζητήσει αναβολή της λεγόμενης «Πανορθόδοξης Συνόδου» για τους λόγους που αναφέρονται σε αυτήν την απόφαση, και να μην συμμετάσχει σε αυτήν (<http://www.romfea.gr/epikairotita-xronika/8803-oristiko-oxi-apo-antioxeia-gia-kriti>).

Στην από 6-6-2016 απόφασή της, η Ιερά Σύνοδος του Πατριαρχείου Αντιοχείας ανέφερε τους λόγους για τους οποίους ζήτησε να αναβληθεί η λεγόμενη «Πανορθόδοξη Σύνοδος» και να μην συμμετάσχει το ίδιο σε αυτήν, και οι οποίοι είναι οι εξής:

1 – Δεν καταβλήθηκαν προσπάθειες από την πλευρά του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως για την επίτευξη ομοφωνίας σε σχέση με τις επιφυλάξεις που διατυπώθηκαν από Ορθόδοξες Αυτοκέφαλες Εκκλησίες (Εκκλησίες Ρωσίας, Βουλγαρίας, Γεωργίας) για τα θέματά της, τον Κανονισμό της και τη διαδικασία οργανώσεώς της.

2 – Η Εκκλησία της Αντιοχείας, παρότι δεν υπέγραψε τις αποφάσεις της Σύναξης των Προκαθημένων στο Φανάρι το Μάρτιο 2014 (για τη σύγκληση της λεγόμενης «Πανορθόδοξης Συνόδου») εν τούτοις συμμετείχε «κατ' οικονομίαν» στις προπαρασκευαστικές επιτροπές της, όπως και στην Ε΄ Προσυνοδική Διάσκεψη στο Σαμπεζύ το 2015, και, μετέπειτα, στη Σύναξη των Προκαθημένων στο Σαμπεζύ τον Ιανουάριο 2016. Επίσης, δεν υπέγραψε όλες τις αποφάσεις (σύγκλησης της «Συνόδου», Κανονισμού λειτουργίας της, σχεδίων αποφάσεων που παραπέμφθηκαν στη ίδια «Σύνοδο») της τελευταίας Σύναξης των Προκαθημένων, συμμετείχε πάλι «κατ' οικονομίαν» στις εργασίες των προπαρασκευαστικών επιτροπών της εν λόγω «Συνόδου». Παρά ταύτα, σε αντίθεση με την αρχή της ομοφωνίας της διορθόδοξης συνεργασίας από την έναρξη των προπαρασκευαστικών εργασιών για τη λεγόμενη «Πανορθόδοξη Σύνοδο»: α) δεν ελήφθησαν υπόψη οι προτάσεις τροπολογιών για τον Κανονισμό λειτουργίας της και για το κείμενο «Η Ορθόδοξη Διασπορά», β) το κείμενο «Το Μυστήριο του Γάμου και τα κωλύματα αυτού» εξακολουθεί να βρίσκεται στην ημερήσια διάταξη της «Συνόδου», παρά το γεγονός ότι δεν υπογράφηκε από τις Εκκλησίες της Αντιοχείας και της Βουλγαρίας, γ) το κείμενο «Το αυτόνομον και ο τρόπος ανακηρύξεώς του» εξακολουθεί να απαιτεί την ομοφωνία σχετικά με το περιεχόμενό του, προκειμένου να συμπεριληφθεί, στην τελική του μορφή, στην ημερήσια διάταξη της «Συνόδου». Ειδικότερα, ως προς το κείμενο «Η Ορθόδοξη Διασπορά», τούτο έχει συμπεριληφθεί στην ημερήσια διάταξη της «Συνόδου», για να εξακολουθήσει να ισχύει η προσωρινή αντικανονική πράξη της συνύπαρξης πολλών Ορθόδοξων επισκοπικών δικαιοδοσιών σε έναν τόπο, χωρίς καμία αξιολόγηση της λειτουργίας των Επισκοπικών Συνελεύσεων (αποτελούμενων από τους Επισκόπους των πολλαπλών δικαιοδοσιών σε κάθε τόπο διασποράς) πριν την «Σύνοδο», ώστε να μπορέσει αυτή να προβεί σε μια κανονική λύση του προβλήματος, όπως είχε αποφασίσει η Δ΄ Προσυνοδική Διάσκεψη στο Σαμπεζύ το 2009, αγνοώντας την επανειλημμένως διατυπωθείσα θέση της Εκκλησίας της Αντιοχείας.

3 – Δεν υπήρξε πραγματική και ουσιαστική συμμετοχή των Αυτοκέφαλων Ορθόδοξων Εκκλησιών στις προπαρασκευαστικές εργασίες της λεγόμενης «Πανορθόδοξης Συνόδου», η Γραμματεία λειτούργησε αργά, και δεν υπήρχε σαφήνεια σχετικά με το πρόγραμμα των συνεδριάσεων της «Συνόδου» και τον τρόπο διαχειρίσεώς τους, όπως είχε επικρατήσει κατά την τελευταία

προπαρασκευαστική φάση της, πράγμα που θα μπορούσε να οδηγήσει σε παραπαιούσες συνοδικές συζητήσεις.

4 – Εάν η λεγόμενη «Πανορθόδοξη Σύνοδος» επραγματοποιείτο, ενώ ίσχυε η διακοπή εκκλησιαστικής κοινωνίας μεταξύ των Πατριαρχείων Αντιοχείας και Ιεροσολύμων, λόγω του ζητήματος της δικαιοδοσίας στο Κατάρ, τούτο θα υποδήλωνε ότι η συμμετοχή στις συνοδικές συζητήσεις είναι δυνατή χωρίς τη συμμετοχή στη Θεία Ευχαριστία, και, κατά συνέπεια, θα έχανε τον εκκλησιαστικό της χαρακτήρα, λαμβάνοντας απλά έναν διοικητικό χαρακτήρα, σε αντίθεση με τη συνοδική παράδοση της Ορθόδοξης Εκκλησίας (<http://www.romfea.gr/epikairotita-xronika/8740-anakoinothen-tou-patriarxeiou-antioxeias-gia-tin-agia-sunodo>).

B. – Το Πατριαρχείο της Ρωσίας

Κατά το από 15-7-2016 ανακοινωθέν της, η Ιερά Σύνοδος του Πατριαρχείου της Ρωσίας:

α) Δέχεται ότι η Σύνοδος στην Κρήτη ήταν σημαντικό γεγονός στη συνοδική πορεία της Ορθοδοξίας, αρχής γενομένης από την Πανορθόδοξη Διάσκεψη της Ρόδου το 1961.

β) Θεωρεί ότι η διεξαγωγή της Συνόδου της Κρήτης χωρίς τη σύμφωνη γνώμη ορισμένων Αυτοκέφαλων Εκκλησιών αποτελεί παραβίαση της αρχής της ομοφωνίας, η οποία ήταν η βάση της πανορθόδοξης συνεργασίας καθ'όλη τη διάρκεια της συνοδικής διαδικασίας.

γ) Δηλώνει ότι η Σύνοδος της Κρήτης είναι αδύνατο να θεωρείται Πανορθόδοξη.

δ) Υπογραμμίζει ότι τα έγγραφα τα οποία ενέκρινε η Σύνοδος της Κρήτης δεν αποτελούν έκφραση της πανορθόδοξης ομοφωνίας (<http://www.romfea.gr/epikairotita-xronika/9378-rosiki-ekklisia-simantiko-gegonos-alla-oxi-agia-sunodos>).

Η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ρωσίας είχε αποφασίσει στις 13-6-2016 να μην συμμετάσχει στη Σύνοδο της Κρήτης, αν αυτή δεν αναβαλλόταν μέχρι να εξασφαλιστεί η σύμφωνη γνώμη όλων των Προκαθημένων των Αυτοκεφάλων Ορθόδοξων Εκκλησιών. Ειδικότερα είχε αποφασίσει:

1 – Να υποστηρίξει τις προτάσεις των Ορθόδοξων Εκκλησιών Αντιοχείας, Γεωργίας, Σερβίας και Βουλγαρίας (τρεις από τις οποίες, πλην της Σερβίας, είχαν ήδη δηλώσει την αποχή τους από τη λεγόμενη «Πανορθόδοξη Σύνοδο») για αναβολή της μέχρι να εξασφαλιστεί η σύμφωνη γνώμη των Προκαθημένων όλων των Αυτοκέφαλων Ορθόδοξων Εκκλησιών.

Διότι δεν εφαρμόζεται ο απαραίτητος όρος για τη σύγκληση της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου, επειδή η αρχή της Πανορθόδοξης ομοφωνίας παραμένει αδιασάλευτο θεμέλιο της προσυνοδικής διαδικασίας, αρχής γενομένης από τη Διάσκεψη της Ρόδου το έτος 1961, η οποία, κατόπιν πρωτοβουλίας του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, όρισε: «Αποφάσεις των κοινών συνελεύσεων λαμβάνονται με πλήρη ομοφωνία αντιπροσωπειών των Εκκλησιών (Κανονισμός της λειτουργίας και των εργασιών της εν Ρόδω Πανορθόδοξου Διασκέψεως, αρθ. 14). Εν συνεχεία, αυτή η αρχή κατοχυρώθηκε στον Κανονισμό των Πανορθόδοξων Προσυνοδικών Διασκέψεων του έτους 1986: «Η υπό των Προσυνοδικών Πανορθόδοξων Διασκέψεων αποδοχή των κειμένων επί των καθ' έκαστον θεμάτων της Ημερησίας Διατάξεως γίνεται καθ' ομοφωνίαν (αρθ. 16). Η Σύναξη των Προκαθημένων, το έτος 2014, επιβεβαίωσε: «Άπασαι αι αποφάσεις κατά τε την Σύνοδον και κατά το προπαρασκευαστικόν αυτής στάδιον, λαμβάνονται καθ' ομοφωνίαν» (Αποφάσεις της Συνάξεως των Προκαθημένων, αριθ. 2α). Η ίδια αρχή κατοχυρώθηκε στον Κανονισμό Οργάνωσης και Λειτουργίας της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου, τον οποίο ενέκρινε η πλειοψηφία των Προκαθημένων στη Σύναξή τους του Ιανουαρίου 2016.

Όμως, η αντιπροσωπεία της Εκκλησίας της Αντιοχείας δεν υπέγραψε ούτε την απόφαση συγκλήσεως της λεγόμενης «Πανορθόδοξης Συνόδου», ούτε τον Κανονισμό της, ούτε το σχέδιο του συνοδικού κειμένου «Το Μυστήριο του Γάμου και τα Κωλύματα αυτού». Το τελευταίο κείμενο επίσης δεν υπέγραψε η αντιπροσωπεία της Εκκλησίας της Γεωργίας.

Υπενθυμίζεται ότι, στην από 3-6-2016 απόφασή της, η Ιερά Σύνοδος της Ρωσικής Εκκλησίας: α) είχε δηλώσει ότι η αποχή έστω και μίας από τις Αυτοκέφαλες Ορθόδοξες Εκκλησίες από τη λεγόμενη «Πανορθόδοξη Σύνοδο» αποτελεί απόλυτο κώλυμα για τη σύγκληση της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου, β) είχε υποβάλει την πρόταση στον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως να συγκαλέσει, το αργότερο μέχρι τις 10-6-2016, έκτακτη Πανορθόδοξη Προσυνοδική Διάσκεψη για αξιολόγηση και αντιμετώπιση της έκτακτης κατάστασης, προκειμένου στη συνέχεια οι Αυτοκέφαλες Ορθόδοξες Εκκλησίες να αποφανθούν για τη σύγκληση της λεγόμενης «Πανορθόδοξης Συνόδου» στις προκαθορισμένες ημερομηνίες (<http://www.romfea.gr/epikairota-xronika/8686-mosxa-kai-mia-ekklisia-na-min-summetasxei-apotelei-koluma-gia-diejagogi-tis-agias-sunodou>).

Αντιθέτως, το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως, με την υπ' αριθ. πρωτ. 676/9-6-2016 επιστολή του, επέδειξε πείσμονα και προσηματική άρνηση για σύγκληση έκτακτης Πανορθόδοξης Προσυνοδικής Διασκέψεως, με την προτεινόμενη από την Εκκλησία της Ρωσίας, αποστολή της, αναφέροντας ότι η αναβολή ή ματαίωσή της τη δωδέκατη ώρα, ύστερα από προετοιμασία ολόκληρων δεκαετιών, θα εξέθετε διεκκλησιαστικώς και διεθνώς την Ορθόδοξη Εκκλησία και θα

προκαλούσε ανεπανόρθωτη τρώση του κύρους της» (δηλ. το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως ενδιαφερόταν – και ήταν η μόνη Αυτοκέφαλη που το έπραττε - δήθεν να μην τρωθεί το Οικουμενιστικό κύρος της Ορθόδοξης Εκκλησίας από την αναβολή της λεγόμενης «Πανορθόδοξης Συνόδου», αν και δεν είχαν εγκριθεί εγκύτως από τη Σύναξη των Προκαθημένων, στο Σαμπεζύ, τον Ιανουάριο του 2016, ούτε η απόφαση συγκλήσεως της λεγόμενης «ανορθόδοξης Συνόδου», ούτε ο Κανονισμός της ούτε το κείμενο για τον γάμο, όπως και όλα τα λοιπά πέντε σχέδια συνοδικών κειμένων). Στο ίδιο μήκος κύματος κινείται και το ανακοινωθέν της από 6-6-2016 αποφάσεως της Ιεράς Συνόδου του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, κατά το οποίο «η Ιερά Ενδημούσα Σύνοδος, μετ' εκπλήξεως και απορίας επληροφορήθη τας εσχάτως εκφρασθείσας θέσεις και απόψεις ενίων αδελφών Ορθοδόξων Εκκλησιών και αξιολογήσασα αυτάς διεπίστωσεν ότι ουδέν θεσμικόν πλαίσιον υφίσταται προς αναθεώρησιν της ήδη δρομολογηθείσης συνοδικής διαδικασίας» (δηλ. αντί το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως, το οποίο απλώς προεδρεύει, αντί να δεχθεί, ως όφειλε, την ανωτέρω πρόταση του Πατριαρχείου της Ρωσίας και εκείνες των Εκκλησιών της Αντιοχείας, της Βουλγαρίας και της Γεωργίας, αποφάσισε, με παπικό τρόπο, να συγκαλέσει οπωσδήποτε τη λεγόμενη «Πανορθόδοξη Σύνοδο», αν και, όπως λέχθηκε και ανωτέρω, δεν είχαν εγκριθεί νομίμως και κανονικώς από τη Σύναξη των Προκαθημένων, στο Σαμπεζύ, τον Ιανουάριο του 2016, ούτε η απόφαση συγκλήσεως της λεγόμενης «ανορθόδοξης Συνόδου», ούτε ο Κανονισμός της ούτε το κείμενο για τον γάμο, ούτε τα λοιπά πέντε σχέδια συνοδικών κειμένων).

2 – Να ανακοινώσει ότι, σε περίπτωση κατά την οποία η Εκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ούτε και αυτήν την πρόταση θα δεχθεί, ενώ η λεγόμενη «Πανορθόδοξη Σύνοδος» θα συγκληθεί, παρά την αντίθετη γνώμη μερικών Αυτοκεφάλων Εκκλησιών, θα αδυνατούσε να συμμετάσχει σε αυτήν η Αντιπροσωπεία της Ρωσικής Εκκλησίας.

3 – Να συνεχίσει έτσι να καταβάλει προσπάθειες για ενίσχυση της πανορθόδοξης συνεργασίας για την προετοιμασία της μέλλουσας να συνέλθει Αγίας και Μεγάλης Συνόδου, η οποία καλείται να αποτελέσει αληθινή μαρτυρία της ενότητας της Αγίας Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας.

4 – Να επαναδιατυπώσει τη γνώμη ότι, για την επιτυχή έκβαση της προσυνοδικής προετοιμασίας, θα μπορούσε να συμβάλει η εντατικοποίηση του πραγματικού έργου της Πανορθόδοξης Γραμματείας, στα πλαίσια της οποίας κρίνεται εφικτή η μελέτη προτάσεων λύσεως των προβληματικών θεμάτων, διευθετήσεως των υφιστάμενων διαφωνιών, επεξεργασίας των απαραίτητων κειμένων και άρσεως κάθε εμποδίου για σύγκληση και θεάρεστη έκβαση της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου.

5 – Να δεχθεί, ως λίαν ευκαίον, λαμβάνοντας υπόψη τις προτάσεις στους κόλπους πολλών Αυτοκεφάλων Εκκλησιών, στη μέλλουσα να συνέλθει Σύνοδο να μετάσχουν

όλοι οι Αρχιερείς των Αυτοκεφάλων Ορθοδόξων Εκκλησιών απεριορίστως, επειδή τούτο, ασφαλώς, θα προσδώσει μεγαλύτερο κύρος πανορθόδοξως στις λαμβανόμενες συνοδικές αποφάσεις (<http://www.romfea.gr/epikairotita-xronika/8875-i-rosiki-ekklisia-den-tha-summetasxei-stin-agia-sunodo>).

Γ. Το Πατριαρχείο της Βουλγαρίας

Η Αρχιγραμματεία της Ιεράς Συνόδου του Πατριαρχείου Βουλγαρίας, στην από 9-7-2016 ανακοίνωσή της, ανέφερε ότι η ίδια Ιερά Σύνοδος, όταν συγκληθεί, επιφυλάσσεται να τοποθετηθεί για τις αποφάσεις της Συνόδου της Κρήτης, μετά την προσήκουσα μελέτη τους (1).

Με την από 1-6-2016 απόφασή της, η Ιερά Σύνοδος του Πατριαρχείου Βουλγαρίας είχε ζητήσει την αναβολή της λεγόμενης «Πανορθόδοξης Συνόδου», προκειμένου να συνεχιστεί η αποτελεσματική προετοιμασία της, διότι διαφορετικά δεν θα συμμετείχε (όπως δεν συμμετείχε εν τέλει) (1) <http://www.romfea.gr/epikairotita-xronika/8740-anakoinothen-tou-patriarxeiou-antioxeias-gia-tin-agia-sunodo>, 2) <http://www.romfea.gr/epikairotita-xronika/8686-mosxa-kai-mia-ekklisia-na-min-summetasxei-apotelei-koluma-gia-diejagogi-tis-agias-sunodou>).

Στην από 21-4-2016 απόφασή της, η Ιερά Σύνοδος του Πατριαρχείου της Βουλγαρίας αποφάσισε ομόφωνα:

«Σχετικά με το σημείο 4 του εγγράφου: «Η σχέση της Ορθοδόξου Εκκλησίας με τον υπόλοιπον χριστιανικόν κόσμον».

Στην Ορθόδοξη Εκκλησία με τη φράση «ενότητα όλων» ανέκαθεν εννοείται ότι οι έχοντες υποπέσει σε αίρεση ή σχίσμα θα πρέπει πρώτα να επιστρέψουν στην Ορθόδοξη πίστη, προσερχόμενοι μεθ' υπακοής στην Αγία Εκκλησία και τότε, δια της μετανοίας, να γίνουν δεκτοί στην Εκκλησία.

Σχετικά με το σημείο 5: «Οι σύγχρονοι διμερείς θεολογικοί διάλογοι.. έχουν ως στόχο να αναζητήσουν 'την απολεσθείσα χριστιανική ενότητα' ...».

Εδώ θα πρέπει να διευκρινισθεί ότι στην Αγία Ορθόδοξη Εκκλησία, η οποία είναι μία και ενιαία, δεν έχει απολεσθεί ποτέ η ενότητα εν τη πίστει και η κοινωνία εν τω Αγίω Πνεύματι μεταξύ των χριστιανών και δεδομένου ότι η ίδια θα διαρκέσει μέχρι το τέλος του κόσμου, όπως είπε ο Κύριος: «και πύλαι άδου ού κατισχύσουσιν αυτής» (Ματθ. 16:8), άρα η κοινωνία αυτή θα είναι επίσης αιώνια.

Σχετικά με το σημείο 6, σημείο 16, κλπ.

Εκτός από την Αγία Ορθόδοξη Εκκλησία δεν υπάρχουν άλλες εκκλησίες, αλλά μόνον αιρέσεις και σχίσματα και το να ονομάζονται τούτα «εκκλησίες» είναι θεολογικώς, δογματικώς και κανονικώς εντελώς εσφαλμένο.

Σχετικά με το σημείο 12:

Το αναφερόμενο στο σημείο 12 ότι, «κατά την διεξαγωγή των θεολογικών διαλόγων κοινός στόχος όλων είναι η οριστική αποκατάσταση της ενότητας εν τη αληθινή πίστει και αγάπη», είναι εντελώς εσφαλμένο και απαράδεκτο, διότι πρέπει να διευκρινισθεί και να υπογραμμιστεί ότι η επιστροφή στην αληθινή πίστη αφορά αιρετικούς και σχισματικούς και δεν σχετίζεται καθ' οιονδήποτε τρόπο με την Ορθόδοξη Εκκλησία.

Δόξα τω Θεώ, η Βουλγαρική Ορθόδοξη Εκκλησία κατά το έτος 1998 εξήλθε από το Παγκόσμιο Συμβούλιο των Εκκλησιών, δια της οποίας εξόδου της εξέφρασε την αποδοκιμασία της για την δραστηριότητά του, δεδομένου ότι δεν δύναται να είναι μέλος οργανώσεως, στην οποία θεωρείται ως «μία εκ των πολλών, ή ως παρακλάδι της Μίας εκκλησίας», η οποία αναζητεί τρόπο και αγωνίζεται για την αποκατάστασή της μέσω αυτού του Παγκοσμίου Εκκλησιών».

Ένας είναι ο Κύριος, μία είναι η Εκκλησία, όπως αναφέρεται στο Σύμβολο της Πίστεως» (<http://www.romfea.gr/epikairoτητα-xronika/7881-protaseis-tis-ekklisias-tis-boulgarias-gia-keimeno-tis-agias-sunodou>).

Δ. Το Πατριαρχείο της Γεωργίας

Ο Πατριάρχης Γεωργίας Ηλίας Β΄, με την υπ' αριθ. 79/13-6-2016 επιστολή του προς τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, ανακοίνωσε ότι στις 10-6-2016 η Ιερά Σύνοδος του Πατριαρχείου Γεωργίας αποφάσισε να μη συμμετάσχει η Αντιπροσωπεία της στη Σύνοδο της Κρήτης, προκειμένου να αποτρέψει, έστω και εν μέρει, την επιδείνωση προβλημάτων σχετιζόμενων με διάφορα ζητήματα που ανέκυψαν στην Εκκλησία (<http://www.romfea.gr/patriarxeia-ts/patriarxeio-georgias/8872-i-epistoli-tou-patriarxi-georgias-ston-oikoumeniko-patriarxi>).

Η από 10-6-2016 απόφαση της Ιεράς Συνόδου του Πατριαρχείου Γεωργίας αναφέρει τους λόγους μη συμμετοχής της Αντιπροσωπείας της στη Σύνοδο της Κρήτης και της ανάγκης αναβολής της εξαιτίας της μη επιτεύξεως ομοφωνίας των Ορθοδόξων Αυτοκεφάλων Εκκλησιών μέχρι την σχεδιασθείσα ημερομηνία συγκλήσεώς της, και οι οποίοι είναι οι εξής:

1 – Παρότι, η Εκκλησία της Γεωργίας πολλές φορές ζήτησε τη δημοσιοποίηση των σχεδίων κειμένων που παραπέμπονται στη λεγόμενη «Πανορθόδοξη Σύνοδο», εν τούτοις αυτά δημοσιεύθηκαν μόνο μετά την τελευταία

Σύναξη των Προκαθημένων του Σαμπεζύ του Ιανουαρίου 2016, δηλαδή τον Φεβρουάριο 2016. Επιπλέον, αφότου τα εν λόγω κείμενα έγιναν γνωστά στις Ιερές Συνόδους των Ορθοδόξων Αυτοκεφάλων Εκκλησιών, έγινε φανερό σε κληρικούς, Ορθόδοξους θεολόγους και τον πιστό Λαό ότι υπάρχουν όχι λίγα δογματικά, κανονικά και ορολογικά λάθη.

2 - Το κείμενο «Σχέσεις της Ορθόδοξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον» ήταν εξ αρχής απαράδεκτο για την Αντιπροσωπεία του Πατριαρχείου Γεωργίας στη Σύναξη των Προκαθημένων του Σαμπεζύ του Ιανουαρίου 2016. Υπογράφηκε από την Αντιπροσωπεία του, κατά το προσυνοδικό στάδιο, μόνο λόγω της προσθήκης ότι «Οι Ορθόδοξες Εκκλησίες Γεωργίας και Βουλγαρίας αποχώρησαν από το Παγκόσμιο Συμβούλιο των Εκκλησιών, η μεν πρώτη το έτος 1997, η δε δεύτερη το έτος 1998, επειδή έχουν τη δική τους γνώμη για το έργο του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών και έτσι δεν συμμετέχουν στις δραστηριότητες που αναπτύσσονται από τούτο και από τους άλλους διαχριστιανικούς οργανισμούς.». Στις 25-5-2016 η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Γεωργίας αποφάσισε ότι το συγκεκριμένο κείμενο, επειδή περιέχει μεγάλα εκκλησιολογικά και ορολογικά λάθη, χρειάζεται σοβαρή επεξεργασία, και ότι, εάν αυτή δεν γίνει, η Εκκλησία της Γεωργίας δεν θα μπορέσει να το υπογράψει.

3 - Ορισμένες αλλαγές χρειάζεται και το κείμενο: «Η αποστολή της Ορθόδοξου Εκκλησίας εν τω συγχρόνω κόσμω».

4 - Κατά τον Μη έγκυρο Κανονισμό λειτουργίας της λεγόμενης «Πανορθόδοξης Συνόδου», ο χρόνος ο ορισμένος για τη συζήτηση των θεμάτων, καθώς και η ασάφεια για τη διεξαγωγή των εργασιών, καθιστούν αδύνατες την εξέταση των κειμένων κατά παράγραφο και την παρέμβαση για ουσιαστικές αλλαγές κατά τη διάρκειά της. Η δε Πανορθόδοξη Γραμματεία που συστήθηκε για τη διεξαγωγή της λεγόμενης «Πανορθόδοξης Συνόδου» δεν λειτούργησε, διότι έχει στερηθεί της δυνατότητας λήψεως αποφάσεων (από το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως), και γι' αυτό η Εκκλησία της Γεωργίας και άλλες Εκκλησίες είχαν διαμαρτυρηθεί.

5 – Για το κείμενο για «το Μυστήριο του Γάμου και τα κωλύματα αυτού» γίνεται αναφορά στον 5^ο ΛΟΓΟ (ΑΚΥΡΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΛΕΓΟΜΕΝΗΣ «ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ») – ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΧΑΝΙΩΝ ΕΙΧΕ, ΜΗ ΕΓΚΥΡΑ, ΣΤΗΝ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΩΣ ΘΕΜΑ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΚΕΙΜΕΝΟΥ «ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΚΩΛΥΜΑΤΑ ΑΥΤΟΥ», ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΥΠΟΓΡΑΦΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΤΗ ΣΥΝΑΞΗ ΤΩΝ ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΩΝ ΤΟΥ ΣΑΜΠΕΖΥ ΤΟΥ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2016, ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΙΠΑ ΠΕΝΤΕ (5) ΣΧΕΔΙΑ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΔΕΝ ΥΠΟΓΡΑΦΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ, ΔΗΛ. ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΤΗΣ ΠΑΓΙΑΣ ΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΟΜΟΦΩΝΙΑΣ ΣΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ.

6 – Ως προς το Πατριαρχείο Αντιοχείας, α) παρά τις καταβληθείσες προσπάθειες δεν έχει, μέχρι την ημερομηνία συνεδρίασης της Ιεράς Συνόδου του Πατριαρχείου Γεωργίας, επιτευχθεί η αποκατάσταση της ευχαριστιακής κοινωνίας μεταξύ των Εκκλησιών Αντιοχείας και Ιεροσολύμων, β) εκτός της ανωτέρω αιτίας, το Πατριαρχείο Αντιοχείας αρνείται να συμμετάσχει στη λεγόμενη «Πανορθόδοξη Σύνοδο» λόγω επίσης σοβαρών προβληματισμών σε σχέση με τα παραπεμπόμενα σε αυτήν κείμενα, γ) σημειωτέον ότι για τη μη υπογραφή από το Πατριαρχείο Αντιοχείας της απόφασης σύγκλησης της λεγόμενης «Πανορθόδοξης Συνόδου» στη Σύναξη των Προκαθημένων του Σαμπεζύ του Ιανουαρίου 2016 γίνεται αναφορά στον 3^ο ΛΟΓΟ (ΑΚΥΡΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΛΕΓΟΜΕΝΗΣ ΤΗΣ ΛΕΓΟΜΕΝΗΣ «ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ») – ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΧΑΝΙΩΝ ΣΥΓΚΛΗΘΗΚΕ ΧΩΡΙΣ ΝΟΜΙΜΗ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΣΥΓΚΛΗΣΗΣ, δ) σημειωτέον ότι για τη μη υπογραφή από το Πατριαρχείο Αντιοχείας του Κανονισμού λειτουργίας της λεγόμενης «Πανορθόδοξης Συνόδου» στη Σύναξη των Προκαθημένων του Σαμπεζύ του Ιανουαρίου 2016 γίνεται αναφορά στον 4^ο ΛΟΓΟ (ΑΚΥΡΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΛΕΓΟΜΕΝΗΣ ΤΗΣ ΛΕΓΟΜΕΝΗΣ «ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ») – ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΧΑΝΙΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΣΕ ΧΩΡΙΣ ΕΓΚΥΡΟ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟ, ΔΗΛ. ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΤΗΣ ΠΑΓΙΑΣ ΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΟΜΟΦΩΝΙΑΣ ΣΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ.

7 – Ως προς το Πατριαρχείο Βουλγαρίας, τούτο αρνήθηκε να συμμετάσχει στη λεγόμενη «Πανορθόδοξη Σύνοδο» και παρουσίασε τις δικές του απόψεις σε σχέση με τα ορισθέντα θέματα.

8 – Ως προς το Πατριαρχείο της Σερβίας, τούτο θεώρησε πάρα πολύ δύσκολο να συμμετάσχει στη λεγόμενη «Πανορθόδοξη Σύνοδο» και πρότεινε την αναβολή της για καλύτερη προπαρασκευή (αν και εν τέλει, όλως περιέργως, συμμετείχε σε αυτήν).

2.3.3. – ΠΩΣ ΑΝΑΛΥΕΤΑΙ Ο 3^{ος} ΛΟΓΟΣ – ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΧΑΝΙΩΝ ΣΥΓΚΛΗΘΗΚΕ ΧΩΡΙΣ ΕΓΚΥΡΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΣΥΓΚΛΗΣΗΣ, ΔΗΛ. ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΤΗΣ ΠΑΓΙΑΣ ΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΟΜΟΦΩΝΙΑΣ ΣΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Η Σύναξη των Προκαθημένων των Αυτοκεφάλων Εκκλησιών το έτος 2014 αποφάσισε ότι όλες οι αποφάσεις, και στη λεγόμενη «Αγία και Μεγάλη Σύνοδο» και στο προπαρασκευαστικό της στάδιο, λαμβάνονται με ομοφωνία (Αποφάσεις της Συνάξεως των Προκαθημένων, αρθ. 2^α). Ο Κανονισμός της λεγόμενης «Αγίας και Μεγάλης Συνόδου», ο οποίος εγκρίθηκε από τη Σύναξη των Προκαθημένων των Αυτοκεφάλων Εκκλησιών στο Σαμπεζύ (21-28/1/2016), προβλέπει ότι η Σύνοδος αυτή συγκαλείται από τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως με τη συναίνεση των

Προκαθημένων όλων των Αυτοκέφαλων Εκκλησιών (αρθ. 1). Όμως, η Αντιπροσωπεία του Πατριαρχείου της Αντιόχειας, στη ίδια Σύναξη των Προκαθημένων, δεν υπέγραψε την απόφαση σύγκλησης της λεγόμενης «Αγίας και Μεγάλης Συνόδου», με την οποία καθορίστηκαν η ημερομηνία, ο τόπος και η ημερήσια διάταξη. Κατά συνέπεια, το Συνέδριο της Αποστασίας των Χανίων δεν συγκλήθηκε έγκυρα, αλλά αυθαίρετως μόνον από τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, τον οποίο ακολούθησαν οι δέκα (10) πρόθυμες Αυτοκέφαλες «Εκκλησίες».

Σημειωτέον ότι και οι λοιπές τρεις (3) από τις τέσσερις (4) Αυτοκέφαλες που δεν συμμετείχαν (Πατριαρχείο Ρωσίας, Πατριαρχείο Βουλγαρίας, Πατριαρχείο Γεωργίας) και οι οποίες είχαν υπογράψει την απόφαση της εν λόγω σύγκλησης, ζήτησαν εν τέλει αναβολή της συγκλήσεώς της για τους λόγους τους οποίους κάθε μία από αυτές διατύπωσε. Αλλά οι δέκα (10) πρόθυμες Αυτοκέφαλες αγνόησαν επιδεικτικά τις τέσσερις (4) Αυτοκέφαλες που ζήτησαν την αναβολή της συγκλήσεώς της (1) <http://www.romfea.gr/epikairotita-xronika/8875-i-rosiki-ekklisia-den-tha-summetasxei-stin-agia-sunodo>, 2) http://www.romfea.gr/images/apofaseis_georgia.pdf).

Επομένως, είναι ψευδής ο ισχυρισμός του διευθυντή του Γραφείου Τύπου του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως για τη λεγόμενη «Πανορθόδοξη Σύνοδο», αρχιδιακόνου κ. Ιωάννη Χρυσσαυγή ότι δήθεν «... στη Γενεύη τον περασμένο Ιανουάριο ... όλες οι Ορθόδοξες Εκκλησίες ήταν παρούσες στη Σύναξη των Προκαθημένων και επανέλαβαν, επαναβεβαίωσαν και συναποφάσισαν τη σύγκληση της Συνόδου κατά την επερχόμενη Εορτή της Πεντηκοστής» (<http://www.romfea.gr/epikairotita-xronika/8905-i-agia-sunodos-tha-einai-i-megaluteri-sugkentrosi-tis-orthodojis-ekklisias>), όπως είναι ψευδής και ο ισχυρισμός του επίσημου ανακοινωθέντος της Σύναξης των Προκαθημένων στο Σαμπεζύ του Ιανουαρίου 2016, το οποίο εκδόθηκε από τη Γραμματεία αυτής της Σύναξης, κατά τον οποίο «Οι Προκαθημένοι επεβεβαίωσαν την απόφασιν αυτών να συγκληθή η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος» (<http://www.romfea.gr/epikairotita-xronika/6172-to-anakoinothen-tis-sunajis-ton-prokathimenon>).

2.3.4. – ΠΩΣ ΑΝΑΛΥΕΤΑΙ Ο 4^{ος} ΛΟΓΟΣ – ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΧΑΝΙΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΣΕ ΧΩΡΙΣ ΕΓΚΥΡΟ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟ, ΔΗΛ. ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΤΗΣ ΠΑΓΙΑΣ ΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΟΜΟΦΩΝΙΑΣ ΣΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Η Σύναξη των Προκαθημένων των Αυτοκεφάλων Εκκλησιών το έτος 2014 αποφάσισε ότι όλες οι αποφάσεις, και στη λεγόμενη «Αγία και Μεγάλη Σύνοδο» και στο προπαρασκευαστικό της στάδιο, λαμβάνονται με ομοφωνία (Αποφάσεις της Συνάξεως των Προκαθημένων, αρθ. 2^α). Ο Κανονισμός της λεγόμενης «Αγίας και

Μεγάλης Συνόδου», ο οποίος εγκρίθηκε από τη Σύναξη των Προκαθημένων των Αυτοκεφάλων Εκκλησιών στο Σαμπεζύ (21-28/1/2016), προβλέπει ότι η Σύνοδος αυτή συγκαλείται από τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως με τη συναίνεση των Προκαθημένων όλων των Αυτοκέφαλων Εκκλησιών (αρθ. 1). Όμως, η Αντιπροσωπεία του Πατριαρχείου της Αντιόχειας, στη ίδια Σύναξη των Προκαθημένων, δεν υπέγραψε τον Κανονισμό της λεγόμενης «Πανορθόδοξης Συνόδου». Κατά συνέπεια, το Συνέδριο της Αποστασίας των Χανίων λειτούργησε χωρίς έγκυρο Κανονισμό, επειδή δεν είχε εγκριθεί στη Σύναξη των Προκαθημένων εξαιτίας της ελλείψεως ομοφωνίας (1) <http://www.romfea.gr/epikairotitaxronika/8875-i-rosiki-ekklisia-den-tha-summetasxei-stin-agia-sunodo>, 2) http://www.romfea.gr/images/apofaseis_georgia.pdf).

2.3.5. – ΠΩΣ ΑΝΑΛΥΕΤΑΙ Ο 5^{ος} ΛΟΓΟΣ – ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΧΑΝΙΩΝ ΕΙΧΕ, ΜΗ ΕΓΚΥΡΑ, ΣΤΗΝ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΩΣ ΘΕΜΑ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΚΕΙΜΕΝΟΥ «ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΚΩΛΥΜΑΤΑ ΑΥΤΟΥ», ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΔΕΝ ΥΠΟΓΡΑΦΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΤΗ ΣΥΝΑΞΗ ΤΩΝ ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΩΝ ΤΟΥ ΣΑΜΠΕΖΥ ΤΟΥ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2016, ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΙΠΑ ΠΕΝΤΕ (5) ΣΧΕΔΙΑ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΔΕΝ ΥΠΟΓΡΑΦΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ, ΔΗΛ. ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΤΗΣ ΠΑΓΙΑΣ ΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΟΜΟΦΩΝΙΑΣ ΣΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Η Σύναξη των Προκαθημένων των Αυτοκεφάλων Εκκλησιών το έτος 2014 αποφάσισε ότι όλες οι αποφάσεις, και στη λεγόμενη «Αγία και Μεγάλη Σύνοδος» και στο προπαρασκευαστικό της στάδιο, λαμβάνονται με ομοφωνία (Αποφάσεις της Συνάξεως των Προκαθημένων, αρθ. 2^α). Επίσης, ο Μη έγκυρος Κανονισμός λειτουργίας απαιτούσε στη λεγόμενη «Πανορθόδοξη Σύνοδος» να παραπέμπονται μόνον τα κείμενα που είχαν ομόφωνα εγκριθεί στη Σύναξη των Προκαθημένων του Σαμπεζύ του Ιανουαρίου 2016 (Παρ.8). Εν τούτοις, η ημερήσια διάταξη της λεγόμενης «Πανορθόδοξης Συνόδου» περιλάμβανε το σχέδιο κειμένου «Το μυστήριο του γάμου και τα κωλύματα αυτού», το οποίο δεν είχαν υπογραφεί από τις Αντιπροσωπείες του Πατριαρχείου Αντιόχειας και του Πατριαρχείου Γεωργίας στη Σύναξη των Προκαθημένων του Σαμπεζύ, για δογματικούς λόγους, όπως και τα λοιπά πέντε (5) σχέδια κειμένων τα οποία δεν είχαν υπογραφεί από το Πατριαρχείο Αντιόχειας. Το κείμενο αυτό δεν υπογράφηκε επίσης στην ίδια Σύναξη των Προκαθημένων από το Πατριαρχείο Αντιόχειας (http://www.romfea.gr/images/apofaseis_georgia.pdf).

2.3.6. – ΠΩΣ ΑΝΑΛΥΕΤΑΙ Ο 6^{ος} ΛΟΓΟΣ – ΜΕΛΗ ΜΕ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΨΗΦΟ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΧΑΝΙΩΝ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΟΙ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΕΣ

ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ, ΑΛΛΑ ΟΙ ΔΕΚΑ (10) ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΕΣ (ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΡΟΤΥΠΟ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΥ ΜΕ ΤΙΤΛΟ «ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ»), ΕΝΩ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΣΥΝΟΔΩΝ ΕΧΟΥΝ ΩΣ ΜΕΛΗ ΤΟΥΣ ΜΟΝΟΝ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ, ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΚΑΝΟΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ – **ΑΙΡΕΣΗ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ**

Η Συνοδική Λειτουργία της Εκκλησίας, κατά τους Αποστόλους και τους Πατέρες, στηρίζεται στα δύο βασικά δόγματα της Εκκλησίας, το Τριαδολογικό και το Χριστολογικό. Όπως τα Τρία Πρόσωπα της Μίας ως προς την ουσία Της Τριάδος λειτουργούν συνοδικά, έτσι και η στρατευομένη Εκκλησία πρέπει να λειτουργεί συνοδικά (Αγ. Ιουστίνου Πόποβιτς, Τριαδική Συνοδικότητα, η Εκκλησία ως Μυστήριο του Χριστού, Ορθόδοξη Φιλοσοφία της Αλήθειας – Δογματική της Ορθόδοξης Εκκλησίας, τομ. 4, σελ. 187-188, γαλλική έκδοση). Όπως στο Πρόσωπο του Δευτέρου Προσώπου της Αγίας Τριάδος, δηλ. του Κυρίου Ιησού Χριστού, λειτουργούν συνοδικά οι δύο φύσεις Του (Αγ. Μαξίμου του Ομολογητή, Επιστολή 5, Ελληνική Πατρολογία, τομ. 91, σελ. 484), έτσι και στο Σώμα του, και ειδικότερα στη στρατευομένη Εκκλησία Του, πρέπει να λειτουργούν συνοδικά ο θείος και ο ανθρώπινος παράγοντας, το Άγιο Πνεύμα και οι πιστοί, οι οποίοι στις διάφορες μορφές Εκκλησιαστικών Συνόδων [1] της Συνόδου της Αυτοκέφαλης Εκκλησίας, 2) της Τοπικής ή Αγίας και Μεγάλης Συνόδου ή 3) της Οικουμενικής Συνόδου], εκπροσωπούνται από τους Επαρχιούχους Επισκόπους των κατά τόπους Εκκλησιών ή Επισκοπών τους, οι οποίοι έχουν την αποστολική εξουσία και διακονία να αποφασίζουν ψηφίζοντας όλοι τους, Μαζί με το Άγιο Πνεύμα - αλλά όχι με εμπαιγμό του Αγίου Πνεύματος (όπως έπρατταν οι ψευδο-σύνοδοι που αναφέρονται στην Εκκλησιαστική Ιστορία) - επί δογματικών και ποιμαντικών θεμάτων των αντίστοιχων εκκλησιαστικών περιφερειών, ενώ οι πιστοί (λοιποί κληρικοί, μοναχοί και λαϊκοί) έχουν, δυνάμει της ειδικής ή της γενικής ιερωσύνης τους, το δικαίωμα και το καθήκον να αποδέχονται ή να απορρίπτουν ιδίως τις συνοδικές αποφάσεις που αφορούν σε θέματα πίστεως (Αγ. Ιουστίνου Πόποβιτς, ο.π., σελ. 192-196. Επίσης, Ι. Καρμίρης, Η διοργάνωση της επιγείου Εκκλησίας και η σχέσις αυτής προς την επουράνιον, Εκκλησιολογία, σελ. 365-808).

Ως προς την ισότητα των Επαρχιούχων Επισκόπων στις Συνόδους, ο Καθηγητής Ιωάννης Καρμίρης παρατηρεί τα εξής:

1 - Κάθε τοπική Εκκλησία υπό τον τελούντα την Ευχαριστία Επίσκοπό της κατέχει το πλήρωμα της Εκκλησίας και πραγματοποιείται ως Σώμα Χριστού στη Θεία Ευχαριστία. Στην ενότητα και την ισότητα και την ταυτότητα της Χάρης, της Πίστεως και της Δομής των τοπικών Ορθοδόξων Εκκλησιών (δηλ. των Επισκοπών) βρίσκεται η μια Ορθόδοξη Καθολική Εκκλησία. Έκφραση της ενότητάς της είναι η Πανορθόδοξη ή Οικουμενική Σύνοδος» (Εκκλησιολογία, σελ. 546). Σημειωτέον ότι,

όπως διευκρίνισε ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, στη σύναξη της Ιεραρχίας του Θρόνου της Κωνσταντινούπολης τον περασμένο Αύγουστο, η μέλλουσα να συνέλθει Πανορθόδοξη Σύνοδος δεν είναι Οικουμενική, διότι δεν μετέχουν οι Παπικοί και οι Προτεστάντες, δηλαδή με βάση την αιρετική διεύρυνση του όρου «Εις Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν» του Συμβόλου της Πίστεως της Α΄ και Β΄ Οικουμενικών Συνόδων, η οποία συγκρητιστική διεύρυνση περιλαμβάνει συγκρητιστικά στην Εκκλησία του Χριστού τους Παπικούς και τους Προτεστάντες.

2 – Των Οικουμενικών (και όλων γενικά) των Συνόδων μετείχαν με πλήρη δικαιώματα (δηλ. και με δικαίωμα αποφασιστικής ψήφου) μόνον οι Επίσκοποι, ήτοι Πατριάρχες, Έξαρχοι, Μητροπολίτες, απλοί (Επαρχιούχοι, δηλ. Ποιμενάρχες) Επίσκοποι» (Εκκλησιολογία, σελ.673).

3 – Η αυθεντία όλων των Συνόδων υπόκειται υπό την ύψιστη αυθεντία της όλης Εκκλησίας, όχι μόνον εκ μέρους των Επισκόπων και λοιπών κληρικών, αλλά και εκ μέρους των πιστών (μοναχών και λαϊκών), το σύνολο των οποίων δεν πλανάται στην πίστη, επειδή έχουν «χρίσμα από του Αγίου και την αλήθειαν» γνωριζόντων (Α΄ Ιωαν. Β΄20, 27) και βιούντων και όντων όλων διδακτών Θεού (Ιωαν. ΣΤ΄, 45). Το κριτήριο της αποδοχής κάποιας Συνόδου από το Σώμα της Εκκλησίας, με την ανωτέρω έννοια, είναι η ακριβής από αυτήν διατύπωση της Ορθόδοξης Πίστεως, σύμφωνα με τη διδασκαλία των Αγίων Πατέρων. Η εγκυρότητα κάποιας Συνόδου δεν είναι εκ των προτέρων δεδομένη, εξαρτώμενη από τη βούληση εκείνου που την συγκαλεί ή από τον αριθμό των συγκροτούντων αυτήν επισκόπων κλπ., αλλά εξαρτάται από την εκ των υστέρων αβίαστη αναγνώριση της εγκυρότητάς της από όλες τις κατά τόπους Εκκλησίες (δηλ. τις Επισκοπές), στις οποίες ενεργεί ο ίδιος Χριστός δια του Αγίου Πνεύματος, όπως και από την αποδοχή των αποφάσεών της από ολόκληρο το εκκλησιαστικό πλήρωμα το αποτελούμενο από κληρικούς και λαϊκούς, ως προερχόμενων από του επιστατούντος Αγίου Πνεύματος του «μεγάλου διδασκάλου της Εκκλησίας» (Αγ. Κυρίλλου Ιεροσολύμων, Κατήχηση 16, 19, ΒΕΠ 39, 209), και εκφραζουσών την κοινή πίστη και συνείδηση, όπως και τη λειτουργική και μυστική εμπειρία και ζωή του εκκλησιαστικού πληρώματος, λαμβανομένου υπόψη ότι Η ΔΩΡΕΑ ΤΟΥ ΑΛΑΘΗΤΟΥ ΧΟΡΗΓΕΙΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ ΚΑΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΚΦΡΑΖΕΤΑΙ ΤΟΥΤΟ ΜΟΝΟ ΣΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΟΛΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΠΟ ΑΥΤΗΝ (Εκκλησιολογία, 675-677).

Κατόπιν των ανωτέρω, είναι σαφές ότι η παραβίαση της εκκλησιολογικής ισότητας των Επαρχιούχων Αρχιερέων συνιστά **ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΑΙΡΕΣΗ**.

Η αντικατάσταση των Επαρχιούχων Αρχιερέων από τις Αυτοκέφαλες Εκκλησίες ως μελών της λεγόμενης «Πανορθόδοξης Συνόδου» είναι αντίθετη με την

Εκκλησιολογία και το Κοινό Κανονικό Δίκαιο των Ορθόδοξων Αυτοκεφάλων Εκκλησιών, είναι πρωτοφανής στην Εκκλησιαστική Ιστορία, συνιστά αντορθόδοξη και αντιπατερική καινοτομία και γι' αυτό συνιστά σαφώς **αίρεση εκκλησιολογικού χαρακτήρα**.

Το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως, το οποίο εισηγήθηκε, στη Σύναξη των Προκαθημένων του Σαμπεζύ του Ιανουαρίου 2016, την υιοθέτηση του Μη έγκυρου Κανονισμού λειτουργίας της λεγόμενης «Πανορθόδοξης Συνόδου», μετάλλαξε την ιδιότητα των μελών της λεγόμενης «Πανορθόδοξης Συνόδου», τα οποία είναι μόνον και αποκλειστικά Επαρχιούχοι Αρχιερείς, με το οικουμενιστικό μοντέλο του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών, στο οποίο μέλη της Γενικής Συνέλευσής του και της Κεντρικής Επιτροπής του είναι οι «Εκκλησίες» – μέλη του. Σημειωτέον ότι, σύμφωνα με το πρώτο άρθρο ή άρθρο – βάση του Καταστατικού Χάρτη του ΠΣΕ, «το Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών είναι μια αδελφότητα εκκλησιών που ομολογούν τον Κύριο Ιησού Χριστό ως Θεό και Σωτήρα κατά τις Γραφές, και επομένως επιδιώκουν να εκπληρώσουν από κοινού την κοινή τους κλήση προς δόξαν του ενός Θεού, Πατρός, Υιού και Αγίου Πνεύματος». Η Σύναξη των Προκαθημένων του Μαρτίου 2014 και του Ιανουαρίου 2016 μμήθηκε την Κεντρική Επιτροπή και η λεγόμενη «Πανορθόδοξη Σύνοδος» μμήθηκε τη Γενική Συνέλευση του Παγκοσμίου Συμβουλίου των Εκκλησιών, ως προς τη λειτουργία τους (άρθρα V.1 του Καταστατικού Χάρτη και άρθρο II των Κανονισμών Λειτουργίας, και άρθρα V.2 του Καταστατικού Χάρτη και V.I και V.II. των Κανονισμών Λειτουργίας αντιστοίχως). Βλ. Γ. Λαιμόπουλου, Δομή και Λειτουργία του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών, εκδ. Π. Πουρναρά, Θεσσαλονίκη, 1912, σελ. 21-22, 42επ. και 61επ.). Συνεπώς, το πρότυπο της λεγόμενης «Πανορθόδοξης Συνόδου» δεν ήταν αποκλειστικά η Ορθόδοξη Συνοδική Παράδοση, αλλά ένας θεολογικά αδιανόητος, από την πλευρά της Ορθόδοξης ή Πατερικής Θεολογίας, συνδυασμός της Ορθόδοξης Παράδοσης (λειτουργία «Συνόδου») με την οικουμενιστική καινοτομία του ΠΣΕ (μέλη της «Συνόδου» όχι οι Επαρχιούχοι Επίσκοποι, αλλά οι Αυτοκέφαλες Ορθόδοξες Εκκλησίες).

Στη συνοδική αναγνώριση του Συγκρητιστικού Διαχριστιανικού και Διαθρησκειακού Οικουμενισμού, συντελεί διαδικαστικά ο Μη έγκυρος Κανονισμός της λεγόμενης «Αγίας και Μεγάλης ή Πανορθόδοξης Συνόδου». Με αυτόν τον Κανονισμό, σε πλήρη αντίθεση με την Ορθόδοξη Εκκλησιολογία και Κοινό Ορθόδοξο Κανονικό Δίκαιο, που προναφέρθηκαν συνοπτικά:

α) Οι Επίσκοποι που μετέχουν στη λεγόμενη «Αγία και Μεγάλη ή Πανορθόδοξη Σύνοδο», στερούνται του δικαιώματός τους να ψηφίζουν ατομικά ο καθένας τους. Διότι τα μέλη της λεγόμενης «Συνόδου» που έχουν δικαίωμα ψήφου, περιορίζονται μόνο σε δεκατέσσερα (14), δεδομένου ότι, αντί η εν λόγω λεγόμενη «Σύνοδος» να είναι Σύνοδος Επισκόπων που εκπροσωπούν τις κατά τόπους Εκκλησίες – Επισκοπές

τους, μεταβάλλεται αυθαίρετα, σε πλήρη αντίθεση προς τη δογματική και κανονική παράδοση της Εκκλησίας, σε Σύνοδο των Δεκατεσσάρων (14) Αυτοκεφάλων Εκκλησιών. Κάθε Αυτοκέφαλη Εκκλησία έχει μία μόνο ψήφο. Οι εκπρόσωποι κάθε Αυτοκέφαλης Εκκλησίας που θα είναι εικοσιτέσσερις (24) επίσκοποι συν ο προκαθήμενός τους (πατριάρχης ή αρχιεπίσκοπος), θα έχουν μια μόνο ψήφο, αυτήν της Αυτοκέφαλης Εκκλησίας τους, η οποία ψήφος θα διαμορφώνεται από το πλειοψηφικό αποτέλεσμα της προηγούμενης μεταξύ τους μόνον ψηφοφορίας ως εσωτερικού ζητήματος κάθε Αυτοκέφαλης Εκκλησίας – μέλους της Ψευδοσυνόδου, αν ευδοκήσει ο Προκαθήμενός της να διεξάγει τέτοια εσωτερική ψηφοφορία. Σημειωτέον ότι στις προγενέστερες Μεγάλες Συνόδους ή στις Οικουμενικές Συνόδους - πλην της Α΄ Οικουμενικής, όπου κλήθηκαν όλοι - οι Επίσκοποι που ήταν μέλη τους, καλούνταν κατά Αυτοκέφαλη Εκκλησία, αλλά μέσα στις Συνόδους κάθε Επίσκοπος είχε ατομικό δικαίωμα αποφασιστικής ψήφου (βλέπετε Βασ. Σταυρίδου, Ο Συνοδικός Θεσμός εις το Οικουμενικόν Πατριαρχείον, σελ. 271).

Επίσης, στην εισήγησή του στη Σύναξη των Προκαθημένων τον Ιανουάριο 2016, ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ανέτρεψε την ομοφωνία ως τρόπο λήψης αποφάσεων, τον οποίο συναποφάσισε, στη Σύναξη των Προκαθημένων του 2015, με τους λοιπούς Προκαθημένους, ερμηνεύοντάς την αυθαιρέτως ως συναίνεση (υιοθετώντας το σύστημα λήψης αποφάσεων στο Παγκόσμιο Συμβούλιο των Εκκλησιών, βλέπετε Αναστασίας Βασιλειάδου, 3. Η διαδικασία λήψης αποφάσεων στο ΠΣΕ με συναίνεση, σε: Ορθοδοξία και το Μέλλον του Πολυμερούς Θεολογικού Διαλόγου, http://www.academia.edu/1920910/%CE%9F%CE%A1%CE%98%CE%9F%CE%94%CE%9F%CE%9E%CE%99%CE%91_%CE%9A%CE%91%CE%99_%CE%A4%CE%9F_%CE%9C%CE%95%CE%9B%CE%9B%CE%9F%CE%9D_%CE%A4%CE%9F%CE%A5_%CE%A0%CE%9F%CE%9B%CE%A5%CE%9C%CE%95%CE%A1%CE%9F%CE%A5%CE%A3_%CE%98%CE%95%CE%9F%CE%9B%CE%9F%CE%93%CE%99%CE%9A%CE%9F%CE%A5_%CE%94%CE%99%CE%91%CE%9B%CE%9F%CE%93%CE%9F%CE%A5), προκειμένου:

1 - να αποφύγει τη διαφανή καταμέτρηση των ψήφων, θετικών και αρνητικών, δηλ. καταγράφοντας απλώς τις θέσεις των ενδεχομένως μειοψηφούντων μελών της λεγόμενης «Πανορθόδοξης Συνόδου», τα οποία είναι οι 14 Αυτοκέφαλες Εκκλησίες, αλλά

2 – να υφαρπάξει τις υπογραφές των Προκαθημένων και των λοιπών εκπροσώπων των Αυτοκεφάλων Εκκλησιών – μελών της λεγόμενης «Πανορθόδοξης Συνόδου» στις αποφάσεις επί των έξι (6) συνοδικών κειμένων, και ιδίως επί του προσυνοδικού κειμένου – κλειδιού «Σχέσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας με τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον» (δηλαδή ενώ οι επίσκοποι δεν ψηφίζουν ατομικά, καλούνται να υπογράψουν τις συνοδικές αποφάσεις ως εκπρόσωποι της Αυτοκέφαλης Εκκλησίας τους κατά τον Κανονισμό), και έτσι

3 – να αποφύγει την καταψήφιση έστω και από μια Αυτοκέφαλη Εκκλησία της απόφασης – κλειδί της Ψευδοσυνόδου, δηλ. του προσυνοδικού κειμένου «Σχέσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικών κόσμον», μέσω της μη υπογραφής της συνοδικής αποφάσεως επ’ αυτού του προσυνοδικού κειμένου (ή και επί των λοιπών προσυνοδικών κειμένων) από μια ή περισσότερες Αυτοκέφαλες Εκκλησίες, όπως αναφέρεται ανωτέρω, δεδομένου ότι, με βάση τη συναίνεση (consensus), δεν λαμβάνεται απόφαση από τη λεγόμενη «Πανορθόδοξη Σύνοδο» επί ενός προσυνοδικού κειμένου μόνο στην περίπτωση κατά την οποία οι εκπρόσωποι μιας Αυτοκέφαλης Εκκλησίας δεν υπογράψουν την εν λόγω απόφαση και όχι στην περίπτωση κατά την οποία την υπογράψουν σημειώνοντας απλώς τη διαφωνία τους.

β) Οι Επαρχιούχοι Επίσκοποι που δεν θα είναι μέλη των αντιπροσωπειών της Αυτοκέφαλης Εκκλησίας τους, η οποία είναι μέλος της λεγόμενης «Πανορθόδοξης Συνόδου», καθώς και τα λοιπά μέλη της Εκκλησίας, στερούνται των εκκλησιολογικών τους δικαιωμάτων. Διότι ο Κανονισμός της λεγόμενης «Αγίας και Μεγάλης ή Πανορθόδοξης Συνόδου» ορίζει αυθαιρέτως, από εκκλησιολογικής – δογματικής και κανονικής απόψεως, ότι οι αποφάσεις της είναι υποχρεωτικές. Αυτό σημαίνει ότι: 1) Οι μεν Επαρχιούχοι Επίσκοποι που δεν είναι μέλη της εν λόγω «Συνόδου», στερούνται του δικαιώματος και καθήκοντός τους, που στηρίζεται στην ισότητα όλων των Επισκόπων που απορρέει από την επισκοπική τους χειροτονία, εκ των υστέρων να εγκρίνουν ή να μην εγκρίνουν τις αποφάσεις της. Και 2) Οι λοιποί κληρικοί, οι μοναχοί και οι λαϊκοί στερούνται του δικαιώματος και του καθήκοντός τους, που απορρέει από την ειδική ή τη γενική τους ιερωσύνη, εκ των υστέρων να αποδεχθούν ή να απορρίψουν τις αποφάσεις της εν λόγω «Συνόδου» οι οποίες αφορούν σε θέματα πίστεως και μάλιστα το οικουμενιστικό κείμενο «Σχέσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικών κόσμον», όπως αναφέρεται ανωτέρω.

Πράγματι, ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως πέτυχε τους ανωτέρω στόχους του, στο Συνέδριο της Αποστασίας των Χανίων, σε σχέση με τις δέκα (10) πρόθυμες Αυτοκέφαλες που συμμετείχαν σε τούτο. Απέτυχε, όμως, παταγωδώς να πετύχει τους ίδιους στόχους του σε σχέση με τις τέσσερις (4) Αυτοκέφαλες Ορθόδοξες Εκκλησίες που δεν συμμετείχαν στο ίδιο Συνέδριο της Αποστασίας.

Ο, κατά τα ανωτέρω, Μη έγκυρος Κανονισμός ήταν αιρετικός, επειδή παραβίασε την εκκλησιολογική αρχή της ισότητας των Επαρχιούχων Αρχιερέων που συμμετείχαν στο Συνέδριο της Αποστασίας των Χανίων, αφού τους στέρησε το εκκλησιολογικό τους δικαίωμα και καθήκον να έχουν ο καθένας μια αποφασιστική ψήφο σε σχέση με την υιοθέτηση των αποφάσεων αυτού του Συνεδρίου της Αποστασίας σε θέματα πίστεως και σε ποιμαντικά θέματα.

Επίσης, ο, κατά τα ανωτέρω, Μη έγκυρος Κανονισμός ήταν αιρετικός, επειδή παραβίασε την εκκλησιολογική αρχή της ισότητας των Επαρχιούχων Αρχιερέων που δεν συμμετείχαν στο Συνέδριο της Αποστασίας των Χανίων, αφού τους στέρησε το εκκλησιολογικό τους δικαίωμα και καθήκον να εγκρίνουν εκ των υστέρων τις αποφάσεις σε θέματα πίστεως και μάλιστα την δογματική απόφαση με τίτλο «Σχέσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον».

Ακόμη, ο, κατά τα ανωτέρω, Μη έγκυρος Κανονισμός ήταν αιρετικός, επειδή παραβίασε την εκκλησιολογική αρχή της εκκλησιαστικής αυθεντίας του Σώματος της Εκκλησίας (λοιπών κληρικών, μοναχών και λαϊκών, μαζί με τους αρχιερείς, συνοδικούς και μη συνοδικούς) να αποδεχθεί ή να απορρίψει εκ των υστέρων τις αποφάσεις σε θέματα πίστεως και μάλιστα την δογματική απόφαση με τίτλο «Σχέσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον».

2.3.7. – ΠΩΣ ΑΝΑΛΥΕΤΑΙ Ο 7^{ος} ΛΟΓΟΣ – ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΧΑΝΙΩΝ ΑΥΤΟΑΝΑΓΟΡΕΥΘΗΚΕ ΣΕ ΑΝΩΤΑΤΗ ΑΥΘΕΝΤΙΑ ΣΕ ΘΕΜΑΤΑ ΠΙΣΤΗΣ, ΕΝΩ Η ΑΝΩΤΑΤΗ ΑΥΘΕΝΤΙΑ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟ ΑΠΛΑΝΩΣ ΘΕΟΛΟΓΕΙΝ (Η ΤΟ ΑΛΑΝΘΑΣΤΟ ΣΕ ΘΕΜΑΤΑ ΠΙΣΤΗΣ) ΑΝΗΚΕΙ ΜΟΝΟΝ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ (ΔΗΛ. ΣΤΙΣ ΣΥΝΟΔΟΥΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΔΙΚΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ, ΕΦΟΣΟΝ ΟΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΕ ΘΕΜΑΤΑ ΠΙΣΤΗΣ ΕΚ ΤΩΝ ΥΣΤΕΡΩΝ ΕΓΚΡΙΝΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΛΟΙΠΟΥΣ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ ΚΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΚΤΕΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΛΟΙΠΟΥΣ ΚΛΗΡΙΚΟΥΣ, ΜΟΝΑΧΟΥΣ ΚΑΙ ΛΑΪΚΟΥΣ, ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΚΑΝΟΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ)

Η συγκεκριμένη δογματική απόφαση περιλαμβάνει την εξής **ΑΙΡΕΤΙΚΗ διδασκαλία εκκλησιολογικού χαρακτήρα**: Ότι, όπως (δήθεν) μαρτυρεί η όλη ζωή της Ορθόδοξης Εκκλησίας, η διατήρηση της γνήσιας ορθόδοξης πίστεως διασφαλίζεται μόνο με το συνοδικό σύστημα, το οποίο ανέκαθεν στην Εκκλησία αποτελεί την ανώτατη αυθεντία σε θέματα πίστεως και κανονικών διατάξεων (κανόνας 6 της Β΄ Οικουμενικής Συνόδου). Γι' αυτό η Ορθόδοξη Εκκλησία θεωρεί καταδικαστέα κάθε διάσπαση της ενότητας της Εκκλησίας από άτομα ή ομάδες, με πρόφαση τηρήσεως ή δήθεν προασπίσεως της γνήσιας Ορθοδοξίας (παρ. 22). Η εν λόγω διδασκαλία του Συνεδρίου της Αποστασίας των Χανίων είναι αιρετική για τους εξής λόγους:

1 – Επειδή το Συνέδριο της Αποστασίας των Χανίων εισήγαγε «συνοδικώς» την Παναίρεση του Οικομενισμού (ή Γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού) σαν δήθεν Ορθόδοξη «διδασκαλία», αλλοίωσε εκκλησιολογικά (ή δογματικά) την Ορθόδοξη και Πατερική διδασκαλία για την ανώτατη αυθεντία στην Εκκλησία σε θέματα πίστεως.

2 - Η διατήρηση της γνήσιας ορθόδοξης πίστης ΔΕΝ διασφαλίζεται μόνο με το συνοδικό σύστημα, το οποίο ανέκαθεν στην Εκκλησία ΔΕΝ αποτελεί την ανώτατη αυθεντία σε θέματα πίστεως, ενώ αποτελεί την ανώτατη αυθεντία μόνο σε θέματα κανονικών διατάξεων. Αυτή η εκκλησιολογική (ή δογματική θέση) δεν ερείδεται ούτε στην εκκλησιολογία (ή δογματική) ούτε στους ιερούς κανόνες της Ορθόδοξης Εκκλησίας, αλλά αποτελεί προέκταση της σύγχρονης αιρετικής και αντιπατερικής διδασκαλίας «όπου (εξωτερικά φαινόμενος ορθόδοξος) επίσκοπος, εκεί εκκλησία», αντί της Ορθόδοξης και Πατερικής διδασκαλίας «όπου Ορθόδοξος επίσκοπος ορθοτομών τον λόγον της Αληθείας, εκεί εκκλησία» (Άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος, Επιστολή προς την Εκκλησία της Σμύρνης, παρ.8, ΕΠΕ, Αποστολικοί Πατέρες, τομ. 4, σελ. 139).

3 - Η αυθεντία όλων των Συνόδων υπόκειται υπό την ύψιστη αυθεντία της όλης Εκκλησίας, όχι μόνον εκ μέρους των Επισκόπων και λοιπών κληρικών, αλλά και εκ μέρους των πιστών (μοναχών και λαϊκών), το σύνολο των οποίων δεν πλανάται στην πίστη, επειδή έχουν «χρίσμα από του Αγίου και την αλήθειαν» γνωριζόντων (Α΄ Ιωαν. Β΄20, 27) και βιούντων και όντων όλων διδακτών Θεού (Ιωαν. ΣΤ΄, 45). Το κριτήριο της αποδοχής κάποιας Συνόδου από το Σώμα της Εκκλησίας, με την ανωτέρω έννοια, είναι η ακριβής από αυτήν διατύπωση της Ορθόδοξης Πίστεως, σύμφωνα με τη διδασκαλία των Αγίων Πατέρων. Η εγκυρότητα κάποιας Συνόδου δεν είναι εκ των προτέρων δεδομένη, εξαρτώμενη από τη βούληση εκείνου που την συγκαλεί ή από τον αριθμό των συγκροτούντων αυτήν επισκόπων κλπ., αλλά εξαρτάται από την εκ των υστέρων αβίαστη αναγνώριση της εγκυρότητάς της από όλες τις κατά τόπους Εκκλησίες (δηλ. τις Επισκοπές), στις οποίες ενεργεί ο ίδιος Χριστός δια του Αγίου Πνεύματος, όπως και από την αποδοχή των αποφάσεών της από ολόκληρο το εκκλησιαστικό πλήρωμα το αποτελούμενο από κληρικούς και λαϊκούς, ως προερχόμενων από του επιστατούντος Αγίου Πνεύματος του «μεγάλου διδασκάλου της Εκκλησίας» (Αγ. Κυρίλλου Ιεροσολύμων, Κατήχηση 16, 19, ΒΕΠ 39, 209), και εκφραζουσών την κοινή πίστη και συνείδηση, όπως και τη λειτουργική και μυστική εμπειρία και ζωή του εκκλησιαστικού πληρώματος, λαμβανομένου υπόψη ότι Η ΔΩΡΕΑ ΤΟΥ ΑΛΑΘΗΤΟΥ ΧΟΡΗΓΕΙΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ ΚΑΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΚΦΡΑΖΕΤΑΙ ΤΟΥΤΟ ΜΟΝΟ ΣΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΟΛΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΠΟ ΑΥΤΗΝ (Εκκλησιολογία, 675-677).

4 – Υπενθυμίζεται ότι οι τέσσερις Πατριάρχες με τις Συνόδους των πρεσβυγενών Πατριαρχείων, στην Απάντησή τους του 1848 προς τον Πάπα Ρώμης Πίο τον 9^ο, απορρίπτουν πλήρως την ανωτέρω αναφερόμενη αίρεση του Συνεδρίου της Αποστασίας των Χανίων, «... σε εμάς ούτε Πατριάρχες ούτε Σύνοδοι μπόρεσαν ποτέ να εισάγουν νέα (δόγματα), διότι ο υπερασπιστής της θρησκείας είναι αυτό το ίδιο το Σώμα της Εκκλησίας, δηλαδή ο ίδιος ο λαός, ο οποίος θέλει το θρήσκευμά του να είναι αιώνια αμετάβλητο και ομοειδές με εκείνο των Πατέρων του...» (Ιωαν.

Καρμίρη, Δογματικά και Συμβολικά Μνημεία της Ορθόδοξης Καθολικής Εκκλησίας, τομ. ΙΙ, σελ. 1000).

5 – Για να στηρίξει την εν λόγω αιρετική του θέση, το Συνέδριο της Αποστασίας των Χανίων σημειώνει επιλεκτικά ένα μόνον κανόνα, ο οποίος όμως αναφέρεται σε Επισκόπους που ακολουθούν την Ορθοδοξία και όχι την Παναίρεση του Οικουμενισμού (ή Γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού), παραλείποντας άλλους συναφείς κανόνες. Συγκεκριμένα:

α) Ο κανόνας 6 της Β΄ Οικουμενικής Συνόδου, εδάφιο 5, ορίζει: «Αιρετικούς καλούμε ... επιπλέον και όσους προσποιούνται ότι ομολογούν την αληθινή πίστη, αλλά έχουν αποσχιστεί και κάνουν συναθροίσεις που αντιτίθενται στους κανονικούς μας επισκόπους». Αυτός ο κανόνας αναφέρεται σε κανονικούς επισκόπους που ακολουθούν την Ορθοδοξία και όχι την Παναίρεση του Οικουμενισμού (ή Γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού). Συνεπώς, το Συνέδριο της Αποστασίας των Χανίων παρερμηνεύει, ως μη όφειλε (αλλά τούτο είναι ευνόητο), το εν λόγω εδάφιο του συγκεκριμένου κανόνα, προκειμένου να υπαγάγει υπό την έννοια του «αιρετικού» τους Ορθοδόξους πιστούς, οι οποίοι απορρίπτουν την Παναίρεση του Οικουμενισμού (ή Γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού), για να εμφανίζεται τούτο το Συνέδριο ότι δήθεν ακολουθεί την ορθοδοξία.

β) Το Συνέδριο της Αποστασίας των Χανίων παραλείπει, ως μη όφειλε (αφού δεν το συμφέρει, λαμβανομένου υπόψη του σκοπού του), να αναφέρει άλλον συναφή κανόνα, τον κανόνα 15 της Πρωτοδευτέρας Συνόδου (861), η οποία συγκλήθηκε επί Μεγάλου Φωτίου. Ο εν λόγω κανόνας ορίζει: «Όσα αποφασίστηκαν για πρεσβυτέρους και επισκόπους και μητροπολίτες, ταιριάζουν πολύ περισσότερο και για πατριάρχες. Επομένως, αν κάποιος πρεσβύτερος ή επίσκοπος ή μητροπολίτης τολμήσει να απομακρυνθεί από την κοινωνία με τον πατριάρχη του και δεν αναφέρει το όνομά του στη θεία μυσταγωγία, όπως έχει αποφασιστεί και καθοριστεί, αλλά δημιουργήσει σχίσμα πριν από την απόφαση της συνόδου και την ολοκληρωτική του καταδίκη, η αγία σύνοδος όρισε αυτός να αποξενώνεται τελείως από κάθε ιερατικό αξίωμα, αρκεί να αποδειχτεί ότι έκανε αυτήν την παρανομία. Και αυτά βέβαια έχουν αποφασιστεί και επικυρωθεί για όσους αποσχίζονται από τους προϊσταμένους τους με την πρόφαση κάποιων κατηγοριών και προκαλούν σχίσμα και διασπών την ένωση της εκκλησίας. Γιατί, όσοι απομακρύνονται από την κοινωνία με τον προϊστάμενό τους εξαιτίας κάποιας αίρεσης, η οποία έχει καταδικαστεί από τις άγιες συνόδους ή τους Πατέρες, ενώ ο προϊστάμενός τους διακηρύσσει δημόσια βέβαια την αίρεση και την διδάσκει ανερευθρίαστα σε εκκλησία, αυτοί όχι μόνο δεν θα υποβληθούν στην προβλεπόμενη από τους κανόνες ποινή, επειδή απέχουν από την κοινωνία με τον ονομαζόμενο επίσκοπο πριν από τη συνοδική απόφαση, αλλά και θα θεωρηθούν από τους ορθοδόξους άξιοι της τιμής που τους αρμόζει. Γιατί δεν καταδίκασαν επισκόπους, αλλά

ψευτοεπισκόπους και ψευτοδασκάλους και δεν κατατεμάχισαν την ένωση της εκκλησίας με σχίσμα, αλλά φρόντισαν με ζήλο να σωθεί η εκκλησία από σχίσματα και διαιρέσεις».

Ο εν λόγω κανόνας επιβάλλει υποχρεωτικά σε όλους τους Ορθοδόξους πιστούς την παύση της κοινωνίας τους με τους εκκλησιαστικούς προϊσταμένους τους που ακολουθούν την Παναίρεση του Οικουμενισμού (ή Γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού). Συνεπώς, τόσο ο π. Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος (Τα δύο άκρα, ζηλωτές και οικουμενιστές) όσο και η ημερίδα της 27-11-2014 την οποία οργάνωσε η Μητρόπολη Πειραιώς (<https://www.youtube.com/watch?v=qhAc54jMyQ0>) ερμηνεύουν εσφαλμένα τον εν λόγω κανόνα σαν δήθεν δυνητικής εφαρμογής. Διότι αυτός ο κανόνας δεν είναι ποιμαντικός και άρα δεν επιδέχεται της εφαρμογής της οικονομίας. Αλλά είναι εκτελεστικός δογματικών όρων, κατά τον Ιωαν. Καρμίρη (Ορθόδοξη Εκκλησιολογία), και άρα, επίσης, δεν επιδέχεται της εφαρμογής της οικονομίας. Επειδή, όμως, είναι εκκλησιαστικός κανόνας δικαίου, ως νόμος της Εκκλησίας, δεν είναι δυνητικής, αλλά υποχρεωτικής εφαρμογής, δεδομένου ότι δεν υπάρχουν νόμοι εν γένει δυνητικής εφαρμογής. Εξάλλου, η εσφαλμένη ερμηνεία του κανόνα αυτού ως δυνητικής εφαρμογής, κατ' αποτέλεσμα, στηρίζει την εδραίωση και επέκταση της Παναίρεσης του Οικουμενισμού (ή Γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού).

2.3.8. – ΠΩΣ ΑΝΑΛΥΕΤΑΙ Ο 8^{ος} ΛΟΓΟΣ – ΣΤΙΣ «ΣΥΝΟΔΙΚΕΣ» ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΧΑΝΙΩΝ ΑΠΑΡΝΗΘΗΚΕ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΕΘΟΔΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ, ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΘΕΟΛΟΓΙΑ, ΚΑΙ ΥΙΟΘΕΤΗΣΕ ΚΑΙ ΚΑΘΙΕΡΩΣΕ ΤΗΝ ΑΝΤΙΠΑΤΕΡΙΚΗ Ή ΜΕΤΑΠΑΤΕΡΙΚΗ ΔΑΙΜΟΝΙΚΗ ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΩΣ ΜΕΘΟΔΟ ΔΗΘΕΝ «ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ» ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ

Η αντιπατερική ή μεταπατερική ή δαιμονική θεολογία [βλ. την Ημερίδα με τίτλο «Πατερική θεολογία και μεταπατερική αίρεση», 15-2-2012) (<https://www.youtube.com/watch?v=rDO5Zxs3M8I>)], ως γνωστόν, είναι το μέσο με το οποίο αλλοιώνεται δογματικά η Ορθόδοξη πίστη και μετατρέπεται σε συγκρητιστική. Μετά τη Β' Βατικάνεια Σύνοδο, η οποία εισήγαγε επίσημα τον Θρησκευτικό Οικουμενισμό στον Παπισμό, και την αντορθόδοξη αποκατάσταση της κοινωνίας του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως με τον Παπισμό μέσω της άρσης των αναθεμάτων, η Ορθόδοξη ακαδημαϊκή θεολογία άρχισε και όλο και περισσότερο διευρύνει τη χρήση της αντιπατερικής ή μεταπατερικής ή δαιμονικής μεθόδου στην επιστημονική θεολογία.

Την αντικατάσταση της Ορθόδοξης πατερικής θεολογίας από την αντιπατερική ή μεταπατερική ή δαιμονική θεολογία και τη χρήση της τελευταίας αντίχριστης θεολογίας στις αποφάσεις του Συνεδρίου της Αποστασίας των Χανίων

σύστησε το Υπουργείο Εξωτερικών των ΗΠΑ, δια στόματος της αξιωματούχου του κυρίας Ελισάβετ Προδρόμου, η οποία, στην ανωτέρω εισήγησή της, υποστήριξε:

«Το δεύτερο εμπόδιο έχει να κάνει με αυτό που μπορεί να ονομασθεί ‘νομικισμός’ (legalism), ή η τάση προς μία ανιστορική θέση, η οποία συνιστά την αντίθεση προς την έννοια της Ζώσας Παράδοσης. Θεωρώ αυτό το εμπόδιο πολύ σοβαρότερο από αυτό του εκκλησιαστικού πρωτείου/αυθεντίας, καθότι εκφράζει μία νοοτροπία που διαπερνά τόσο τον κλήρο (δηλαδή ιεράρχες, ιερείς και μοναχούς) όσο και τους λαϊκούς στην Εκκλησία και είναι τελείως ξένη προς την ορθή ανάγνωση της Ορθόδοξης θεολογίας. Ειδικότερα η απροθυμία να αναγνωρισθεί η ιστορικότητα της Αγίας Παράδοσης και να κατανοηθεί ως Ζώσα, έχει οδηγήσει σε μία νομικιστικού τύπου, συλλογική σύλληψη της Ορθόδοξης εκκλησιολογίας και θεολογίας. Αυτή η προοπτική συνήθως εκφράζεται μέσω απλουστευτικών απόψεων, όπως ότι οι κανόνες είναι αιώνιοι, ή ότι η Ορθόδοξη θεολογία ως όλον, εφαρμόζεται σε όλες τις ιστορικές συνθήκες. Σύμφωνα μ’ αυτή τη λογική, δεν υπάρχει ανάγκη σύγκλησης της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου, καθότι οι απαντήσεις στα σύγχρονα προβλήματα ήδη εμπεριέχονται στην πληρότητα της Αγίας Παράδοσης. Η πλέον δογματική έκφραση αυτού του ισχυρισμού είναι ότι οι κανόνες δεν είναι «ανοικτοί» σε επανερμηνεία, αναθεώρηση, προσθήκες, ή απόρριψη. Αυτή η αναγωγή των κανόνων της Εκκλησίας σε τυποποιημένα προϊόντα, αποπνέει τον τύπο εκείνο του νομικισμού των Φαρισαίων που οδήγησε στην καταδίκη του Χριστού, ή πιο πρόσφατα, τον στείρο φονταμενταλισμό του Σαουδικού Ουαχαμπιτισμού και του «κατά γράμμα» Καλβινισμού» (

<http://orthodoxstypos.gr/h-cia-%CE%BA%CE%B1%CE%B8%CE%BF%CE%B4%CE%B7%CE%B3%CE%B5%CE%B9-%CF%84%CE%B7%CE%BD-%CF%83%CF%85%CE%BD%CE%BF%CE%B4%CE%BF%CE%BD-%CF%84%CE%B7%CF%83-%CE%BA%CF%81%CE%B7%CF%84%CE%B7%CF%83/>).

Εκτελώντας την ανωτέρω υπόδειξη του Υπουργείου Εξωτερικών των ΗΠΑ, που διατυπώθηκε δια στόματος της κυρίας Ελισάβετ Προδρόμου, το Συνέδριο της Αποστασίας των Χανίων ψήφισε σχεδόν αυτούσια τα έξι (6) «προσυνοδικά» κείμενα τα οποία είχαν υιοθετηθεί από τη Σύναξη των Προκαθημένων του Σαμπεζύ του Ιανουαρίου 2016 και τα οποία είχαν συνταχθεί με βάση τη μέθοδο της αντιπατερικής ή μεταπατερικής δαιμονικής θεολογίας. Σε αυτήν τη φάση της η εν λόγω μέθοδος συνδυάζει τον Χριστό και τον Αντίχριστο, στα πλαίσια του εκκοσμικευμένου και οικουμενιστικού χαρακτήρα της θεολογίας η οποία παράγεται από θεολογικές σχολές και κληρικούς. Ο συνδυασμός αυτός είναι εμφανής και χαρακτηριστικός στη δογματική απόφαση «Σχέσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον» (<https://www.holycouncil.org/-/rest-of-christian->

[world?inheritRedirect=true&redirect=%2F](#)), την οποία αναλύουμε στο Κεφάλαιο 3 με τίτλο «Πώς εισήχθη η Παναίρεση του Οικουμενισμού» της παρούσας μελέτης.

Και στις λοιπές πέντε (5) «συνοδικές» αποφάσεις του ίδιου Συνεδρίου της Αποστασίας παρατηρείται ευκρινώς αυτός ο θεολογικά αδιανόητος συνδυασμός. Όπως αναλύεται στο 3^ο Κεφάλαιο της παρούσας Μελέτης με τίτλο «Πώς εισήχθη η Παναίρεση του Οικουμενισμού»: 1) η απόφαση «Το Μυστήριο του Γάμου και τα Κωλύματα αυτού» (<https://www.holycouncil.org/-/marriage?inheritRedirect=true&redirect=%2F>), επιτρέπει την εφαρμογή της οικονομίας από τη Σύνοδο της Αυτοκέφαλής Εκκλησίας στην ιερολογία του γάμου ετεροδόξων, και 2) η απόφαση «Η σπουδαιότητα της Νηστείας και η Τήρησις αυτής Σήμερα» (<https://www.holycouncil.org/-/fasting?inheritRedirect=true&redirect=%2F>), επιτρέπει την παραποίηση της Ορθόδοξης πνευματικότητας, όταν προβλέπει την δυνατότητα της εφαρμογής της οικονομίας στο θέμα των νηστειών με απόφαση της Συνόδου της Αυτοκέφαλής Εκκλησίας.

Η απόφαση «Το αυτόνομον και ο τρόπος ανακηρύξεως αυτού» (<https://www.holycouncil.org/-/autonomy?inheritRedirect=true&redirect=%2F>) προβλέπει τις εξής δύο παπικές αρμοδιότητες του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως: 1) Αν ιδρυθούν αυτόνομες Εκκλησίες στο χώρο της Ορθόδοξης Διασποράς, ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως εξασφαλίζει τη σχετική πανορθόδοξη συναίνεση. Και 2) Ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ευρίσκει κανονική λύση στην περίπτωση κατά την οποία απονέμεται αυτόνομο καθεστώς στην ίδια εκκλησιαστική περιοχή από δύο Αυτοκέφαλες Εκκλησίες (2.ε. και ζ.). Τούτο σημαίνει ότι η Δύση θα έχει τη δυνατότητα γεωστρατηγικής διεισδύσεως στη Μολδαβία, η οποία αποτελεί έδαφος δικαιοδοσίας μόνον του Πατριαρχείου της Ρωσίας, στο οποίο ίδρυσε την Ημιαυτόνομη Εκκλησία της Μολδαβίας και στο οποίο αντικανονικά εισπήδησε το Πατριαρχείο Ρουμανίας, ιδρύοντας την Αυτόνομη Εκκλησία της Βεσσαραβίας.

Η απόφαση «Η Ορθόδοξος Διασπορά» (<https://www.holycouncil.org/-/diaspora?inheritRedirect=true&redirect=%2F>) διατηρεί «άχρι καιρού» (δηλ. προσωρινά, αλλά ουδέν μονιμότερον του προσωρινού) το σαφώς αντικανονικό καθεστώς των επισκοπικών συνελεύσεων στους χώρους της Ορθόδοξης Διασποράς, στις οποίες μετέχουν οι επίσκοποι των διαφόρων Αυτοκεφάλων Εκκλησιών οι οποίοι συνυπάρχουν στην ίδια περιοχή, και οι οποίες προεδρεύονται από τον πρώτο από τους αρχιερείς που υπάγονται στο Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως, ή αν αυτός ελλείπει, σύμφωνα με την τάξη των διπτύχων (1.β. και 2.β.).

Η απόφαση «Η αποστολή της Ορθοδόξου Εκκλησίας εν τω συγχρόνω κόσμω» (<https://www.holycouncil.org/-/mission-orthodox-church-today-world?inheritRedirect=true&redirect=%2F>) είναι μια κοσμική έκθεση ιδεών, η οποία μιμείται την αντίστοιχη έκθεση ιδεών της Β' Βατικάνειας Συνόδου.

2.3.9. – ΠΩΣ ΑΝΑΛΥΕΤΑΙ Ο 9^{ος} ΛΟΓΟΣ – Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΗΝ ΨΕΥΔΟ-ΣΥΝΟΔΟ ΟΧΙ ΤΟΥ ΚΑΝΟΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ, ΑΛΛΑ ΤΟΥ ΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΑΒΩΡΙΟΥ κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ, Ο ΟΠΟΙΟΣ ΕΞΕΛΕΓΗ ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΑ ΣΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟ ΘΡΟΝΟ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ, ΔΙΟΤΙ ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΩΣ ΚΑΙ ΑΥΘΑΙΡΕΤΩΣ Η ΛΕΓΟΜΕΝΗ «ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ» ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ ΣΤΙΣ 24-5-2005 ΤΗΝ ΕΚΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΚΑΝΟΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ, ΚΑΤΟΠΙΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ, ΧΩΡΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΗΤΗΡΙΟ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΔΙΚΗ, ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΥΦΙΣΤΑΤΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟ ΘΡΟΝΟ

Η λεγόμενη «Πανορθόδοξη Αγία και Ιερά Σύνοδος», που συγκλήθηκε στο Φανάρι, κατόπιν πολιτικής παρέμβασης της Ελλάδος από κοινού με άλλη ενδιαφερόμενη χώρα, αποφάσισε αυθαίρετα και αντικανονικά, στις 24-5-2005, την έκπτωση από τον Πατριαρχικό Θρόνο Ιεροσολύμων του Κανονικού Πατριάρχη Ιεροσολύμων κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ με τη μέθοδο της διαγραφής του ονόματός του από τα δίπτυχα των Προκαθημένων των Ορθοδόξων Αυτοκέφαλων Εκκλησιών, προκειμένου να υποστηρίξει τους Αρχιερείς και λοιπούς κληρικούς του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων οι οποίοι υπέπεσαν στο εκκλησιαστικό ποινικό αδίκημα της φατρίας και τυρείας κατά του Προκαθημένου τους. Οι συγκεκριμένοι Αρχιερείς και λοιποί κληρικοί οι οποίοι υπέπεσαν στο εν λόγω εκκλησιαστικό ποινικό αδίκημα, μεταξύ των άλλων, συγκάλεσαν μόνοι τους, χωρίς την κανονική πρόσκληση του Πρώτου τους, και λειτούργησαν μόνοι τους, χωρίς τον Πρώτο τους, την Σύνοδο του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων, και εξέδωσαν αυθαιρέτως και αντικανονικώς μια δήλωση αποκηρύξεως του Πατριάρχη τους, υιοθετώντας, σαν δήθεν αποδεδειγμένο, μόλις δημοσιεύθηκε, ένα ψευδές δημοσίευμα ισραηλινής εφημερίδας ότι δήθεν ο Κανονικός Πατριάρχης Ιεροσολύμων συνήψε συμβάσεις leasing διάρκειας 99 ετών για δύο ακίνητα που ανήκουν στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων χωρίς την έγκριση της Συνόδου του ίδιου Πατριαρχείου, ενώ η ιερά πλεκτάνη εναντίον του αφορούσε, αντιθέτως, τη μη πώληση από αυτόν εκτάσεων στην Ανατολική Ιερουσαλήμ, των οποίων ο σημαντικότερος ιδιοκτήτης είναι το ίδιο Πατριαρχείο. Η απόφαση της λεγόμενης «Πανορθόδοξης Αγίας και Ιεράς Συνόδου» ελήφθη με τρεις αποχές Αυτοκέφαλων Εκκλησιών. Πριν την εν λόγω απόφαση, ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ως Πρόεδρος της λόγω «Συνόδου», κάλεσε τον Πατριάρχη Ιεροσολύμων κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟ να παραιτηθεί. Αλλά ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ αρνήθηκε. Δεν διατυπώθηκε κανένα κατηγορητήριο ούτε δικάστηκε ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ. Η αυθαίρετη και αντικανονική απόφαση της ίδιας «Συνόδου» αναφέρει ότι ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ διαγράφεται από τα δίπτυχα των Προκαθημένων. Η συγκεκριμένη απόφαση άνοιξε το δρόμο στους Αρχιερείς και λοιπούς κληρικούς του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων, οι οποίοι διέπραξαν το εκκλησιαστικό ποινικό αδίκημα της φατρίας και τυρείας κατά του Προκαθημένου τους, να ελέγξουν την Σύνοδο του

ίδιου Πατριαρχείου και να εκλέξουν αυθαίρετα και αντικανονικά σαν Πατριάρχη Ιεροσολύμων τον Αρχιεπίσκοπο Θαβωρίου κ. Θεόφιλο και να καθαιρέσουν αυθαίρετα και αντικανονικά τον Κανονικό Πατριάρχη Ιεροσολύμων κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟ.

Ο Κανονικός Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ, στο υπ' αριθ. 86/20-6-2015 Διάγγελμά του προς το Ποίμνιό του, τους Αγιοταφίτες Πατέρες, τους Προκαθημένους των Ορθοδόξων Αυτοκέφαλων Εκκλησιών και προς όλο το Χριστεπώνυμο Πλήρωμα της ανά την Οικουμένη Ορθοδοξίας, αναφέρει, ως το ότι εξακολουθεί να είναι ο Κανονικός Πατριάρχης Ιεροσολύμων, επί λέξει τα εξής: «Βασιζόμενος εις το ότι η βιαία ημών εκθρόνισις και απομάκρυνσις εκ του θρόνου του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων το 2005 συνέβη αντικανονικώς και παρανόμως, δηλώνομεν ότι παραμένομεν ο μόνος εν ισχύει και αληθεία Πατριάρχης Ιεροσολύμων».

Κατόπιν των ανωτέρω, είναι σαφές ότι δεν ήταν κανονική η συμμετοχή στη λεγόμενη «Αγία και Μεγάλη Σύνοδος» της Κρήτης, του Αρχιεπισκόπου Θαβωρίου κ. Θεοφίλου, διότι εξελέγη αντικανονικά στον Πατριαρχικό Θρόνο Ιεροσολύμων. Αλλά στην εν λόγω «Σύνοδο» έπρεπε να συμμετάσχει ο Κανονικός Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ.

2.3.10. – ΠΩΣ ΑΝΑΛΥΕΤΑΙ Ο 10^{ος} ΛΟΓΟΣ – Ο ΚΑΝΟΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ, ΜΕ ΤΟ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 86/20-6-2015 ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΟΙΜΝΙΟ ΤΟΥ, ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΕΣ, ΤΟΥΣ ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΙΣΤΕΠΩΝΥΜΟ ΠΛΗΡΩΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ, ΚΑΘΙΣΤΑ ΣΑΦΕΣ ΟΤΙ ΚΑΤΑΨΗΦΙΖΕΙ ΤΙΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΨΕΥΔΟ-ΣΥΝΟΔΟΥ, ΟΙ ΟΠΟΙΕΣ ΕΙΣΑΓΟΥΝ «ΣΥΝΟΔΙΚΩΣ» ΤΗΝ ΠΑΝΑΙΡΕΣΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ, ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΣΥΝΕΠΕΙΑ, 1) ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΓΚΥΡΗ Η ΘΕΤΙΚΗ ΨΗΦΟΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΝ ΛΟΓΩ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΑΒΩΡΙΟΥ Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ, Ο ΟΠΟΙΟΣ ΕΞΕΛΕΓΗ ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΑ ΣΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟ ΘΡΟΝΟ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ, ΑΛΛΑ ΕΙΝΑΙ ΕΓΚΥΡΗ Η ΑΡΝΗΤΙΚΗ ΨΗΦΟΣ ΤΟΥ ΚΑΝΟΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ, ΚΑΙ 2) ΔΕΝ ΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΓΚΥΡΩΣ ΟΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΨΕΥΔΟ-ΣΥΝΟΔΟΥ, ΔΙΟΤΙ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΟΜΟΦΩΝΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΔΕΚΑ (10) ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΩΝ ΠΟΥ ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑΝ ΣΤΗΝ ΕΝ ΛΟΓΩ ΨΕΥΔΟ-ΣΥΝΟΔΟ (ΟΠΩΣ ΟΡΙΖΕΙ Ο, ΚΑΤΑ ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΩ, ΜΗ ΕΓΚΥΡΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ), ΔΕΔΟΜΕΝΟΥ ΟΤΙ Ο ΚΑΝΟΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ ΚΑΤΑΨΗΦΙΣΕ ΤΙΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ ΨΕΥΔΟΣΥΝΟΔΟΥ

Ο Κανονικός Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ, στο υπ' αριθ. 86/20-6-2015 Διάγγελμά του, καταδικάζει την Παναίρεση του Οικουμενισμού, επί λέξει ως εξής:

«1. Η Μετριότης Ημών ουδέποτε ήτο ή είναι αιρετικός ή οικουμενιστής. Ο Οικουμενισμός είναι ψηφιδωτόν, συντεταγμένον από αιρέσεις και σχίσματα. Ο οικουμενισμός είναι αίρεσις.

Είναι η πλήρης συνάθροισις πασών των αιρέσεων και διαστροφών της πίστεως, καθώς ο οικουμενισμός συνάγει και ενώνει εις ένα κόλπον πάντας, από τους εν αληθεία εστώτας έως των αιρετικών, προσαρτεί εαυτώ τους προ πολλού εκπεσόντας και διεστραφέντας, εν τη πίστει των σχισματικούς και ακόμη και αλλοπίστους. Και τούτο, χωρίς να συζητήται το θέμα της μετανοίας, αλλά πάντες αναγνωρίζονται ως ομότιμοι ενώπιον του Θεού. Πού εις την ασεβή ταύτην παρασυναγωγήν ημπορεί να είναι η αλήθεια; Είναι δυνατόν εις το ίδιον δέντρον να μεγαλώνουν καρποί βρώσιμοι και καρποί δηλητηριώδεις; Καρποί γλυκείς και καρποί πικροί; Η Οικουμενιστική Εκκλησία δεν είναι ούτε ζώσα ούτε νεκρά, καθώς το εν αυτή ψεύδος σκοτώνει άπασαν την αλήθειαν.

2. Η Μετριότης Ημών δεν εισήγαγεν εκ δευτέρου το Πατριαρχείον Ιεροσολύμων εις το Παγκόσμιον Συμβούλιον των Εκκλησιών, το οποίον είναι οικουμενιστική παρασυναγωγή.

Συμφωνώ πλήρως και παντοίω τρόπω υπεστήριζον και υποστηρίζω την απόφασιν του αιμνήστου Πατριάρχου Ιεροσολύμων κυρού Διοδώρου, ο οποίος το 1989 εξήγαγεν την Εκκλησίαν των Ιεροσολύμων εκ του ΠΣΕ.

Η θεωρία των κλάδων, επιβαλλομένη και αναγνωρισμένη υπό του Παγκοσμίου Συμβουλίου των Εκκλησιών, είναι αβάσιμος, διότι αι αποχωρισθείσαι από την Εκκλησίαν κοινότητες δεν είναι ζωντανοί κλάδοι, αλλά εκσπαθέντες και αποξηραινόμενοι «εάν μη τις μένη εν εμοί, εβλήθη έξω ως το κλήμα και εξηράνθη και συνάγουσιν αυτά και εις το πυρ βάλλουσιν και καίεται» (Ιωαν. 15, 6)».

Ο ίδιος Κανονικός Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ, στο υπ' αριθ. 86/20-6-2015 Διάγγελμά του, καταδικάζει ως Ψευδοσύνοδο τη λεγόμενη «Αγία και Μεγάλη Σύνοδος» της Κρήτης και τις «συνοδικές» αποφάσεις της ως Παναιρετικές, επί λέξει ως εξής:

«3. Σχετικώς με την ετοιμαζομένην δια το έτος 2016 Πανορθόδοξον Σύνοδον.

Ο Παναγιώτατος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ετοιμάζει, ομού μετά των κατά τόπους Εκκλησιών, Πανορθόδοξον Σύνοδον, ίνα τεθούν εν αυτή δήθεν άλυτα ζητήματα της Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Όμως, πρώτον, η πλειονότης των ετοιμαζομένων για την ατζέντα ζητημάτων έχουν ήδη λυθεί υπό της Ορθοδόξου Εκκλησίας: του οικουμενισμού, της σχέσεως προς τους ετεροδόξους, της νηστείας, του ημερολογίου, του ορθοδόξου βαπτίσματος, του γάμου κλπ. Όθεν μέγας είναι ο κίνδυνος, ότι εις την Σύνοδον

ταύτην ημπορεί να συμβή προδοτική αναθεώρησις της ορθοδόξου θεολογίας και ανθρωπολογίας. Δεύτερον, ο Παναγιώτατος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως και οι Προκαθήμενοι των Ορθοδόξων Εκκλησιών παραγνωρίζουν πλήρως το γεγονός του γενομένου κατ' εμού το 2005 Οικουμενικού Εγκλήματος. Ή μήπως καθησύχασαν την συνείδησιν αυτών, νομίζοντας ότι αυτοβούλως «ενεκλείσθην», απαιτών και επαιτών την επί του θρόνου θέσιν;

Ο ίδιος ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, «εστώς εν τόπω αγίω», ήναψε το Σχίσμα εις τους κόλπους της Μητρός των Εκκλησιών Αγίας Σιών, εξ'ης έλαμψεν η Αλήθεια και το Φως εν τω Κόσμω.

Το Πνεύμα το Άγιον συνεργεί μόνον τοις εστώσιν εν αληθεία ορθοδόξοις χριστιανοίς. Ου δύναται συνεργείν εις έργα άδिका. Όθεν η παραγνωρίσις υπό των Προκαθημένων των Ορθοδόξων Εκκλησιών του αλύτου προβλήματος της αντικανονικής εκτοπίσεως της Ημετέρας Μετριότητος εκ του θρόνου καθιστά αδύνατον της Θεοπνευστίαν της επικειμένης Συνόδου, και εις την περίπτωσιν ταύτην θα είναι άνευ χάριτος και αθεάρεστος.

Όσον ποτέ, εις το παρόν, μοιραίον στάδιον, οι υπό Θεού καθιστάμενοι και κεκλημένοι εις την διαφύλαξιν της πίστεως Προκαθήμενοι των Εκκλησιών, επίσκοποι, πρέπει να πάρουν ομολογητικήν στάσιν των αγίων πατέρων, της υπερασπίσεως της Ορθοδοξίας εκ των εμπορευομένων Ταύτην και εισαγομένων αυτήν εις την πολιτικήν ευαρεστήσεως τω κόσμω τούτω, εν κακώ κειμένω.

Σωθήναι δύναται κανείς μόνον επιστρέφων εις τον Θεάνθρωπον δια της ολοκάρδου και ολοπλεύρου μετανοίας και ασπασμού της ορθοδόξου πίστεως των Αγίων Αποστόλων, των Αγίων Πατέρων, των Αγίων Οικουμενικών Συνόδων.

Η πατρική Ημών καρδιά ουκέτι φέρει θεωρείν το Σώμα της Εκκλησίας του Χριστού, αιμοραγούν εξ αιτίας παραβατών και αποστατών, και καλεί, και παρακαλεί, πάντα τα μέλη της Σιωνίτιδος Μητρός των Εκκλησιών και απάσης της Ορθοδοξίας, καθώς και πάντας τους εκπροσώπους των αρμοδίων αρχών, όπως έλθουν και συναντηληφθούν μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης, εις την αποκατάστασιν της κανονικής τάξεως του Ημετέρου Πατριαρχείου, ίνα, εξελθόντος του σατανά μετά των αγγέλων αυτού εκ της ποιμένης του Χριστού, κοινωνήσωμεν μετά της υπό του Χριστού καταστάσης τοιαύτης Μητρός των Εκκλησιών, τη Αληθεία, εις δόξαν της πίστεως, εις δόξαν του λαού του Θεού ημών».

Κατόπιν των ανωτέρω, είναι σαφές ότι:

1 – Δεν είναι έγκυρη η θετική ψήφος για τις «συνοδικές» αποφάσεις της Ψευδο-συνόδου της Κρήτης του Αρχιεπισκόπου Θαβωρίου κ. Θεοφίλου, ο οποίος εξελέγη αντικανονικά στον Πατριαρχικό Θρόνο Ιεροσολύμων, αλλά είναι έγκυρη η αρνητική ψήφος του Κανονικού Πατριάρχη Ιεροσολύμων κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ.

2 – Δεν ελήφθησαν εγκύρως οι αποφάσεις της Ψευδο-συνόδου της Κρήτης. Διότι δεν υπάρχει ομοφωνία μεταξύ των δέκα (10) Αυτοκέφαλων που συμμετείχαν στην εν λόγω Ψευδο-σύνοδο (όπως ορίζει ο, κατά τα ανωτέρω, μη έγκυρος Κανονισμός της), δεδομένου ότι ο Κανονικός Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ καταψήφισε τις αποφάσεις της ίδιας Ψευδο-συνόδου.

2.3.11. – ΠΩΣ ΑΝΑΛΥΕΤΑΙ Ο 11^{ος} ΛΟΓΟΣ – ΕΝΩ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΙΣ ΑΙΡΕΤΙΚΕΣ ΟΜΑΔΕΣ ΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ «ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ» ΩΣ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟ ΠΟΥ ΠΡΟΑΓΕΙ ΤΗΝ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ» ΩΣ ΤΗΝ ΔΗΘΕΝ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΛΟΥ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ, ΑΠΟΦΕΥΓΕΙ ΝΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΙ ΤΥΠΙΚΑ ΩΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΟΔΟΥΣ ΤΙΣ ΗΔΗ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΕΣ ΣΤΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΕΠΩΝΥΜΟΥ ΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ – ΣΩΜΑΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ, Η΄ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΕΠΙ ΜΕΓΑΛΟΥ ΦΩΤΙΟΥ ΚΑΙ Θ΄ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΕΠΙ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ, ΟΠΩΣ ΕΠΡΑΤΤΑΝ, ΚΑΤΑ ΠΑΓΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ, ΟΙ ΑΓΙΕΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΕΣ Ή ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΟΔΟΙ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΙΣ ΠΡΟΗΓΗΘΕΙΣΕΣ

Η Σύναξη των Προκαθημένων, υπό την προεδρία του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, του Ιανουαρίου 2016, αυθαιρέτως δεν αποφάσισε για την πρόταση της Ιεράς Συνόδου του Πατριαρχείου της Σερβίας του 2015 να ενταχθούν στην ημερήσια διάταξη της μέλλουσας λεγόμενης «Μεγάλης Συνόδου» τα θέματα των αναγνωρίσεων ως Οικουμενικών Συνόδων 1) της Μεγάλης Συνόδου Κωνσταντινουπόλεως του 879-880, ως Η΄ Οικουμενικής Συνόδου, η οποία επί Μεγάλου Φωτίου, Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, με την ψήφο των εκπροσώπων του τότε Ορθόδοξου Πάπα Ρώμης, είχε καταδικάσει ως αιρέσεις την εκ του Υιού εκπόρευση του Αγίου Πνεύματος (filioque) και το πρωτείο εξουσίας του πάπα επί όλης της Εκκλησίας και επί όλων των Συνόδων, περιλαμβανομένων των Οικουμενικών, και 2) των Μειζόνων Ενδημουσών Συνόδων Κωνσταντινουπόλεως, επί Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, των ετών 1341, 1347 και 1351, ως Θ΄ Οικουμενικής Συνόδου, με την οποία καταδικάστηκε η παπική αίρεση της κτιστής χάρης, δηλαδή της μη δυνατότητας θεώσεως του πιστού. Σημειωτέον ότι αυτές οι δύο Σύνοδοι αναγνωρίζονται ως Οικουμενικές στη συνείδηση του χριστεπώνυμου πληρώματος της Ορθόδοξης Εκκλησίας, πλην βεβαίως των Παναιρετικών Οικουμενιστών, οι οποίοι εξακολουθούν να είναι τυπικώς μέλη της, αλλά ουσιαστικώς έχουν αποσχιστεί από την Αληθινή Ορθόδοξη Εκκλησία του Χριστού ως Παναιρετικοί και ως δυνάμει καθηρημένοι οι κληρικοί, ως δυνάμει αφορισμένοι οι λαϊκοί και ως αναθεματισμένοι και οι δύο ομάδες τους.

Πρέπει να υπενθυμιστεί ότι:

1 - Η Η΄ Οικουμενική Σύνοδος είναι ρητά αναγνωρισμένη ως τέτοια και από την Εγκύκλιο - Απάντηση των τεσσάρων (4) Ορθοδόξων Πατριαρχών και των Συνόδων των πρεσβυγενών Πατριαρχείων προς τον Πάπα Πίο Θ΄ του 1948.

2 – Η Θ΄ Οικουμενική Σύνοδος περιλαμβάνεται στο Συνοδικό της Ορθοδοξίας, το οποίο βρίσκεται στην Α΄ Κυριακή των Νηστειών (ή της Ορθοδοξίας) μέσα στο Τριώδιο, και το οποίο πρέπει να διαβάζεται την ίδια Κυριακή στους ναούς. Η δε μνήμη του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, του οποίου τη διδασκαλία υιοθέτησε ως Όρο Πίστεως η Θ΄ Οικουμενική Σύνοδος, εορτάζεται τη Β΄ Κυριακή των Νηστειών, ως επέκταση της Α΄ Κυριακής των Νηστειών (ή της Ορθοδοξίας).

.....

3 – ΠΩΣ ΕΙΣΗΧΘΗ Η ΠΑΝΑΙΡΕΣΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ (Η ΓΝΩΣΤΙΚΙΣΜΟΥ - GNOSIS Ή ΕΩΣΦΟΡΙΚΟΥ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΥ) ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΧΑΝΙΩΝ ;

Δεν ευσταθεί καθόλου η άποψη του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως (το οποίο, με βάση το Συνέδριο της Αποστασίας των Χανίων, ακολουθεί την Παναίρεση του Οικουμενισμού ή Γνωστικισμού Gnosis ή Εωσφορικού Θρησκευτικού Συγκρητισμού), η οποία εκφράστηκε στην επιστολή του προς την Οικουμενιστική Παγκρήτια Ημερίδα, η οποία υποστήριξε τον Οικουμενισμό, για τη λεγόμενη «Αγία και Μεγάλη Σύνοδο», ότι η εν λόγω «Σύνοδος» «δεν θα αντιμετωπίση ζητήματα Ορθοδόξου δόγματος και αληθείας της Χριστιανικής διδασκαλίας αλλά έχει ως στόχον να αναδείξη την ενότητα της Ορθοδόξου ημών Εκκλησίας» (<http://www.amen.gr/article/pagritia-theologiki-imerida-gia-tin-agia-kai-megali-synodo-tis-orthodoksou-ekklisias>). Διότι:

Η δογματική απόφαση «Σχέσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον» περιέχει **δύο αλληπάλληλες ΠΑΝΑΙΡΕΤΙΚΕΣ διευρύνσεις** του εκκλησιολογικού και σωτηριολογικού δογμάτων του Συμβόλου της Πίστεως της Α΄ και της Β΄ Οικουμενικής Συνόδου «Εις Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν», εντάσσοντας στην έννοια της Εκκλησίας, εν πρώτοις τους αιρετικούς μονοφυσίτες, παπικούς, παλαιοκαθολικούς και προτεστάντες, και εν συνεχεία τα κατ' επίνοια ανθρώπων δημιουργηθέντα λοιπά θρησκευόμενα Εβραϊσμός (ο οποίος δεν αναγνωρίζει τον Κύριο Ιησού Χριστό ως Μεσσία των Ιουδαίων και των Εθνών, τον οποίο παρουσιάζει ευκρινώς η Παλαιά Διαθήκη), Ισλάμ, Βουδισμό, Ινδουισμό κλπ.), ως δήθεν διαφορετικές οδούς «σωτηρίας» και «λατρείας» ενός σοφιστικά και

αόριστα αναφερόμενου «Θεού». Με την ίδια δογματική απόφαση αναγνωρίζεται «συνοδικά», δηλ. δεσμευτικά για τις δέκα (10) Αυτοκέφαλες, οι οποίες τον αποδέχθηκαν επίσημα, ο Εωσφορικός Συγκρητιστικός Διαχριστιανικός και Διαθρησκευτικός Οικουμενισμός. Και, συνεπώς, αυτό το προσυνοδικό κείμενο επιδιώκει, παρά τη φαινομενική αναγνώρισή τους, να ανατραπούν οι, έστω, Επτά (7) Οικουμενικές Σύνοδοι του Χριστού, με την υποκριτικά αγαπολογική – αλλά θεολογικά αδύνατη - συνύπαρξη Χριστού των Οικουμενικών Συνόδων και Βελίαρ – Εωσφόρου του Συγκρητιστικού Διαχριστιανικού και Διαθρησκευτικού Οικουμενισμού (δηλαδή η εξίσωση Χριστός + Σατανάς = Σατανάς), καθώς και να μην αναγνωριστούν επίσημα η Η΄ και Θ΄ Οικουμενικές Σύνοδοι.

Σημειωτέον ότι οι Επτά (7) Οικουμενικές Σύνοδοι απαγορεύουν κάθε αντικατάσταση του Συμβόλου της Νικαίας – Κωνσταντινουπόλεως ή μεταβολή στο κείμενο αυτού με προσθαφαίρεση ή παραχάραξη αυτού, και εν γένει οποιαδήποτε αλλοίωση τούτου - είτε μέσα στο ίδιο το κείμενο του εν λόγω Συμβόλου είτε εκτός αυτού με δογματική απόφαση οποιασδήποτε Ψευδοσυνόδου η οποία αλλοιώνει δογματικά το ίδιο Σύμβολο ως προς οποιοδήποτε άρθρο του - και αναθεμάτισαν (δηλ. έθεσαν εκτός Εκκλησίας) ΑΥΤΟΔΙΚΑΙΩΣ οποιονδήποτε επιχειρεί ο,τιδήποτε από αυτά, ανεξάρτητα από τη θέση την οποία κατέχει μέσα στο Χριστεπώνυμο Πλήρωμα, καθ΄ οποιονδήποτε χρόνο, μέχρι το τέλος της ιστορίας, καταδικάζοντας ΑΥΤΟΔΙΚΑΙΩΣ σε καθαίρεση οιονδήποτε κληρικό και αφορίζοντας ΑΥΤΟΔΙΚΑΙΩΣ οιονδήποτε λαϊκό θα επιχειρούσε να αλλοιώσει δογματικά το Σύμβολο της Πίστεως Νικαίας – Κωνσταντινουπόλεως ή τους Όρους των Οικουμενικών Συνόδων, ή κοινωνεί καθ΄ οιονδήποτε τρόπο με εκείνους οι οποίοι θα επιχειρούσαν τις εν λόγω δογματικές αλλοιώσεις, και αναθεματίζοντας ΑΥΤΟΔΙΚΑΙΩΣ τούτους, έστω και αν δεν ευρεθεί, μέχρι τη Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου, κάποια Ορθόδοξη Σύνοδος να τους καθαιρέσει ή να τους αφορίσει αντιστοίχως και να τους αναθεματίσει τυπικά.

Εξάλλου, όπως ο Άγιος Θεόδωρος ο Στουδίτης εξηγεί την σχετική Πατερική Θεολογία, η οποία ερμηνεύει τα χωρία της Αγίας Γραφής που αναφέρονται στους αιρετικούς, η κακοδοξία και η κακοπραξία τους έχουν επιπτώσεις εκκλησιολογικές ΑΥΤΟΔΙΚΑΙΩΣ στους αιρετικούς, δηλ. είναι καθαιρεμένοι οι κληρικοί ή αφορισμένοι οι λαϊκοί και αναθεματισμένοι και οι δύο αυτές ομάδες, κατά τους σχετικούς ιερούς κανόνες (οπότε είναι δυνάμει καθαιρεμένοι, δυνάμει αφορισμένοι, δυνάμει αναθεματισμένοι, κατά το σχόλιο αριθ. 2 του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτη στον Γ΄ Αποστολικό Κανόνα (Πηδάλιο, σελ. 4-5), από την Αγία Γραφή και την Ιερά Παράδοση - στην οποία συμπεριλαμβάνονται η Πατερική Θεολογία που ερμηνεύει ορθά την Αγία Γραφή και οι ιεροί κανόνες που την εφαρμόζουν σε πρακτικό επίπεδο - και δεν τους χαρακτηρίζει και δεν τους καταδικάζει κατ΄ αποκλειστικότητα ως τέτοιους η Ορθόδοξη Σύνοδος, η οποία ασχολείται με την εφαρμογή των εν λόγω ποινών σε κανονικό – νομικό επίπεδο

(οπότε είναι ενεργεία καθηρημένοι, ενεργεία αφορισμένοι, ενεργεία αναθεματισμένοι) και η οποία μπορεί συνέλθει ή να μην συνέλθει εκ των υστέρων για να τους καταδικάσει τυπικά. Ως εκ τούτου, σφάλλουν οι μακαριστοί πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουρίδης και ιερομόναχος Θεοδώρητος Μαύρος, όταν μεταφέρουν τις διακρίσεις του «δυνάμει» και του «ενεργεία» από τα επιτίμια (καθαίρεση, αφορισμός, αναθεματισμός), στα οποία τα περιορίζει ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, στην αίρεση και το σχίσμα, οπότε εσφαλμένα αυτοί ομιλούν για «δυνάμει αιρετικός ή σχισματικός (δηλ. μη κριθέντες ακόμη από Σύνοδο) και ενεργεία αιρετικός ή σχισματικός (δηλ. ήδη κριθέντες από Σύνοδο). Σημειωτέον ότι, ως προς το κατ' αυτούς «σχίσμα των νεοημερολογιτών» οι μεν Χρυσοστομικοί Παλαιοημερολίτες υποστήριζαν τις από Σύνοδο επιβαλλόμενες κανονικές – νομικές ποινές (καθαίρεσης, αφορισμού, αναθεματισμού) και, ως εκ τούτου, θεωρούσαν ότι οι κατ' αυτούς «νεοημερολίτες σχισματικοί», αφού δεν καταδικάστηκαν ως τέτοιοι από Σύνοδο έχουν έγκυρα μυστήρια, οι δε Ματθαϊκοί υποστήριζαν τα πνευματικά επιτίμια (καθαίρεσης, αφορισμού, αναθεματισμού) και, ως εκ τούτου, θεωρούσαν ότι οι κατ' αυτούς «νεοημερολογίες σχισματικοί», έστω και αν δεν καταδικάστηκαν ως τέτοιοι από Σύνοδο, δεν έχουν έγκυρα μυστήρια. Αυτή εξάλλου ήταν η κύρια διαμάχη Χρυσοστομικών και Ματθαϊκών, οι οποίοι κατέστησαν αντικείμενο έριδας τις δύο (2) όψεις του αυτού νομίσματος, της καθαίρεσης, του αφορισμού και του αναθεματισμού, τόσο ως πνευματικών επιτιμιών όσο και ως νομικών ποινών, αν και το θέμα του νέου εορτολογίου - το οποίο αποτελεί καινοτομία ως θέμα τάξης, επειδή δεν αποφασίστηκε από Πανορθόδοξη Σύνοδο στην αποκλειστική αρμοδιότητα της οποίας ανήκε – δεν αποτελεί ούτε αίρεση ούτε σχίσμα, όπως προκύπτει σαφώς από το γεγονός ότι οι Ορθόδοξες Αυτοκέφαλες Εκκλησίες που ακολουθούν το πάτριο εορτολόγιο, έχουν κοινωνία με εκείνες του νέου εορτολογίου και όχι με τις Παλαιοημερολιτικές Συνόδους, αν και το νέο εορτολόγιο αποτελεί το πρώτο βήμα εφαρμογής του Οικουμενισμού με την έννοια ότι επιδιώκει τον συνεορτασμό των ακίνητων ιδίως δεσποτικών και θεομητορικών εορτών με τους αιρετικούς της Δύσεως, Παπικούς και Προτεστάντες. Ανέφερα το παράδειγμα αυτό, διότι είναι χαρακτηριστικό για την κατανόηση του συγκεκριμένου σύνθετου ζητήματος.

Άλλως, δυνάμει καθηρημένος κληρικός, αφορισμένος κληρικός ή αναθεματισμένος οποιοσδήποτε από αυτούς, είναι εκείνος ο οποίος έχει υποπέσει σε αίρεση, στον οποίο επιβάλλονται αυτοδικαίως οι αναθεματισμοί των Οικουμενικών Συνόδων για εκείνον που αλλοιώνει οποιοδήποτε άρθρο του Συμβόλου της Πίστεως (πνευματικά επιτίμια), ενώ ενεργεία καθηρημένος, αφορισμένος ή αναθεματισμένος είναι εκείνος στον οποίο επιβάλλονται με απόφαση Συνόδου τα επιτίμια αυτά λόγω αιρέσεως (κανονικά - νομικά επιτίμια, δηλ. ποινές). Τούτο σημαίνει ότι οι Παναιρετικοί είναι δυνάμει καθηρημένοι, αν

είναι κληρικοί, δυνάμει αφορισμένοι, αν είναι μοναχοί ή λαϊκοί, και δυνάμει αναθεματισμένοι οι ανήκοντες και στις δύο ομάδες, επειδή ακριβώς είναι αιρετικοί μη κριθέντες ακόμη από Ορθόδοξη Σύνοδο και η αίρεση τιμωρείται με αυτές τα επιτίμια ή ποινές, αντιστοίχως, κατά τους σχετικούς ιερούς κανόνες. Αν οι Παναιρετικοί κριθούν και, εφόσον δεν μετανοήσουν για την Παναίρεσή τους, καταδικαστούν από Ορθόδοξη Σύνοδο, τότε οι μεν κληρικοί θα είναι ενεργεία καθηρημένοι, οι δε μοναχοί ή λαϊκοί ενεργεία αφορισμένοι, ενώ και οι ανήκοντες και στις δύο αυτές ομάδες θα είναι ενεργεία αναθεματισμένοι. Ως εκ τούτου, δεν είναι ορθοί οι χαρακτηρισμοί των Παναιρετικών ως δυνάμει αιρετικών πριν κριθούν από Ορθόδοξη Σύνοδο, και ως ενεργεία αιρετικών μετά την κρίση τους από τέτοια Ορθόδοξη Σύνοδο, εφόσον δεν μετανοήσουν για την Παναίρεσή τους. Δηλ. οι Παναιρετικοί και ειδικότερα Αρχιερείς, μόλις διακηρύσσουν δημοσίως και «γυμνή τη κεφαλή» (δηλ. ανερυθρίαστα) την Παναίρεσή τους, είναι αιρετικοί, έστω και αν ακόμη δεν έχουν καταδικαστεί από Ορθόδοξη Σύνοδο. Επομένως, από τη δημόσια και «γυμνή τη κεφαλή» κήρυξη της αιρέσεως από τους κληρικούς και μάλιστα Αρχιερείς, επέρχεται, πριν την καταδίκη τους από Ορθόδοξη Σύνοδο, η εκκλησιολογική συνέπεια της μη επελεύσεως της Θείας Χάριτος στα μυστήριά τους, κατά τον Άγιο Ιουστίνο Πόποβιτς (Ορθόδοξη Εκκλησία και Οικουμενισμός, εκδ. Ορθόδοξη Κυψέλη, Θεσσαλονίκη 1974, σελ.) και κατά τον μακαριστό Καθηγητή της Ορθόδοξης Δογματικής π. Ιωάννη Ρωμανίδη, ο οποίος δίδαξε ότι είναι αιρετική η θέση κατά την οποία για την επέλευση της Θείας Χάριτος αρκεί η ύπαρξη μόνης της αποστολικής διαδοχής, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι σε αυτήν την περίπτωση δεν αρκεί η ύπαρξη μιας Ιεραρχίας και χειροτονιών, και στους μη καταδικασθέντες από Σύνοδο αιρετικούς. Αντιθέτως, η Ορθόδοξη θέση είναι ότι για την επέλευση της Θείας Χάριτος στα μυστήρια απαιτείται, εκτός της αποστολικής διαδοχής, η Παρακαταθήκη και Ομολογία της Ακριβούς Ορθόδοξης Πίστεως (Πατερική Θεολογία), ενώ οι μη ακόμη κριθέντες αιρετικοί, δια της δημόσιας και «γυμνή τη κεφαλή» κηρύξεως της αιρέσεώς τους ακόμη και πριν την καταδίκη τους από Ορθόδοξη Σύνοδο, ευρίσκονται εκτός Εκκλησίας, επειδή εμπίπτουν στους αυτοδίκαιους αναθεματισμούς των Οικουμενικών Συνόδων, και ως εκ τούτου τα μυστήριά τους δεν έχουν τη Θεία Χάρη.

Ειδικότερα, ο Άγιος Θεόδωρος ο Στουδίτης γράφει: 1) Η Εκκλησία (δηλ. η Αληθινή Εκκλησία ως Σώμα του Χριστού και όχι οπωσδήποτε και οι θεσμικές της εκφράσεις, Αυτοκέφαλες Εκκλησίες, Σύνοδοί τους, Επίσκοποι, κληρικοί) δεν έχει πραγματικά καμία κηλίδα ή ρυτίδα και ως προς τη διδασκαλία της πίστεως και ως προς τους όρους των κανόνων, από την αρχή του κόσμου και μέχρι τώρα. 2) Η παύση κοινωνίας και μνημοσύνου δεν αποτελεί σχίσμα της Εκκλησίας, αλλά επικράτηση της Αληθείας και εφαρμογή των θείων κανόνων. 3) Το σχίσμα στην Εκκλησία γίνεται από εκείνους των οποίων η πίστη έχει μέσα της τη διαστροφή και η ζωή τους την αντικανονικότητα και την παρανομία (ανεξάρτητα από τη θέση

τους μέσα στην Εκκλησία). 4) Οι κανόνες καθαιρούν αυτοδικαίως τους σύμφωνα με αυτούς καθηρημένους πριν την εφαρμογή τους από Ορθόδοξη Σύνοδο. 5) Ο Χριστιανισμός συνίσταται από δύο στοιχεία, δηλαδή την πίστη και τα έργα, εάν λείπει το ένα από τα δύο, το άλλο δεν ωφελεί εκείνον που το έχει. 6) Από την εποχή των Αποστόλων και μετέπειτα, πολλές αιρέσεις με πολλούς τρόπους συγκρούστηκαν με την Εκκλησία, και παρουσιάστηκαν αντικανονικές πράξεις ή παραλείψεις. Αλλά όμως η Εκκλησία (δηλ. η Αληθινή Εκκλησία ως Σώμα του Χριστού) παρέμεινε με τον τρόπο που προειπώθηκε, αδιάσπαστη και άσπιλη, και θα παραμείνει μέχρι το τέλος της ιστορίας, με το να απομακρύνονται και να διώχνονται, είτε αυτοδικαίως από τους ιερούς κανόνες (de lege lata) είτε, ενδεχομένως και ευκτέως, τυπικά από Ορθόδοξη Σύνοδο (de lege ή sententia ferenda), από αυτήν (την Εκκλησία) εκείνοι που κακώς πίστεψαν και έπραξαν (Επιστολή Βασιλείω μονάζοντι, PG 99, 997. ΕΠΕ, Φιλοκαλία, 18B, 132).

Συγκεκριμένα:

Ο Όρος της Γ΄ Οικουμενικής Συνόδου για την Πίστη (ή Κανόνας 7) αναθεματίζει όσους αλλοιώνουν το Σύμβολο Νικαίας – Κωνσταντινουπόλεως, ως εξής:

«... η Αγία Σύνοδος όρισε να μην επιτρέπεται σε κανέναν να κηρύσσει άλλη πίστη, δηλαδή να συγγράφει ή να συνθέτει, εκτός εκείνης που ορίστηκε από τους Αγίους Πατέρες, που συνάχθηκαν στη πόλη της Νίκαιας, μαζί με το Άγιο Πνεύμα. Και όσοι τολμούν να συνθέτουν άλλη πίστη, δηλαδή ή να παρουσιάζουν ή να προφέρουν (αυτήν την άλλη πίστη), σε όσους θέλουν να επιστρέψουν στη γνώση της αληθείας ή από τους εθνικούς ή από τους Ιουδαίους, δηλαδή από οποιαδήποτε αίρεση, αν είναι επίσκοποι ή κληρικοί, να είναι στερημένοι οι επίσκοποι της επισκοπής, και οι κληρικοί τον κλήρο, αν δε είναι λαϊκοί, να είναι αναθεματισμένοι (δηλ. χωρισμένοι από την Εκκλησία)...» [J. Mansi, IV, 1361/4. J. Harduin, I, 1525. H. Denzinger, Enchiridion Symbolorum (εφεξής Denzinger), εκδ. 31, Herder, Friburgi 1957, 60. Ράλλη – Ποτλή, II, 200/1].

Πρέπει να υπενθυμιστεί ότι αυτόν τον όρο της Γ΄ Οικουμενικής Συνόδου επικαλέστηκαν οι Ορθόδοξοι κατά της λατινικής προσθήκης του filioque στο Σύμβολο εν γένει και ειδικότερα ο Μέγας Φώτιος ο οποίος τον επικαλέστηκε πρώτος προκαλώντας και όμοια απόφαση (ή όρο) της Η΄ Οικουμενικής Συνόδου (879/80) (Mansi, 17, 516. Ι. Καρμίρη, Δύο Βυζαντινοί Ιεράρχαι και το Σχίσμα της Ρωμαϊκής Εκκλησίας, σ. 57) , και στη συνέχεια ο Άγιος Μάρκος Εφέσου ο Ευγενικός στη Σύνοδο Φερράρας – Φλωρεντίας (Ι. Καρμίρη, Τα Δογματικά και Συμβολικά Μνημεία της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας, τομ. Ι, σε. 153, υποσημ. 1). Επομένως, είναι ΑΥΤΟΔΙΚΑΙΩΣ ΑΚΥΡΗ η λεγόμενη «άρση του αναθέματος» από το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως επί του τότε Πατριάρχη Αθηναγόρα, ο οποίος ΔΕΝ ήταν υπεράνω του Συμβόλου της Πίστεως, όπως και ΔΕΝ είναι κανένας απολύτως Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ή οποιοσδήποτε άλλος ανεξαρτήτως

της εκκλησιαστικής ιδιότητάς του (βλ. Τόμος Αγάπης, Βατικανό – Φανάρι, 1958-1970, Ρώμη – Κωνσταντινούπολη 1971, σελ. 290-295), της οποίας άρσεως του αναθέματος η ακριβής έννοια είναι η ΑΥΘΑΙΡΕΤΗ ΔΟΓΜΑΤΙΚΩΣ αποκατάσταση της κοινωνίας του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως με τους ετερόδοξους Παπικούς, χωρίς τούτοι να μετανοήσουν για τις αιρέσεις – πλάνες τους και μάλιστα για το πρωτείο επισκοπικής εξουσίας επί όλης της Εκκλησίας και το αλάνθαστο του Πάπα, τα οποία για τους Παπικούς έχουν δογματικό χαρακτήρα, καθώς και για το filioque, παρά την παραπλανητική παρουσίασή της ως «άρσεως των αναθεμάτων» από πλευράς Φαναρίου (βλ. Ιωάννη Ρωμανίδη, Ορθόδοξος και Βατικάνιος Συμφωνία περί Ουνίας, Μπαλαμάντ, Λίβανος, Ιούλιος 1993, σελ. υπ' αριθμούς 29-30). Διότι έρχεται σε ευθεία αντίθεση προς τον σχετικό όρο της Η' Οικουμενικής Συνόδου, της ΣΤ' Πράξεως αυτής (υπέρ του οποίου είχαν ψηφίσει τότε και οι εκπρόσωποι του τότε Ορθόδοξου Πάπα Ρώμης κατά των Φράγκων οι οποίοι είχαν αυθαιρέτως επιβάλλει στο Βασίλειό τους τη δογματική προσθήκη του filioque στο Σύμβολο της Νικαίας) ο από 7-12-1965 Πατριαρχικός και Συνοδικός Τόμος – ο οποίος έχει από πλευράς Κανονικού Δικαίου, κατώτερη τυπική ισχύ έναντι του εν λόγω Όρου της Η' Οικουμενικής Συνόδου, και γι' αυτό το λόγο είναι αυτοδικαίως άκυρος, παρά τις μη ερειδόμενες επί της Αληθείας αγαπολογίες όχι θεανθρωποκεντρικού αλλά ανθρωποκεντρικού χαρακτήρα - με τον οποίο «αίρεται από της μνήμης και εκ μέσου της Εκκλησίας» η Ορθόδοξη απόφαση (ή Σημείωμα) του 1054 του τότε Πατριάρχη Μιχαήλ Α' Κηρουλαρίου και της Ενδημούσας Συνόδου Κωνσταντινουπόλεως [Πρακτικά των Αγίων και Οικουμενικών Συνόδων, τομ. Β', επανέκδοση της έκδοσης του 1761 του Σπυρίδωνος Μήλια προσαυξημένη, εκδ. Καλύβης Τιμίου Προδρόμου, Ιεράς Σκήτης Αγίας Άννης Αγίου Όρους, Θεσσαλονίκη 1986 (εφεξής Μήλια), σελ. 482 εξ. – 981 εσ.] για την επιβολή του αναθέματος (ήτοι της αναγνωρίσεως ότι ο τότε Πάπας είχε θέσει τον εαυτό του και τους κοινωνούντες με αυτόν εκτός της Αληθινής Εκκλησίας του Χριστού), η οποία απόφαση τελεί σε πλήρη αρμονία και κατ' ουσίαν εφαρμόζει επακριβώς τον εν λόγω Όρο της ίδιας Η' Οικουμενικής Συνόδου.

Πρέπει να διευκρινισθεί ότι την ακριβή έννοια του ανωτέρω όρου της Γ' Οικουμενικής Συνόδου

- η οποία προδικάζει αναμφίβολα την καταδίκη της προσθήκης του filioque αρχικά από τους Φράγκους και στη συνέχεια από τους Φραγκο-λατίνους Πάπες, καθώς και την καταδίκη της δογματικής αλλοιώσεως του όρου του Συμβόλου της Νικαίας «Εις Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν» από τη δογματική απόφαση του Συνεδρίου της Αποστασίας των Χανίων τόσο ως προς την αναγνώριση της ιδιότητας της Εκκλησίας στις αιρέσεις ή ετεροδόξους όσο και ως προς αναγνώριση του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών ως αδελφότητας των Ορθοδόξων Αυτοκεφάλων Εκκλησιών – μελών του με τις αιρέσεις (προτεσταντικές ομάδες) – μέλη του, τα οποία (όλα τα μέλη του) επιζητούν μια ενότητα «εκκλησιαστική» διαφορετική εκείνης της Αληθινής Ορθόδοξης Εκκλησίας –

μας παρέχει ο ίδιος ο Πρόεδρος της Γ΄ Οικουμενικής Συνόδου Άγιος Κύριλλος Αλεξανδρείας:

β.1. στην επιστολή του προς τον Ιωάννη Αντιοχείας: «Δεν ανεχόμαστε να σαλεύεται με κανένα τρόπο από κάποιους την Πίστη που ορίστηκε, δηλαδή το Σύμβολο της Πίστεως, από τους Αγίους Πατέρες μας που συνήλθαν στην Νίκαια κατά καιρούς, και μάλιστα ούτε επιτρέπουμε στους εαυτούς μας ή σε άλλους να αφαιρεθεί μια λέξη από εκείνες που βρίσκονται εκεί, ούτε δηλαδή να παραβλεφθεί μια συλλαβή, ενθυμούμενοι εκείνον που είπε: «μη μετακινείς τα αιώνια όρια, τα οποία έθεσαν οι πατέρες σου» (Παροιμ. 22, 28), διότι δεν ήταν εκείνοι που μιλούσαν, αλλά το Πνεύμα του Θεού και Πατέρα, το οποίο εκπορεύεται μεν από Αυτόν, αλλά δεν είναι ξένο από τον Υιό, αφού βεβαίως έχει την ίδια ουσία με Αυτόν» [Mansi, V 308/9. E. Schwartz, Acta Conciliorum Oecumenicorum, Berolini et Lipsiae 1927 εξ. (εφεξής Schwartz), I, 1,4, σελ. 19],

β.2. στην επιστολή του ιδίου Αγίου Κυρίλλου Αλεξανδρείας προς τον Ακάκιο Βερροίας: «ένας ήταν ο σκοπό της Αγίας και Οικουμενικής Συνόδου της συναχθείσας στη Μητρόπολη των Εφεσίων, να διατυπώσει το Σύμβολο, ώστε και όλοι και να το ομολογούν και να το πιστεύουν έτσι και να το διδάσκουν, χωρίς να προστίθεται τίποτε, ούτε βεβαίως και να αφαιρείται. Διότι δεν επιτρέπεται να προστίθεται επιπλέον αυτού, και δεν επιτρέπεται να αφαιρείται από αυτό ο,τιδήποτε» (Schwartz, I, 1,7, σελ. 148, βλ. και σελ. 142))

β.3. στην επιστολή του αυτού Αγίου Κυρίλλου Αλεξανδρείας προς τον Ακάκιο Μελιτηνής: «εγώ δε επί πλέον έγραφα ότι ακολουθούμε όλοι την Έκθεση της Πίστεως που ορίστηκε από τους Αγίους Πατέρες στην πόλη της Νίκαιας, μη αλλοιώνοντας ο,τιδήποτε από εκείνα που αναφέρονται σε αυτήν (διότι είναι ορθή και αλάνθαστη (Schwartz, I, 1,4, σελ. 21).

Από το ως άνω αναφερθέν ύψος της ακριβείας της Αληθείας, το ψηλαφημένο στους Όρους Πίστεως και στα Πρακτικά των Οικουμενικών Συνόδων, επανερχόμενοι δυσθύμως στις ΚΑΚΟΔΟΞΙΕΣ και τις ΔΥΣΣΕΒΕΙΕΣ του Συνεδρίου της Αποστασίας των Χανίων, η ανωτέρω δογματική απόφασή του αναγνωρίζει τους σκοπούς, τις δράσεις και τις αποφάσεις του Παγκόσμιου Συμβουλίου των Εκκλησιών, το οποίο ιδρύθηκε από τους γνωστούς παγκοσμιοποιητές (<http://www.oldthinkernews.com/2007/12/02/rockefeller-and-the-new-world-religion/>), για να προωθήσει τους σκοπούς της Θρησκευτικής τους Παγκοσμιοποίησεως, δηλαδή α) της ενώσεως της Ορθόδοξης Εκκλησίας και των χριστιανικών ομολογιών των Μονοφυσιτών, των Παπικών, των Παλαιοκαθολικών και των Προτεσταντών σε ενιαία Χριστιανική Θρησκεία με Αρχηγό τον Πάπα της Ρώμης, και β) της ενώσεως του εναίου Χριστιανισμού με τις λοιπές Θρησκείες σε

μια Πράσινη Παγκόσμια Θρησκεία, μέσω της εναρμόνισης των Θρησκευμάτων η οποία γίνεται με απόφαση της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ, η Γενική Συνέλευση του οποίου αποφάσισε το 2010 τον ετήσιο εορτασμό της Παγκόσμιας Εβδομάδας Διαθρησκειακής Αρμονίας την πρώτη εβδομάδα κάθε Φεβρουαρίου (<http://worldinterfaithharmonyweek.com/>), καθώς και από διαθρησκειακούς οργανισμούς (ενδεικτικά από το Παγκόσμιο Συμβούλιο των Εκκλησιών, <https://www.oikoumene.org/en/>, από το Συνέδριο των Ηγετών των Παγκόσμιων και Παραδοσιακών Θρησκειών στην Αστανά του Καζακστάν, <http://www.religions-congress.org/index.php?lang=english>, κλπ.).

Σημειωτέον ότι οι Ορθόδοξες Αυτοκέφαλες Εκκλησίες εξωθήθηκαν να μετάσχουν στο ΠΣΕ από την Εγκύκλιο του 1952 του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Αθηνάγορα προς αυτές για τη συμμετοχή τους στο Παγκόσμιο Συμβούλιο των Εκκλησιών (Ιωαν. Καρμίρη, Δογματικά και συμβολικά μνημεία της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας, τομ. ΙΙ, σελ. 1058-1061). Στη συγκεκριμένη δογματική απόφαση του Συνεδρίου της Αποστασίας των Χανίων, επαναλαμβάνονται τα ακόλουθα δύο (2) ψευδο-επιχειρήματα του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, με τα οποία χειραγωγεί τις Ορθόδοξες Αυτοκέφαλες Εκκλησίες να μετέχουν στον Οικουμενισμό ή Οικουμενική Κίνηση: α) Ότι δήθεν παρέχουν μαρτυρία της Ορθοδοξίας στους ετεροδόξους, και β) Ότι δήθεν εκφράζουν την αλληλεγγύη και την ενότητα της Ορθόδοξης Εκκλησίας (παρ. 9).

Η εν λόγω δογματική απόφαση χρησιμοποιεί το εξής παραπλανητικό σόφισμα: Η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία (παρ. 1). Αλλά συμμετέχει στον Οικουμενισμό (ή Οικουμενική Κίνηση) για την αποκατάσταση της ενότητας με τους άλλους χριστιανούς, δηλ. τους αιρετικούς, μέσα σε μια άλλη Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία (παρ. 4). Διότι, αν η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, τότε σε αυτήν επιστρέφουν οι πλανεμένοι αιρετικοί, αν μετανοήσουν, ύστερα όχι από διάλογο αλλά μόνον από την διασάφηση σε αυτούς της Αληθείας της Πίστεως. Συνεπώς, η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν νοείται, με βάση τη διδασκαλία των Πατέρων και Διδασκάλων της, να μετέχει σε καμία κίνηση αποκαταστάσεως της ενότητας με τους αιρετικούς, εκτός αν η ίδια διευρύνει την εκκλησιολογική έννοια της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, για να συμπεριλάβει και αυτούς, ύστερα όχι από τη χρήση της αρχαιότερης ορθόδοξης διαλεκτικής της συνιστάμενης στην έκθεση της ορθόδοξης διδασκαλίας σε σχέση συγκριτική και αντιρρητική προς τις διδασκαλίες των αιρετικών ομάδων (βλ. Ιωαν. Καρμίρη, Τα δογματικά και συμβολικά μνημεία της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας, τομ. Ι, εν Αθήναις 1960, σελ. 441 και 442), αλλά ύστερα από διάλογο που αποβλέπει στην εναρμόνιση των θεολογικών διατυπώσεων των διαφορών στην Πίστη, χωρίς ταύτιση επί της ουσίας της Πίστεως, όπως πράγματι συμβαίνει στα πλαίσια του Οικουμενισμού ή της Οικουμενικής Κινήσεως, κατά τα κατωτέρω αναφερόμενα.

Κατόπιν τούτου, δεν ευσταθεί καθόλου η θέση της συγκεκριμένης δογματικής απόφασης ότι «η Ορθόδοξη Εκκλησία πιστή εις την εκκλησιολογίαν αυτής, εις την ταυτότητα της εσωτερικής αυτής δομής και εις την διδασκαλίαν της αρχαίας Εκκλησίας των επτά Οικουμενικών Συνόδων, συμμετέχουσα εν τω οργανισμώ του Π.Σ.Ε., ουδόλως αποδέχεται την ιδέαν της 'ισότητος των Ομολογιών' και ουδόλως δύναται να δεχθή την ενότητα της Εκκλησίας ως τινα διομολογιακήν προσαρμογήν». Αυτή η θεωρητική θέση αποτελεί πρόφαση εν αμαρτίαις για την καθυσύχαση των συνειδήσεων των ανησυχούντων Ορθοδόξων πιστών, διότι δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, δεδομένου ότι:

1) οι Οικουμενιστικοί διάλογοι, είτε οι πολυμερείς στο πλαίσιο του ΠΣΕ είτε οι διμερείς (μεταξύ των Ορθοδόξων Αυτοκεφάλων Εκκλησιών και επί μέρους αιρετικών ομάδων) γίνονται στη βάση της ισότητας μεταξύ των ομολογιών - μελών του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών, χωρίς να είναι ανεκτό μια ομολογία να ισχυριστεί ότι αυτή κατέχει την πληρότητα της Αλήθειας της Πίστεως,

2) το πρώτο άρθρο ή άρθρο – βάση του ισχύοντος Καταστατικού του ΠΣΕ ορίζει: «Το Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών είναι μια αδελφότητα εκκλησιών που ομολογούν...», δηλ. από τη στιγμή που γίνεται μέλος του ΠΣΕ κάποια Ορθόδοξη Αυτοκέφαλη Εκκλησία, αναγνωρίζει όλες τις προτεσταντικές ομάδες – μέλη του ΠΣΕ ως «Εκκλησίες», ανεξάρτητα από τα παραπλανητικά σοφίσματα τα οποία χρησιμοποιούν οι ακολουθούντες τον Οικουμενισμό,

3) το τρίτο άρθρο του ισχύοντος Καταστατικού του ΠΣΕ προβλέπει ότι: «Πρωταρχικός σκοπός της αδελφότητας των εκκλησιών που αποτελούν το Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών είναι να καλούν οι Εκκλησίες – μέλη η μία την άλλη στόχο της ορατής ενότητας, με μια πίστη και μια Ευχαριστιακή κοινωνία, που εκφράζεται στη λατρεία και την κοινή ζωή εν Χριστώ, μέσω της μαρτυρίας και της διακονίας στον κόσμο, και να προωθούν αυτήν την ενότητα έτσι ώστε ο κόσμος να πιστεύσει», δηλ. ο στόχος των Εκκλησιών – μελών του ΠΣΕ είναι να επιδιώκουν την ορατή ενότητα της ενωμένης άορατης Εκκλησίας, κατά την προτεσταντική αντίληψη. Όμως, η ορατή ενότητα υπάρχει ήδη μέσα στην Ορθόδοξη Εκκλησία, η οποία είναι η Αληθινή Ορθόδοξη Εκκλησία η οποία διαφυλάττει την παρακαταθήκη της Ιερής Παραδόσεως της Πίστεως. Αλλά αυτήν την ενότητα εν τη Αληθεία που είναι ο Χριστός, δεν την θέλουν οι προτεσταντικές ομάδες – μέλη του ΠΣΕ ήδη από την ίδρυσή του το έτος 1948. Επομένως, οι Εκκλησίες – μέλη του ΠΣΕ (δώδεκα Ορθόδοξες Αυτοκέφαλες Εκκλησίες, ενώ οι προτεσταντικές ομάδες – μέλη του ΠΣΕ είναι περίπου 340) διαφαίνεται ευκρινώς ότι επιδιώκου μια άλλου είδους ορατή ενότητα, μιας «Εκκλησίας του Οικουμενισμού», η οποία βεβαίως δεν θα είναι η Αληθινή Εκκλησία του Χριστού, αλλά Συναγωγή του Σατανά. Δηλ., αφού δεν εκδηλώνεται μετάνοια από το 1948 (έτος ιδρύσεως του ΠΣΕ) μέχρι σήμερα από τους εκπροσώπους των προτεσταντικών ομολογιών για εισδοχή τους στην Ορθόδοξη

Καθολική Εκκλησία, είναι αναμφισβήτητο ότι επιδιώκεται μια ενότητα όχι πάνω στην Ορθόδοξη, αλλά σε μια διαφορετική Πίστη, η οποία είναι σαφές ότι είναι Αντίχριστη [όπως οι αιρετικές εκκλησιολογικές δοξασίες του ΠΣΕ α) της ενωμένης αόρατης «εκκλησίας» προς την οποία πρέπει να τείνει η ορατή διαιρεμένη «εκκλησία», και της βαπτισματικής θεολογίας κατά την οποία όσοι βαπτίζονται στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, ανεξάρτητα από τον τύπο της τριπλής καταδύσεως και αναδύσεως στο νερό, και ανεξάρτητα από την ομολογία της πλήρους Ορθόδοξης Αληθείας της Πίστεως, θεωρούνται μέλη όχι μόνο της αιρετικής ομάδας στην οποία ανήκουν, αλλά και της αόρατης αδιαίρετης «εκκλησίας»].

Άλλως, η Παναίρεση του Οικουμενισμού, ως γνωστόν, εισήχθη «συνοδικώς» μέσω της δογματικής απόφασης της Ψευδο-Συνόδου με τον τίτλο «Σχέσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον». Αυτή η δογματική απόφαση αλλοιώνει δογματικά τα άρθρο του Συμβόλου της Πίστεως Νικαίας – Κωνσταντινουπόλεως «Και εις το Πνεύμα το Άγιον ... το εκ του Πατρός εκπορευόμενον», «Εις Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν» και «Ομολογώ έν βάπτισμα εις άφεσιν αμαρτιών». Διότι:

Α - Αναγνωρίζει τον Παπισμό ως Εκκλησία εντασσόμενη στο «Εις Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν», χωρίς οι εκπρόσωποι και οι οπαδοί του να μετανοήσουν για τις πλάνες τους, το μη προβλεπόμενο στην Ορθόδοξη Εκκλησιολογία και στο Ορθόδοξο Κανονικό Δίκαιο «δογματικό» πρωτείο επισκοπικής εξουσίας επί όλης της Εκκλησίας, το filioque (που έχει καταδικαστεί από την Η΄ Οικουμενική Σύνοδο και το οποίο έρχεται σε ευθεία αντίθεση με το άρθρο της Πίστεως «Και εις το Πνεύμα το Άγιον... το εκ του Πατρός εκπορευόμενον...», τη νεοπλατωνική, αυγουστίνια, σχολαστική, θεολογία η οποία δεν έχει καμία σχέση με την Ορθόδοξη Πνευματικότητα της θεραπευτικής μεθόδου της κάθαρσης – φωτισμού – θέωσης κλπ. Σημειωτέον ότι ο Παπισμός έχει καταδικαστεί δογματικά από τουλάχιστον δεκαπέντε (15) Συνόδους, Οικουμενικές, Αγίες και Μεγάλες ή Ενδημούσες, ετών 879, 1009, 1054, 1341, 1347, 1351, 1441, 1443, 1450, 1484, 1722, 1727, 1838, 1848 και 1895. Γι' αυτούς τους λόγους είναι ανίσχυρες 1) οι Εγκύκλιοι του 1902 και ιδίως του 1920, όταν οι αιρετικοί (ή ετερόδοξοι), για πρώτη φορά σε Ορθόδοξα εκκλησιαστικά κείμενα (ή δογματικά και συμβολικά μνημεία), ονομάστηκαν «αναδενδράδες (= κλάδοι) του Χριστιανισμού» και «Εκκλησίες», 2) η άρση της ακοινωνησίας με τους Παπικούς (με τον παραπλανητικό ως προς τους Ορθοδόξους τίτλο «άρση αναθεμάτων») του 1965, και 3) το Κείμενο του Μπαλαμάντ του 1993 της Μεικτής Θεολογικής Επιτροπής Παπικών και Ορθοδόξων, με το οποίο διαπιστώνεται ότι ο Παπισμός δεν είναι αίρεση, αλλά «αδελφή Εκκλησία» με έγκυρα μυστήρια.

Β – Αναγνωρίζει, μαζί με τον Παπισμό, και τις λοιπές αιρέσεις, Μονοφυσίτες, Παλαιοκαθολικούς, Αγγλικανούς και λοιπούς Προτεστάντες ως Εκκλησίες εντασσόμενες στο «Εις Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν». Σημειωτέον ότι ο Μονοφυσιτισμός έχει καταδικαστεί από την Δ΄, Ε΄, ΣΤ΄ και Ζ΄ Οικουμενικές Συνόδους και συνεπώς, ως προσκρούουσα σε αυτές τις Οικουμενικές Συνόδους, είναι ανίσχυρη η Β΄ Κοινή Δήλωση του Σαμπεζύ το 1990, η οποία διαπιστώνει δήθεν χριστολογική συμφωνία με τους μονοφυσίτες. Οι Προτεστάντες έχουν καταδικαστεί από τουλάχιστον τρεις (3) Συνόδους, Μείζονες Ενδημούσες και Ενδημούσες, των ετών 1638, 1642 και 1691.

Γ – Αναγνωρίζει το Παγκόσμιο Συμβούλιο των «Εκκλησιών», τα κείμενά του και τους σκοπούς του, ήτοι:

1) Ότι εν λόγω Παγκόσμιο Συμβούλιο είναι «Αδελφότητα Εκκλησιών», στη βάση της ισοτιμίας ως προς την κατεχόμενη από αυτές θεολογική αλήθεια (αρθ. 1 Καταστατικού ΠΣΕ). Δηλ. όταν μια Εκκλησία (ορθόδοξη ή προτεσταντική) γίνει μέλος του Π.Σ.Ε. αναγνωρίζει ως Εκκλησίες τις λοιπές ορθόδοξες ή προτεσταντικές Εκκλησίες – μέλη.

2) Ότι οι «Εκκλησίες – μέλη του» (12 Ορθόδοξες Αυτοκέφαλες Εκκλησίες και περίπου 340 Προτεσταντικές «Εκκλησίες») έχουν στόχο την ορατή ενότητά τους, η οποία είναι διαφορετική από την ενότητα εν Χριστώ των Ορθοδόξων Εκκλησιών (αρθ. 3 Καταστατικού ΠΣΕ). Δηλ. έχουν ως στόχο τους την ενότητα της «Εκκλησίας του Οικουμενισμού» ή της Πράσινης Παγκόσμιας Θρησκείας του Σατανά, με βάση τη λεγόμενη «βαπτισματική θεολογία» (του Κειμένου Β.Ε.Μ. της Λίμα – Περού το 1982 για μερική αποδοχή των ετερόδοξων τελετών βαπτίσματος, ευχαριστίας και ιερωσύνης), δηλ. την ένταξη στην ακόμη αόρατη αδιαίρετη Εκκλησία «Εκκλησία του Οικουμενισμού» («θεολογία της ενωμένης αόρατης, αλλά διαιρεμένης ορατής Εκκλησίας») των Χριστιανών εν γένει μέσω βαπτίσματος στο όνομα της Αγίας Τριάδος χωρίς να απαιτείται ούτε ο κανόνας του τύπου της τριπλής κατάδυσης στο νερό ούτε η ακριβής Ορθόδοξη πίστη. Η μεν «θεολογία της αδιαίρετης αόρατης Εκκλησίας» αλλοιώνει δογματικά το άρθρο του Συμβόλου της Πίστεως «Εις Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν», η δε «βαπτισματική θεολογία» αλλοιώνει δογματικά το άρθρο «Ομολογώ έν βάπτισμα εις άφεσιν αμαρτιών».

Το εκκλησιολογικό κείμενο «Προσκεκλημένοι να είμαστε η Μία Εκκλησία (= του Οικουμενισμού) (Called to be the One Church)» της 23-2-2006 της Θ΄ Γενικής Συνέλευσης του Παγκοσμίου Συμβουλίου «Εκκλησιών» στο Πόρτο Αλέγκρε της Βραζιλίας το 2006, το οποίο αποδέχθηκε η πλειονότητα των Ορθοδόξων εκπροσώπων, αμφισβητεί και προσβάλλει δογματικά το άρθρο της Πίστεως «Εις Μίαν... Καθολικήν... Εκκλησίαν» και συγκεκριμένα τις ιδιότητες της «Μίας» (δηλ. της ενότητας στην πίστη των τοπικών ορθοδόξων εκκλησιών) και της «Καθολικής» (δηλ.

της πληρότητας της πίστης). Διότι οι εν λόγω Ορθόδοξοι εκπρόσωποι αποδέχθηκαν το εν λόγω κείμενο το οποίο προβλέπει:

1 – Η Ορθόδοξη Εκκλησία, της οποίας δώδεκα (12) Αυτοκέφαλες Εκκλησίες είναι μέλη του Π.Σ.Ε., δεν αποτελεί καθ' εαυτήν την Καθολική Εκκλησία, αλλά η Καθολική Εκκλησία ταυτίζεται με την «Εκκλησία του Οικουμενισμού». Κατά την παρ. 6 του εν λόγω εκκλησιολογικού κειμένου, «... Κάθε εκκλησία (είτε ορθόδοξη είτε προτεσταντική) είναι η Καθολική Εκκλησία, αλλά δεν είναι το σύνολο αυτής. Κάθε εκκλησία (Ορθόδοξη ή προτεσταντική) εκπληρώνει την καθολικότητά της σε κοινωνία με τις άλλες εκκλησίες. Επιβεβαιώνουμε ότι η καθολικότητα της Εκκλησίας εκφράζεται πιο ορατά στη συμμετοχή στη θεία κοινωνία και σε αμοιβαία αναγνωρισμένους και συμφιλιωμένους (δηλ. χωρίς ακριβή Ορθόδοξη πίστη) κληρικούς» (“... Each church is the Church catholic, but not the whole of it. Each church fulfils its catholicity when it is in communion with the other churches. We affirm that the catholicity of the Church is expressed most visibly in sharing holy communion and in a mutually recognized and reconciled ministry”).

2 – Είναι θεμιτή η ύπαρξη ποικιλίας δογμάτων μέσα στην «Εκκλησία του Οικουμενισμού», δηλαδή η ενότητα μέσα στη διαφορετικότητα των πίστεων (unity in diversity), ήτοι η περιεκτικότητα των πίστεων (comprehensiveness) αντί της αποκλειστικότητας της ακριβούς Ορθόδοξης πίστης (exclusiveness). Κατά την παρ.5 του ίδιου εκκλησιολογικού κειμένου, «... Αναγνωρίζουμε ότι υπάρχουν διαφορετικές εκκλησιολογικές αφετηρίες και ένα φάσμα απόψεων για τη σχέση της «Εκκλησίας του Οικουμενισμού» με τις εκκλησίες (μέλη του ΠΣΕ, ορθόδοξες ή προτεσταντικές). Μερικές διαφορές εκφράζουν .. την καλοσύνη... Άλλες διαφορές διαιρούν την «Εκκλησία του Οικουμενισμού», αυτές πρέπει να υπερπηδηθούν... έτσι ώστε ο χωρισμός και η απόκλιση να μην έχουν την τελευταία λέξη...» (... We acknowledge that there are different ecclesiological starting points, and a range of views on the relation of the Church to the churches. Some differences express... goodness... Other differences divide the Church, these must be overcome... so that separation and exclusion do not have the last word”).

Και το εκκλησιολογικό κείμενο «Δήλωση Ενότητας – Αναθεωρημένη (Unity Statement - Revised» της 10^{ης} Γενικής Συνέλευσης του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών στο Πουσάν της Νοτίου Κορέας (8-11-2013), το οποίο αποδέχθηκαν επίσης οι περισσότεροι Ορθόδοξοι εκπρόσωποι, αναφέρεται σε “διαιρέσεις μεταξύ των εκκλησιών μας και μέσα σε αυτές (divisions among and within our churches)” (παρ. 14), δηλ. δεν αναφέρεται σε αιρετικές αποσχίσεις των αιρετικών από την Αληθινή Ορθόδοξη Εκκλησία. Η παρ. 15 του ίδιου κειμένου, μεταξύ άλλων, αναφέρει: «Σε πιστότητα προς την κοινή κλήση μας, θα επιζητήσουμε μαζί την πλήρη ορατή ενότητα της Μιάς, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας όταν θα εκφράσουμε την ενότητά μας γύρω από τη μία Τράπεζα του Κυρίου (In

faithfulness to this our common calling, we will seek together the full visible unity of the One, Holy, Catholic and Apostolic Church when we shall express our unity around one Table of the Lord)». Επιβεβαιώνεται δηλ., μετά το ανωτέρω κείμενο του Πόρτο Αλέγκρε, και σε αυτό το κείμενο του Πουσάν, ότι η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία δεν είναι η Αληθινή Ορθόδοξη Εκκλησία, αλλά η νέα «Εκκλησία του Οικουμενισμού» ή η Πράσινη Παγκόσμια Θρησκεία του Σατανά, ο οποίος είναι ο «Κύριος» αυτού του κειμένου και η προγραμματιζόμενη Τράπεζά του είναι η «Τράπεζα των δαιμονίων».

Σημειώτέον ότι είναι, πάντοτε και σήμερα, εξαιρετικά επίκαιρος ο Οικουμενικός Πατριάρχης Ιερεμίας Β΄, ο οποίος, στις τρεις θεολογικές αποκρίσεις του προς Βυρτεμβεργίους Λουθηρανούς θεολόγους (1573-1581), ακολουθώντας επακριβώς την διδασκαλία των Πατέρων και Διδασκάλων της Εκκλησίας, εφάρμοσε την αρχαιότερη Ορθόδοξη διαλεκτική σε σχέση συγκριτική και αντιρρητική προς τις διδασκαλίες αυτής της αιρετικής ομάδας. Με την τρίτη απόκρισή του, αφού υπερασπίστηκε ακόμη μια φορά την Ορθόδοξη πίστη, έθεσε τέρμα στη θεολογική συζήτηση, δεδομένου ότι αποδείχθηκε το αδύνατο της συνεννόησης και συμφωνίας στα δόγματα μεταξύ της Ορθόδοξης Εκκλησίας και της Λουθηρανικής αιρέσεως. Αλλά συνέστησε την καλλιέργεια φιλικών μόνον σχέσεων μεταξύ των μερών (Ιωαν. Καρμίρη, Τα δογματικά και συμβολικά μνημεία της Ορθοδόξου Εκκλησίας, τομ. Ι, σελ. 437-503 και τομ. Β΄, 435-489). Έτσι, εφάρμοσε την εντολή του Αποστόλου των Εθνών Πρωτοκορυφαίου Παύλου, ο οποίος όρισε «αιρετικόν άνθρωπο μετά την πρώτη και τη δεύτερη νουθεσία αφήνέ τον» (Τιτ., 3, 10).

Η συγκεκριμένη δογματική απόφαση, σε πλήρη αντίθεση προς την Ορθόδοξη Εκκλησιολογία και τους Ορθόδοξους Ιερούς Κανόνες, αναγνωρίζει ως «Εκκλησίες» και όχι ως αιρέσεις, όπως πράγματι είναι, τους Μονοφυσίτες (ή Προχαλκηδόνιους), τους Παπικούς, τους Παλαιοκαθολικούς, τους Αγγλικανούς και λοιπούς Προτεστάντες. Η σοφιστική και δαιμονική φράση, η οποία προβαίνει στην αναγνώριση ότι είναι ορθοτομούσες Εκκλησίες αυτοί οι αιρετικοί,, είναι η εξής: «Η Ορθόδοξη Εκκλησία αποδέχεται την ιστορική ονομασία των μη ευρισκομένων εν κοινωνία μετ' αυτής άλλων ετεροδόξων χριστιανικών Εκκλησιών και Ομολογιών» (παρ. 6). Διότι:

α) Η ιστορική ονομασία των Μονοφυσιτών (ή Προχαλκηδόνιων) των Παπικών, των Παλαιοκαθολικών, καθώς και των Αγγλικανών, οι οποίοι αποσχίστηκαν από τους Παπικούς, όπως και οι λοιποί Προτεστάντες, είναι σήμερα ορθοτομούσες Εκκλησίες του Χριστού (χωρίς να διευκρινίζεται ποιοί Προτεστάντες είναι Ομολογίες και όχι Εκκλησίες), δηλαδή πριν αυτοί ασπαστούν τις αιρετικές τους δοξασίες ήταν ορθοτομούσες Εκκλησίες και εξακολουθούν να είναι και σήμερα ορθοτομούσες Εκκλησίες.

β) Αυτές οι αιρετικές ομάδες δεν αναφέρονται ως τέτοιες, αλλά ως άλλες ετερόδοξες χριστιανικές Εκκλησίες και Ομολογίες, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι στη συγκεκριμένη δογματική απόφαση δεν αναφέρεται καθόλου η λέξη «αίρεση», σε αντίθεση με τα δογματικά μνημεία της Ορθόδοξης Εκκλησίας μέχρι το 1901 (έτος εισαγωγής της Παναίρεσης του Οικουμενισμού από τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Ιωακείμ Γ΄) και τους ιερούς της κανόνες, που κάνουν εκτεταμένη χρήση του όρου «αίρεση».

γ) Οι εν λόγω αιρετικές ή ετερόδοξες ομάδες αποκαλούνται από τη συγκεκριμένη δογματική απόφαση «άλλες χριστιανικές Εκκλησίες και Ομολογίες». Αυτό σημαίνει ότι η ίδια δογματική απόφαση θεωρεί την Ορθόδοξη Εκκλησία ως μια άλλη χριστιανική Εκκλησία ή Ομολογία. Τούτο σημαίνει ότι τόσο η Ορθόδοξη Εκκλησία όσο και οι άλλες ετερόδοξες χριστιανικές Εκκλησίες και Ομολογίες έχουν την ίδια πίστη, αλλά διαφέρουν μόνο στη θεολογική διατύπωσή της. Και γι' αυτό το λόγο, προκειμένου να υπάρξει συγκρητιστική – δηλ. όχι επί της πραγματικής ταυτότητας πίστης – ενότητα της Ορθόδοξης Εκκλησίας με τις αιρετικές ομάδες, απομένει να υπάρξει πρόοδος στη σύγκλιση των θεολογικών τους διατυπώσεων ως προς το θέμα της δήθεν κοινής τους πίστης (κατά τη σοφιστική διατύπωση της εν λόγω δογματικής απόφασης, «ταχύτερα και αντικειμενικότερα αποσαφήνιση του όλου εκκλησιολογικού θέματος και ιδιαιτέρως της γενικωτέρας παρ' αυτοίς διδασκαλίας περί μυστηρίων, χάριτος, ιερωσύνης, και αποστολικής διαδοχής»).

δ) Η δογματική απόφαση χρησιμοποιεί τον εξής σοφιστικό παραλογισμό: Ενώ κατά την οντολογική (δηλ. την υπαρκτική) φύση της Εκκλησίας, η ενότητα ήδη υπάρχει και γι' αυτό είναι αδύνατο να διαταραχθεί, εν τούτοις η Ορθόδοξη Εκκλησία αποσκοπεί αντικειμενικά στην προλείανση, δηλ. την εξομάλυνση, της οδού που οδηγεί σε μια άλλη ενότητα, διαφορετική της οντολογικής, δηλ. στην συγκρητιστική, – δηλ. όχι επί της πραγματικής ταυτότητας πίστης – ενότητα της Ορθόδοξης Εκκλησίας με τις αιρετικές ομάδες. Η εξομάλυνση αυτή επιδιώκεται να επιτευχθεί με τους διμερείς και πολυμερείς θεολογικούς διαλόγους με τους αιρετικούς (που αποκαλούνται λοιποί χριστιανοί, όπως θεωρούνται λοιποί χριστιανοί και οι Ορθόδοξοι) στα πλαίσια του Οικουμενισμού (ή Οικουμενικής Κίνησης) των νεότερων χρόνων.

Σημειωτέον ότι ο Επίσκοπος Μπράτσκακας Ειρηναίος, του Πατριαρχείου της Σερβίας, δήλωσε εγγράφως αλλά λίαν επιεικώς: «Ας μην απατώμεθα ή κρυπώμεθα: το προβληματικόν τούτο κείμενον («Σχέσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον») είναι η πρώτη και κυρία αιτία της αρνήσεως των τεσσάρων Ορθοδόξων Πατριαρχείων να συμμετάσχουν εις την Σύνοδον (δηλ. στο Συνέδριο της Αποστασίας των Χανίων)». Μετά το Συνέδριο της Αποστασίας των Χανίων, μερικοί Αρχιερείς είτε προέβησαν σε δηλώσεις είτε διέρρηξαν ότι δεν υπέγραψαν οι ίδιοι ατομικά τη δογματική απόφαση «Σχέσεις

της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον». Οι εν λόγω Αρχιερείς είναι οι εξής: Από το Πατριαρχείο της Σερβίας: ο Μαυροβουνίου Αμφιλόχιος, ο Μπάτσκας Ειρηναίος. Από την Εκκλησία της Κύπρου: ο Λεμεσού Αθανάσιος, ο Μόρφου Νεόφυτος, ο Αμαθούντος Νικόλαος, ο Λήδρας Επιφάνιος, ο Νεαπόλεως Πορφύριος. Από την Εκκλησία της Ελλάδος: ο Ναυπάκτου Ιερόθεος. Αλλά στην παρουσίαση από το site της λεγόμενης «Πανορθόδοξης Συνόδου» (www.holycouncil.org) των αποφάσεων του Συνεδρίου της Αποστασίας των Χανίων φέρονται ότι υπογράφουν όλοι οι Αρχιερείς, μέλη των αντιπροσωπειών των δέκα (10) Αυτοκέφαλων, επειδή ψήφισαν υπέρ οι Αυτοκέφαλές τους. Τούτο συνιστά πλήρη απαξίωση της Ορθόδοξης έννοιας της «Συνόδου» και προσβάλλει προφανώς τους Αρχιερείς που δεν υπέγραψαν την εν λόγω δογματική απόφαση, αφού τους καθιστά απλά εξαρτήματα της αντίστοιχης Αυτοκέφαλής τους.

Επειδή το Συνέδριο της Αποστασίας των Χανίων ψήφισε υπέρ αυτής της δογματικής απόφασης, τότε οι αναγκαίες θεολογικώς συνέπειες για τις 10 πρόθυμες Αυτοκέφαλες «Εκκλησίες» είναι πλέον οι ακόλουθες:

3.1. Υποχρεούνται να συλλειτουργήσουν κατ' αρχάς με τους Παπικούς (κοινή λατρεία). Και

3.2. Υποχρεούνται να έχουν κοινή εκκλησιαστική διοίκηση κατ' αρχάς με τους ίδιους Παπικούς (εκκλησιαστική διοικητική ενότητα). Δηλαδή επίκειται η ένωση με τους Παπικούς, μέσω της υποταγής τους στην ανώτατη εκκλησιαστική εξουσία του Πάπα Ρώμης, δηλαδή επίκειται να γίνουν Ουνιτικές (προσχωρώντας στην παπική «εκκλησιολογία» και υποτασσόμενες στον Κώδικα Κανόνων των Ανατολικών Καθολικών ή Ουνιτικών «Εκκλησιών», σύμφωνα με το κείμενο του διαλόγου της Ραβένα της μεικτής θεολογικής επιτροπής Παπικών – Ορθοδόξων, http://www.vatican.va/roman_curia/pontifical_councils/chrstuni/ch_orthodox_docs/rc_pc_chrstuni_doc_20071013_documento-ravenna_en.html), και μέσω αυτής της υποταγής στον Πάπα Ρώμης, υποτάσσονται στην Πράσινη Παγκόσμια Θρησκεία του Εωσφόρου (<http://green-agenda.com/>).

Συγκεκριμένα:

Αφενός μεν οι Παπικοί, στη Β' Βατικάνεια Σύνοδο ή 21^η Οικουμενική Σύνοδο των Παπικών (1962-1965), στην οποία έλαβαν μέρος περίπου 3.000 παπικοί «επίσκοποι», υιοθέτησαν τη Θρησκευτική Παγκοσμιοποίηση (ή Συγκρητιστικό Διαχριστιανικό και Διαθρησκειακό Οικουμενισμό), μέσω ιδίως των εξής συνοδικών τους κειμένων: α) Unitatis Redintegratio για τον Συγκρητιστικό Διαχριστιανικό Οικουμενισμό

(http://www.vatican.va/archive/hist_councils/ii_vatican_council/documents/vat-ii_decree_19641121_unitatis-redintegratio_be.html), και β) Nostra Aetate για τον Συγκρητιστικό Διαχριστιανικό Οικουμενισμό

http://www.vatican.va/archive/hist_councils/ii_vatican_council/documents/vat-ii_decl_19651028_nostra-aetate_be.html). Ενώ το Παγκόσμιο Συμβούλιο των Εκκλησιών προωθεί τον Οικουμενισμό με προτεσταντική «εκκλησιολογία», ο Παπισμός τον προωθεί με παπική «εκκλησιολογία», οι οποίες δύο (2) «εκκλησιολογίες» συγκλίνουν στην επιβολή του αυτού Οικουμενισμού.

Αφετέρου δε το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως, ως Πρώτο μεταξύ Ίσων (primus inter pares) με τις λοιπές Αυτοκέφαλες Ορθόδοξες Εκκλησίες – και όχι ως Πρώτο χωρίς Ίσους (primus sine paribus), όπως, ως γνωστόν, υποστήριξε Μητροπολίτης του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως - έχει προσχωρήσει στην εξυπηρέτηση των σκοπών της Θρησκευτικής Παγκοσμιοποίησης από το έτος 1901 επί Πατριαρχίας Ιωακείμ Γ'. Μέχρι τότε όλες οι Δογματικές και Συμβολικές Πράξεις της Ορθόδοξης Εκκλησίας ήταν Ορθόδοξες. Από το 1902 και έκτοτε οι Πράξεις του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως είναι Οικουμενιστικές, δηλαδή εξυπηρετούν τα συμφέροντα της Θρησκευτικής Παγκοσμιοποίησης (βλέπετε τόσο τις ανωτέρω Ορθόδοξες όσο και τις Οικουμενιστικές Πράξεις σε: www.theognosia.gr). Όπως είναι γνωστό, ένα από τα στάδια του Οικουμενιστικού Προγράμματος του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως είναι και η λεγόμενη «Πανορθόδοξη Σύνοδος». Η σύγκληση αυτής της Πανορθόδοξης Συνόδου αποφασίστηκε το 1930 επί Πατριαρχίας Μελετίου Μεταξάκη και αποσκοπεί στην επίσημη συνοδική αναγνώριση της Θρησκευτικής Παγκοσμιοποίησης ή της Παναίρεσης (κατά τον Άγιο Ιουστίνο Πόποβιτς) του Συγκρητιστικού Διαχριστιανικού και Διαθρησκειακού Οικουμενισμού, προκειμένου να γίνει α) η αποδόμηση της Ορθόδοξης Θεολογίας, δηλαδή η νομιμοποίηση όλων των αιρέσεων, β) η παραβίαση του εκκλησιολογικού δόγματος της Ορθόδοξης Εκκλησίας, δηλαδή η αναγνώριση των Μονοφυσιτών, Παπικών, των Παλαιοκαθολικών και των Προτεσταντών ως Εκκλησιών από θεολογικής πλευράς, η οποία αρχικά θα επιτρέψει την ένωση των Αυτοκεφάλων Ορθοδόξων Εκκλησιών με αυτές τις αιρετικές ομάδες σε μια ενιαία Χριστιανική Θρησκεία με Αρχηγό τον Πάπα Ρώμης, η οποία στη συνέχεια θα ενωθεί με τα λοιπά Θρησκευάματα (Εβραίους, Μουσουλμάνους, Βουδιστές, Ινδουϊστές, Κομφουκιανιστές κλπ.) στην ανωτέρω αναφερόμενη Πράσινη Παγκόσμια Θρησκεία, και γ) η παραβίαση του σωτηριολογικού δόγματος της Ορθόδοξης Εκκλησίας, δηλαδή η αναγνώριση της σοφιστείας ότι δήθεν όλα τα θρησκευάματα «σώζουν», με την έννοια ότι δήθεν οδηγούν από διαφορετικούς δρόμους στον ίδιο Αόριστο Θεό ή Υπερβατική Πραγματικότητα (Ultimate Reality).

Υπαρκτό παράδειγμα συγκρητιστικής ενώσεως αποτελεί η από 28-9-1990 Β' Κοινή Δήλωση Ορθοδόξων και Μονοφυσιτών, με την οποία οι Ορθόδοξοι αναγνωρίζουν τους Μονοφυσίτες (οι οποίοι καταδικάστηκαν από την Δ' Οικουμενική και τις μεταγενέστερες Οικουμενικές Συνόδους ως αιρετικοί) σαν δήθεν Ορθοδόξους και, επομένως, αποκαθιστούν εκκλησιαστική κοινωνία με αυτούς

<https://www.scribd.com/document/314666924/%E1%BD%8C%CF%87%CE%B9-%CE%A3%CF%84%CE%AE%CE%BD-%CE%A8%CE%B5%CF%85%CE%B4%CE%BF%CE%AD%CE%BD%CF%89%CF%83%CE%B9%CE%BD-%E1%BD%88%CF%81%CE%B8%CE%BF%CE%B4%CE%BF%CE%BE%CE%AF%CE%B1%CF%82-%CE%9C%CE%BF%CE%BD%CE%BF%CF%86%CF%85%CF%83%CE%B9%CF%84%CE%B9%CF%83%CE%BC%CE%BF%E1%BF%A6-%CE%99%CE%A3%CE%A4%CE%9F%CE%9B%CE%9F%CE%93%CE%99%CE%9F-%CE%91%CE%9A%CE%A4%CE%99%CE%9D%CE%95%CE%A3>).

Άλλο υπαρκτό παράδειγμα συγκρητιστικής αμοιβαίας αναγνωρίσεως ως «Εκκλησιών» είναι το Κείμενο του Μπαλαμάντ του 1993 της Μεικτής Θεολογικής Επιτροπής Ρωμαιοκαθολικών – Ορθοδόξων. Με αυτό το κείμενο η Ορθόδοξη Εκκλησία και ο Παπισμός αναγνωρίζονται ως αδελφές Εκκλησίες που έχουν έγκυρα μυστήρια

http://www.vatican.va/roman_curia/pontifical_councils/chrstuni/ch_orthodox_doc_s/rc_pc_chrstuni_doc_19930624_lebanon_en.html).

Επίσης, ο ίδιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, στην προσφώνησή του προς τον Πάπα Ρώμης Φραγκίσκο, στις 30-11-2014 (εορτή Αποστόλου Ανδρέα) στο Φανάρι, δήλωσε (όπως μεταδόθηκε απευθείας τηλεοπτικώς) ότι μετά τη λεγόμενη «Αγία και Μεγάλη ή Πανορθόδοξη Σύνοδος» θα ακολουθήσει «Οικουμενική Σύνοδος» Παπικών και Ορθοδόξων για την ένωσή τους, δεδομένου ο διάλογος αληθείας μεταξύ τους απέτυχε κατά κοινή ομολογία. Είναι εξάλλου γνωστά τα εξής: α) Το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως υποστηρίζει το «Κείμενο της Ραβέννας» (http://www.vatican.va/roman_curia/pontifical_councils/chrstuni/ch_orthodox_doc_s/rc_pc_chrstuni_doc_20071013_documento-ravenna_en.html), το οποίο υιοθετεί την παπική «εκκλησιολογία» σχετικά με την ένωση μεταξύ των Παπικών και των Ορθοδόξων, δηλαδή την ένωση Παπικών και Ορθοδόξων όχι με βάση τα ισχύοντα της 1^{ης} Χιλιετίας αλλά με βάση τα ισχύοντα της 2^{ης} Χιλιετίας.

Σημειωτέον ότι ο τότε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Αθηναγόρας, προσφωνώντας τον τότε Πάπα Ρώμης Παύλο ΣΤ΄ στο Βατικανό στις 26-10-1967, είχε προδιαγράψει την συγκρητιστική ένωση Παπικών και Ορθοδόξων ως εξής: «Ούτω ελπίζομεν, ίνα αχθώμεν εις την ακριβή εκτίμησιν και τον διαχωρισμόν των κεφαλαίων εκείνων της πίστεως, άτινα απαιρητήτως δέον ίνα από κοινού ομολογώμεν, από των άλλων εκείνων στοιχείων του βίου της Εκκλησίας, άτινα, ως μη απτόμενα της πίστεως, δύνανται ελευθέρως, κατά την παράδοσιν εκατέρας των Εκκλησιών, ίνα αποτελώσιν ίδια εκάστης βιώματα και γνωρίσματα, σεβαστά τη ετέρα» (Τόμος Αγάπης, σελ. 414).

Εκτός της ανωτέρω δογματικής απόφασης, και άλλες αποφάσεις του Συνεδρίου της Αποστασίας των Χανίων έχουν οικουμενιστική, δηλαδή αποδομητική της Ορθόδοξης παράδοσης, διάσταση. Τέτοιες περιπτώσεις είναι οι εξής:

1 – Η «συνοδική» απόφαση «Το Μυστήριο του Γάμου και τα Κωλύματα αυτού» επιτρέπει την εφαρμογή της οικονομίας από τη Σύνοδο της Αυτοκέφαλής Εκκλησίας στην ιερολογία του γάμου ετεροδόξων, παρά το γεγονός ότι ο απαγορευτικός κανόνας 72 της Πενθέκτης Οικουμενικής Συνόδου δεν είναι ποιμαντικός κανόνας, όπως εσφαλμένα τον θεωρεί το Συνέδριο της Αποστασίας των Χανίων, αλλά εκτελεστικός δογματικών όρων που αναφέρονται στα Μυστήρια εν γένει και ειδικότερα στο Μυστήριο του Γάμου, δηλ. σε θέμα πίστεως. Εξάλλου, δεν επιτρέπεται δογματικώς και κανονικώς η διακοινωνία (intercommunio) αιρετικού ή ετεροδόξου σε κανένα Άγιο Μυστήριο, εκτός αν μετανοήσει και γίνει εισδοχή του στην Ορθόδοξη Καθολική Εκκλησία (Αγίου Ιουστίνου Πόποβιτς, Ορθόδοξη Εκκλησία και Οικουμενισμός, σελ. 229). Αλλά το Συνέδριο της Αποστασίας των Χανίων επιτρέπει την εν λόγω εφαρμογή της οικονομίας, διότι, μέσω της «ορθόδοξης» ιερολογίας του γάμου Ορθοδόξου με αιρετικό ή ετερόδοξο, διασφαλίζεται αποτελεσματικά η εδραίωση και επέκταση της Παναίρεσης του Οικουμενισμού (ή Γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού).

2 – Η «συνοδική» απόφαση «η Σπουδαιότητα της Νηστείας και η Τήρησις αυτής Σήμερον» επιτρέπει την παραποίηση της Ορθόδοξης πνευματικότητας, όταν προβλέπει τη δυνατότητα της εφαρμογής της οικονομίας, με απόφαση της Συνόδου Αυτοκέφαλής Εκκλησίας, «για την χαλεπότητα των καιρών». Διότι η έννοια «χαλεπότητα των καιρών» χρησιμεύει ως εργαλείο ποσοτικής (ημερών) ή ποιοτικής (απαγορευμένων φαγώσιμων ή πόσιμων) μείωσης των θεσπισμένων ήδη νηστειών, δεδομένου ότι έτσι εξασφαλίζεται η προσαρμογή των νηστειών στην εκκοσμίκευση της θεσμικής εκκλησίας και των κατ' όνομα πιστών.

Αντιθέτως, οι τέσσερις (4) Πατριάρχες των πρεσβυγενών Πατριαρχείων, μαζί με την Ενδημούσα Σύνοδο Κωνσταντινουπόλεως, οι οποίοι ακολουθούσαν πράγματι την Ορθοδοξία, στην Εγκύκλιό τους του έτους 1838 κατά των λατινικών καινοτομιών, συνιστούσαν τότε και συνιστούν επίκαιρα και σήμερα τα εξής: «Να εμείς, εκπληρώνοντας τα ποιμαντορικά μας χρέη, υψώνουμε την φωνή της Ανατολικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, της κοινής μας μητέρας και τροφού, προς εσάς τα πνευματικά της παιδιά, με την παρούσα πατριαρχική μας και συνοδική εγκύκλιο επιστολή, και προτρέπουμε και συμβουλεύουμε εσάς όλους, να προσέχετε τους εαυτούς σας και να μην συγκοινωνείτε με τα έργα τα άκαρπα του σκοταδιού της εποχής μας. Για να στέκεστε στερεωμένοι πάνω στην ακράδαντη πέτρα της Ορθόδοξης Πίστεως, πάνω στην ομολογία, την οποία δώσατε στον καιρό της αναγεννήσεώς σας εκείνης με το λουτρό του θείου βαπτίσματος μπροστά στον φοβερό Θεό και τους άορατα παριστάμενους εκεί άυλους λειτουργούς του και

θείους αγγέλους και μπροστά στους ανθρώπους, και την οποία πρόκειται να απαιτήσει από εσάς στη δεύτερη του φρικτή παρουσία ο Κύριος. Για να τηρείτε πάντοτε ανόθευτα τα δόγματα και τα μυστήρια της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, στην οποία και γεννηθήκατε και βαπτιστήκατε και αυξηθήκατε και φθάσατε σε μέτρο ηλικίας του πληρώματος του Χριστού. Για να μην αναφανείτε ανεπαίσθητα αρνησίχριστοι, ομολογώντας κεφαλή της Εκκλησίας άνθρωπο γήινο, τον Πάπα, αντί της αληθινής κεφαλής της Εκκλησίας, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, του Σωτήρα και Λυτρωτή των ψυχών μας. Για να μη καταντήσετε σε βάραθρα ασεβείας, νομίζοντας ότι βρήκατε άνετη πίστη. Διότι εκείνος που αποκλίνει από την πίστη του Χριστού, καταβυθίζεται σε ναυάγιο απιστίας και αιρέσεων. Γι' αυτό και ο Παύλος, γράφοντας στον Τιμόθεο, λέγει: «αυτήν την παραγγελία σου παραθέτω, να είσαι καλός στρατιώτης, έχοντας πίστη και ακατάκριτη συνείδηση, την οποία, αφού μερικοί την απώθησαν, κατέληξαν στο ναυάγιο της πίστης τους» (Α' Τιμ. 1, 18-19). Το δε ναυάγιο της υγιούς και ορθής πίστεως είναι ερήμωση και γύμνωση όλων των καλών και κάθε αρετής, και καμία ελπίδα δεν απομένει, αν δεν γίνει επιστροφή. Γιατί ποιό είναι το όφελος, αν υπάρχει διεφθαρμένη η κεφαλή; Κατέχετε, λοιπόν, αγαπητά μας παιδιά, την Ορθόδοξη Πίστη μας στην ακεραιότητά της, με ευθύτητα γνώμης, με άπλαστη καρδιά, με καθαρή συνείδηση ψυχής, ακέραια, απαραχάρακτη, απaráβατη, αμετάθετη, αδιάβλητη, ανυπόκριτη, και όπως ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός αποκάλυψε σε μας, και οι θείοι Απόστολοι παρέδωσαν, και οι θεόπνευστες επτά Οικουμενικές Σύνοδοι επικύρωσαν, χωρίς προσθήκη, χωρίς αφαίρεση, χωρίς κάποια παρεκτροπή ή αλλοίωση, για να έχετε σωτηρία την εν Χριστώ τω Θεώ ημών.

Αυτά λοιπόν η Αγία του Χριστού Εκκλησία, και με το ίδιο φρόνημα και με την ίδια ομοφωνία αποτευνόμενη προς όλους τους Ορθοδόξους, συμβουλεύει πατρικά και προτρέπει πνευματικά, εκπληρώνοντας χρέη ποιμαντικά μπροστά στον Θεό και στους ανθρώπους, για απολογία ευπρόσδεκτη την επί του φοβερού Αυτού βήματος. Και αν εσείς φυλάξετε σώα και ακέραια την Παρακαταθήκη της Πίστεως την οποία παραλάβατε, μεγάλος θα είναι ο μισθός σας στους ουρανός. Αν όχι, εμείς δεν έχουμε ενοχή μπροστά στο Θεό...» (Ιωαν. Καρμίρη, Τα δογματικά και συμβολικά μνημεία της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας, τομ. II, σελ.981-982).

Και οι τέσσερις (4) Πατριάρχες και οι Σύνοδοι των πρεσβυγενών Πατριαρχείων, στην Απάντησή τους του 1848 προς τον Πάπα Ρώμης Πίο τον 9^ο, «Διότι η πίστη μας, αδελφοί, δεν είναι από ανθρώπους ούτε μέσω ανθρώπου, αλλά με αποκάλυψη Ιησού Χριστού, την οποία κήρυξαν οι θείοι Απόστολοι, κραταίωσαν οι ιερές Οικουμενικές Σύνοδοι, παρέδωσαν με διαδοχή οι μέγιστοι σοφοί Διδάσκαλοι της Οικουμένης και επικύρωσαν τα εκχυθέντα αίματα των Αγίων Μαρτύρων. «Να κρατήσουμε την ομολογία», την οποία παραλάβαμε άδολη από τέτοιους ανθρώπους, αποστρεφόμενοι κάθε νεωτερισμό ως υπαγόρευμα του διαβόλου. Εκείνος που δέχεται νεωτερισμό, κατελέγχει σαν ελλιπή την κηρυγμένη

Ορθόδοξη Πίστη. Αλλά αυτή πεπληρωμένη ήδη, έχει σφραγιστεί, μη επιδεχόμενη ούτε κάποια μείωση, ούτε κάποια αύξηση, ούτε κάποια αλλοίωση, και εκείνος που τολμά ή να πράξει ή να συμβουλευθεί ή να διανοηθεί τούτο, ήδη αρνήθηκε την πίστη του Χριστού, ήδη καθυποβλήθηκε στο αιώνιο ανάθεμα επειδή βλασφημεί στο Πνεύμα το Άγιο, ότι δήθεν δεν μίλησε ολοκληρωμένα στις Γραφές και μέσω των Οικουμενικών Συνόδων. Το φρικτό αυτό ανάθεμα, αδελφοί και τέκνα εν Χριστώ αγαπητά, δεν εκφωνούμε εμείς σήμερα, αλλά εκφώνησε πρώτος ο Σωτήρας μας. «Όποιος πει κατά του Πνεύματος του Αγίου, δεν θα συγχωρεθεί ούτε στον παρόντα κόσμο ούτε στον μελλοντικό» (Ματθ. 12, 32). «Κατέχομαι από βαθιά έκπληξη και απορία από το γεγονός ότι τόσο εύκολα και γρήγορα φεύγετε από τον Θεό, ο οποίος σας κάλεσε με τη χάρη του Ιησού Χριστού, και μεταπηδάτε σε άλλο ευαγγέλιο (διδασκαλία), την οποία οι ψευτοδάσκαλοι παρουσιάζουν ως ευαγγέλιο τάχα του Χριστού. Αυτό δε το ψευτοευαγγέλιο δεν είναι τίποτε άλλο, παρά ότι υπάρχουν μερικοί οι οποίοι σας τaráσσουν και θέλουν να μεταβάλουν και να νοθεύσουν το Ευαγγέλιο του Χριστού. Αλλά, εάν και εμείς ακόμη οι Απόστολοι ή Άγγελος από τον ουρανό σας κηρύττει ευαγγέλιο διαφορετικό από εκείνο, το οποίο εσείς έχετε παραλάβει από την αρχή από εμάς, ας είναι αυτός αναθεματισμένος (χωρισμένος από τον Θεό)» (Γαλ. 1, 6-8). Εκφώνησαν τούτο οι επτά Οικουμενικές Σύνοδοι και όλη η χορεία των θεοφόρων Πατέρων. Όλοι λοιπόν οι νεωτερίζοντες ή με αίρεση ή με σχίσμα, εκουσίως ενδύθηκαν, κατά τον Ψαλμωδό (Ψαλμ. 98, 18), «κατάρρα ως μάτιο», είτε Πάπες, είτε ατριάρχες, είτε Κληρικοί είτε Λαϊκοί έτυχε να είναι. «είτε Άγγελος από τον ουρανό σας κηρύττει ευαγγέλιο διαφορετικό από εκείνο, το οποίο εσείς έχετε παραλάβει από την αρχή από εμάς». Έτσι φρονώντας οι Πατέρες μας και υπακούοντας στους ψυχοσωτήριους λόγους του Παύλου στάθηκαν σταθεροί και εδραίοι στην πίστη που παραδόθηκε εκ διαδοχής σε αυτούς, και διέσωσαν αυτήν άτρεπτη και άχραντη διαμέσου τόσων αιρέσεων, και παρέδωσαν αυτήν σε μας ειλικρινή και ανόθευτη, όπως βγήκε άδολη από το στόμα των πρώτων υπηρετών του Λόγου. Έτσι φρονώντας και εμείς, άδολη, όπως την παραλάβαμε, την μετοχετεύουμε στις επερχόμενες γενεές, χωρίς να αλλοιώνουμε τίποτε, για να είναι και εκείνοι, όπως και εμείς, «ευπαρουσίαστοι και ακαταίσχυντοι, ομιλώντας για την Πίστη των προγόνων τους...» (Ιωαν. Καρμίρη, Δογματικά και Συμβολικά Μνημεία της Ορθόδοξης Καθολικής Εκκλησίας, τομ. ΙΙ, σελ. 1002-1003).

Δυστυχώς, ως γνωστόν, το Συνέδριο της Αποστασίας των Χανίων παρεξέκλινε από την Ορθόδοξη Πίστη, όπως διακηρύσσεται και με τα ανωτέρω δογματικά μνημεία, διότι εισήγαγε «συνοδικώς», δηλ. δεσμευτικά για τις δέκα (10) Αυτοκέφαλες που την αποδέχθηκαν, την Παναίρεση του Οικουμενισμού (ή Γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού). Κατόπιν τούτου, η ευθύνη για τη διατήρηση ανόθευτης της Ορθόδοξης Πίστεως βαρύνει καθένα Ορθόδοξο πιστό, Επίσκοπο, κληρικό, μοναχό, λαϊκό, ατομικά και από κοινού.

.....

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Κατόπιν των ανωτέρω:

Κατά την Παράδοση της Εκκλησίας και κατά την Πατερική Θεολογία (ενδεικτικά του Αγίου Θεοδώρου του Στουδίτη), οι Ορθόδοξοι πιστοί, κληρικοί, μοναχοί και λαϊκοί, οφείλουν

- κατά τους Κανόνες 31^ο Αποστολικό και 15^ο της Πρωτοδευτέρας, με τελευταίο χρονικό σημείο κατ' οικονομίαν διατηρήσεως της κοινωνίας, για όσους επιλέξουν την οικονομία, τη «συνοδική» εισαγωγή της «Παν)αιρέσεως (Επιστολή Αγ. Θεοδώρου Στουδίτη προς ηγούμενο Θεόφιλο), η οποία πραγματοποιήθηκε στις 25-6-2016, ημερομηνία ψηφίσεως της Παναιρετικής δογματικής απόφασης με τίτλο «Σχέσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικών κόσμον», οπότε έληξε πλέον η δυνατότητα της κατ' οικονομίαν διατηρήσεως της κοινωνίας για όσους είχαν επιλέξει την οικονομία και δεν υφίσταται επομένως περαιτέρω δυνατότητα «ΑΧΡΙΚΑΙΡΙΣΜΟΥ» -

να παύσουν την εκκλησιαστική κοινωνία, ως εξής:

α) Οι μεν κληρικοί οφείλουν να παύσουν το μνημόσυνο της προϊσταμένης τους αρχής, εφόσον αυτή είναι Παναιρετική στο φρόνημα ή συμβιβασμένη με την Παναίρεση.

β) Οι δε μοναχοί και λαϊκοί οφείλουν να παύσουν την κοινωνία με τους κληρικούς, ιερείς και αρχιερείς, εφόσον αυτοί είναι Παναιρετικοί στο φρόνημα ή συμβιβασμένοι με την Παναίρεση.

Όσον αφορά την Εκκλησία της Ελλάδος, πρέπει να επισημανθεί ότι, κατά την ειδησεογραφία, η Ιεραρχία της Εκκλησίας της Ελλάδος, με πρόταση του Αρχιεπισκόπου Ιερωνύμου, έλαβε υπόψη της στην Έκτακτη Συνεδρίασή της του Μαΐου 2016 τα δεδομένα της διαβούλευσης επί των προσυνοδικών κειμένων μόνον των Μητροπολιτών – μελών της, αρνούμενη να λάβει υπόψη της τα δεδομένα της ίδιας διαβούλευσης που προέρχονταν από τις λοιπές τάξεις του πληρώματός της (λοιπών κληρικών, μοναχών, και λαϊκών), σε αντίθεση με τη Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία στην οποία η Ιερά της Σύνοδος έλαβε υπόψη της τα δεδομένα της δικής της διαβούλευσης επί των αυτών προσυνοδικών κειμένων τα προερχόμενα από όλες τις τάξεις του πληρώματός της (αρχιερείς, λοιποί κληρικοί, μοναχοί και λαϊκοί). Τούτο αποδεικνύει ότι όσοι Μητροπολίτες από την Ιεραρχία της Εκκλησίας της Ελλάδος δέχθηκαν την εν λόγω πρόταση του Αρχιεπισκόπου, ακολουθούν όχι την Ορθόδοξη Εκκλησιολογία, αλλά την Μη ορθόδοξη εκκλησιολογία παπικής

εμπνεύσεως του γνωστού εισηγητή της. Κατ' αυτήν, όπου Επίσκοπος - έστω και Μη ορθοτομών, δηλ. Μη αποκόπτων τις απαγορευμένες από την Αγία Γραφή, τις Αγίες Συνόδους και τους Αγίους Πατέρες καινοτομίες, ως προστάτης του ποιμνίου της τοπικής του εκκλησίας - εκεί Εκκλησία, κατά το γαλλικό *L' Etat c'est moi* (το Κράτος είναι δικό μου) του Βασιλιά Λουδοβίκου 14^{ου}, το οποίο αναλόγως μεταφερόμενο (*mutatis mutandis*) σημαίνει «ο Επίσκοπος ή ο Προκαθήμενος είναι η Εκκλησία». Επίσης, η 25μελής αντιπροσωπεία της Εκκλησίας της Ελλάδος στην Ψευδο-Σύνοδο της Κρήτης παραβίασε σαφώς την απόφαση του Μαΐου 2016 της Έκτακτης Συνόδου της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, η οποία έδωσε την εντολή στην αντιπροσωπεία της να ψηφίσει στην εν λόγω Ψευδο-Σύνοδο ότι ο Παπισμός δεν είναι εκκλησία.

Κατόπιν των ανωτέρω, είναι σαφές ότι οι Προκαθήμενοι και οι Αρχιερείς που ανήκαν στις αντιπροσωπείες των δέκα (10) Αυτοκέφαλων Εκκλησιών διέπραξαν το εκκλησιαστικό ποινικό αδίκημα της ΑΙΡΕΣΕΩΣ, διότι οι εν λόγω Αυτοκέφαλες Εκκλησίες ψήφισαν τη δογματική απόφαση με τον τίτλο «Σχέσεις της Ορθόδοξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον», η οποία περιλαμβάνει τις ανωτέρω αναφερόμενες δογματικές αλλοιώσεις του Συμβόλου της Πίστεως. Σε σχέση με την Εκκλησία της Ελλάδος, ο Προκαθήμενός της και τα λοιπά 24 μέλη – Μητροπολίτες της αντιπροσωπείας της στην Ψευδο-Σύνοδο της Κρήτης, διέπραξαν, εκτός του εκκλησιαστικού ποινικού αδικήματος της αιρέσεως, και εκείνο της παράβασης καθήκοντος, διότι παραβίασαν την απόφαση του Μαΐου 2016 του ανώτατου οργάνου διοικήσεως της Αυτοκέφαλης Εκκλησίας της Ελλάδος, δηλ. της (Έκτακτης) Συνόδου της Ιεραρχίας της, η οποία έδωσε την εντολή στην αντιπροσωπεία της να ψηφίσει, στην εν λόγω Ψευδο-Σύνοδο, ότι ο Παπισμός δεν είναι εκκλησία.

Οι τέσσερις (4) Ορθόδοξες Αυτοκέφαλες Εκκλησίες των Πατριαρχείων της Αντιοχείας, της Ρωσίας, της Βουλγαρίας και της Γεωργίας, αν αποφασίσουν ότι πρέπει να μην αναγνωρίσουν και να μην αποδεχθούν τις αποφάσεις της Ψευδο-Συνόδου της Κρήτης και μάλιστα τη δογματική απόφαση «Σχέσεις της Ορθόδοξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον», η οποία εισάγει «συνοδικώς» την Παναίρεση του Οικουμενισμού ή Νέο-γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού, τότε:

1 - είναι υποχρεωμένες να παύσουν την κοινωνία με τις δέκα (10) Αυτοκέφαλες οι οποίες συμμετείχαν στην εν λόγω Ψευδο-Σύνοδο και συνεπώς

2 - εκκλησιολογικά στερούνται παντελώς της δυνατότητας της μεσοβέζικης λύσης, αφενός μεν να μην αναγνωρίσουν ως ορθόδοξες την Ψευδο-Σύνοδο της Κρήτης και τις αποφάσεις της και μάλιστα την εν λόγω δογματική της απόφαση, αφετέρου δε να διατηρούν την κοινωνία με τις λοιπές δέκα (10) Αυτοκέφαλες Εκκλησίες που εισήγαγαν «συνοδικώς» την Παναίρεση του Οικουμενισμού,

2.A. με τη μνημόνευση των ονομάτων των Προκαθημένων των δέκα (10) Αυτοκέφαλων από τους Προκαθημένους των τεσσάρων (4) Ορθόδοξων Αυτοκέφαλων,

2.B. με τα συλλείτουργα κληρικών των τεσσάρων (4) Ορθόδοξων Αυτοκέφαλων με κληρικούς των (10) Αυτοκέφαλων,

2.Γ. με την ανταλλαγή γραμμάτων μεταξύ των Προκαθημένων των τεσσάρων (4) Ορθόδοξων Αυτοκέφαλων με τους Προκαθημένους των (10) Αυτοκέφαλων,

2.Δ. με τη συμμετοχή εκπροσώπων των τεσσάρων (4) Ορθόδοξων Αυτοκέφαλων σε κοινές επιτροπές διαλόγων με τις δέκα (10) Αυτοκέφαλες για ένωση με αιρετικούς (ή ετεροδόξους),

2.E. με τη συμμετοχή Προκαθημένων και εκπροσώπων των τεσσάρων (4) Ορθόδοξων Αυτοκέφαλων σε μέλλουσες να συνέλθουν «Πανορθόδοξες Συνόδους».

Διότι οι δύο (2) ομάδες Αυτοκέφαλων δεν έχουν πλέον την ίδια Πίστη, οι μεν δέκα (10) Αυτοκέφαλες έχουν ήδη αλλοιώσει δογματικά τον όρο του Συμβόλου της Πίστεως Νικαίας – Κωνσταντινουπόλεως «Εις Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν», οι δε τέσσερις (4) Ορθόδοξες Αυτοκέφαλες Εκκλησίες, Πατριαρχείο της Αντιοχείας, Πατριαρχείο της Ρωσίας, Πατριαρχείο της Βουλγαρίας και Πατριαρχείο της Γεωργίας διατηρούν ακέραιο από πλευράς Ορθοδοξίας αυτόν τον όρο του Συμβόλου της Πίστεως.

Επομένως, επιβάλλεται, προς το πνευματικό συμφέρον της Ορθοδοξίας και για τον αναγκαίο διαχωρισμό, από την επιτευχθείσα στην Κρήτη ανάμειξη, της Ορθόδοξης Αληθείας από το Οικουμενιστικό ή Νέο-γνωστικό ή Συγκρητιστικό Ψεύδος, η συγκρότηση Τοπικής Συνόδου των τεσσάρων (4) Ορθόδοξων Αυτοκέφαλων Εκκλησιών για την δογματική καταδίκη των αποφάσεων και μάλιστα της δογματικής απόφασης της Ψευδο-Συνόδου της Κρήτης, προκειμένου να συνέλθουν οι ιεραρχίες των δέκα (10) Αυτοκέφαλων και να μετανοήσουν για την πραγματοποιηθείσα από αυτές ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΤΡΙΑΔΙΚΟ ΘΕΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ, ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ, ΕΞ ΑΓΑΠΗΣ, ΕΠΕΚΤΕΙΝΕ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΑΓΓΕΛΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΑΣΑΡΚΟΥ ΘΕΟΥ ΛΟΓΟΥ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥ ΣΑΡΚΩΘΕΝΤΟΣ ΘΕΟΥ ΛΟΓΟΥ ΣΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ. Η εκκλησιαστική διπλωματία εκκλησιολογικώς είναι ανεπίτρεπτη επί θεμάτων Ορθόδοξης Πίστεως, διότι «φίλος μεν Πλάτων, φιλότατη δε η Αλήθεια» από την άποψη της ΣΩΤΗΡΙΑΣ.

.....

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΟΙ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΙ ΤΩΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΩΝ ΣΥΝΟΔΩΝ ΓΙΑ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΑΛΛΟΙΩΝΟΥΝ ΔΟΓΜΑΤΙΚΑ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΛΟΥ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Α) Ο Όρος Πίστεως της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου (Νίκαια, 325), αναθεματίζει όσους αλλοιώνουν δογματικά αυτόν τον Όρο, ως εξής:

«Τους δε λέγοντας ότι «ην ποτε ότε ουκ ην» και «πριν γεννηθήναι ουκ ην», και ότι «εξ ουκ όντων εγένετο, ή «εξ ετέρας υποστάσεως» ή ουσίας» φάσκοντας είναι, ή «κτιστόν» ή «τρεπτόν» ή «αλλοιωτόν» τον Υιόν του Θεού, αναθεματίζει η Καθολική και Αποστολική Εκκλησία» (Καρμίρη, τομ. Ι, σελ. 123).

Β) Ο Κανόνας 1 της Β΄ Οικουμενικής Συνόδου (Κωνσταντινούπολη, 381), ο οποίος περιέχει τμήμα του Όρου Πίστεως αυτής, αναθεματίζει όσους αλλοιώνουν το Σύμβολο της Νικαίας, ως εξής:

«Όρισαν οι Άγιοι Πατέρες που συνήλθαν στην Κωνσταντινούπολη, να μην αθετείται η πίστη των τριακοσίων δέκα οκτώ Πατέρων που συνήλθαν στη Νίκαια της Βιθυνίας, αλλά να αραμένει εκείνη έγκυρη, και να αναθεματισμένη (δηλ. χωρισμένη από την Εκκλησία) κάθε αίρεση...» [Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτη, Πηδάλιο, 155επ.

J. Mansi, Sacrorum Conciliorum nova et amplissima Collectio. Florentiae et Venetiis 1757/98, Parisiis 1899/1927 (εφεξής Mansi), III 557επ. J. Harduin, Acta Conciliorum, Parisiis ,1715 επ. (εφεξής Harduin), I, 809 εξ. Γ. Ράλλη – Μ. Ποτλή, Σύνταγμα των θείων και ιερών Κανόνων, Αθήναι 1852/9 (εφεξής Ράλλη – Ποτλή), II, 165 επ. Α. Αλιβιζάτου, Οι Ιεροί Κανόνες, εκδ. 2^η, εκδ. Αποστολικής Διακονίας, Αθήναι 1949, σελ. 35 επ. Καρμίρη, τομ. Ι, σελ. 132].

Γ) Ο Όρος της Γ΄ Οικουμενικής Συνόδου για την Πίστη (ή Κανόνας 7) αναθεματίζει όσους αλλοιώνουν το Σύμβολο Νικαίας – Κωνσταντινουπόλεως, ως εξής:

«... η Αγία Σύνοδος όρισε να μην επιτρέπεται σε κανέναν να κηρύσσει άλλη πίστη, δηλαδή να συγγράφει ή να συνθέτει, εκτός εκείνης που ορίστηκε από τους Αγίους Πατέρες, που συνάχθηκαν στη πόλη της Νικαίας, μαζί με το Άγιο Πνεύμα. Και όσοι τολμούν να συνθέτουν άλλη πίστη, δηλαδή ή να παρουσιάζουν ή να προφέρουν (αυτήν την άλλη πίστη), σε όσους θέλουν να επιστρέψουν στη γνώση της αληθείας ή από τους εθνικούς ή από τους Ιουδαίους, δηλαδή από οποιαδήποτε αίρεση, αν είναι επίσκοποι ή κληρικοί, να είναι στερημένοι οι επίσκοποι της επισκοπής, και οι κληρικοί τον κλήρο, αν δε είναι λαϊκοί, να είναι αναθεματισμένοι (δηλ. χωρισμένοι

από την Εκκλησία)...» [J. Mansi, IV, 1361/4. J. Harduin, I, 1525. H. Denzinger, Enchiridion Symbolorum (εφεξής Denzinger), εκδ. 31, Herder, Friburgi 1957, 60. Ράλλη – Ποτλή, II, 200/1].

Δ) Ο Όρος Πίστεως της Δ΄ Οικουμενικής Συνόδου κύρωσε το Σύμβολο Πίστεως Νικαίας – Κωνσταντινουπόλεως και αναγνώρισε ως τέτοια την Β΄ Οικουμενική Σύνοδο, η οποία προηγουμένως ήταν Γενική Σύνοδος του Ανατολικού Ρωμαϊκού Κράτους, και αναθεματίζει όσους αλλοιώνουν το Σύμβολο Νικαίας – Κωνσταντινουπόλεως και δεν αποδέχονται τους Όρους Πίστεως των πρώτων τεσσάρων Οικουμενικών Συνόδων, ως εξής:

«(...)

Ο Κύριος ημών και Σωτήρ Ιησούς Χριστός, της Πίστεως την γνώσιν τοις μαθηταίς βεβαιών, έφη: «ειρήνην την εμήν αφήμι υμίν, ειρήνην την εμήν δίδωμι υμίν» (Ιωαν. 14, 27), ώστε μηδένα προς τον πλησίον διαφωνείν εν τοις δόγμασι της ευσεβείας, αλλ΄ επίσης άπασι το της αληθείας επιδεικνυσθαι κήρυγμα. Επειδή δε ου παύεται δια των εαυτού ζιζανίων ο πονηρός τοις της ευσεβείας επιφυόμενος σπέρμασι καί τι καινόν κατά της Αληθείας εφευρίσκων αεί, δια τούτο συνήθως ο Δεσπότης, προνοούμενος του ανθρωπίνου γένους, τον ευσεβή τούτον και πιστότατον προς ζήλον ανέστησε Βασιλέα και τους απανταχή της Ιερωσύνης προς εαυτόν Αρχηγούς συνεκάλεσεν, ώστε της Χάριτος του πάντων ημών Δεσπότης Χριστού ενεργούσης πάσαν μεν του ψεύδους των του Χριστού προβάτων αποσεισασθαι λύμην, της δε της Αληθείας αυτήν καταπιαίνειν βλαστήμασιν. Ό δη και πεποιήκαμεν κοινή ψήφω τα της πλάνης απελάσαντες δόγματα, την δε απλανή των Πατέρων ανανεωσάμενοι Πίστιν, το των τριακοσίων δέκα οκτώ Σύμβολον τοις πάσι κηρύξαντες, και ως οικείους τους τούτο της ευσεβείας το σύνθεμα δεξαμένους Πατέρας επιγραψάμενοι, οίπερ εισίν οι μετά ταύτα εν τη Μεγάλη Κωνσταντινουπόλει συνελθόντες εκατόν πενήκοντα και αυτοί την αυτήν επισφραγισάμενοι πίστιν. Ορίζομεν τοίνυν, την τάξιν και τους περί της πίστεως άπαντας τύπους φυλάττοντες και ημείς της κατ΄ Έφεσον πάλαι γεγενημένης Αγίας Συνόδου (δηλ. της Γ΄ Οικουμενικής), ής ηγεμόνες οι αγιώτατοι την μνήμην Κελεστίνος ο της Ρωμαίων και Κύριλλος ο της Αλεξανδρέων ετύγγανον, προλάμπειν μεν της της ορθής και αμωμήτου πίστεως την έκθεσιν των τριακοσίων δέκα οκτώ αγίων και μακαρίων Πατέρων των εν Νικαία επί του της ευσεβούς μνήμης Κωνσταντίνου του γενομένου Βασιλέως συναχθέντων, κρατείν δε και τα παρά των εκατόν πενήκοντα αγίων Πατέρων εν Κωνσταντινουπόλει ορισθέντα, προς αναίρεσιν μεν των τότε φυεισών αιρέσεων, βεβαίωσιν δε της αυτής Καθολικής και Αποστολικής ημών Πίστεως.

(Έπονται τα κείμενα των Συμβόλων της Α΄ και της Β΄ Οικουμενικής Συνόδου)

(...)

Τούτων τοίνυν μετά πάσης πανταχόθεν ακριβείας τε και εμμελείας παρ' ημών διατυπωθέντων, ώρισεν η Αγία και Οικουμενική Σύνοδος ετέραν πίστιν μηδενί εξείναι προφέρειν ή γουν συγγράφειν ή συντιθέναι ή φρονείν ή διδάσκειν ετέρως. Τους δε τολμώντας ή συντιθέναι πίστιν ετέραν ή γουν προκομίζειν ή διδάσκειν ή παραδιδόναι έτερον σύμβολον τοις εθέλουσιν επιστρέφειν εις επίνγνωσιν της Αληθείας εξ Ελληνισμού ή εξ Ιουδαϊσμού ή γουν εξ αιρέσεως οιασδηποτούν, τούτους, ει μεν είεν επισκοποι ή κληρικοί, αλλοτρίους είναι τους επισκόπους της επισκοπής και τους κληρικούς του κλήρου, ει δε μονάζοντες ή λαϊκοί είεν, αναθεματίζεσθαι αυτούς» (Mansi, VII, 108-117. Harduin, II, 1, 2, σελ. 126-130 και III, 3-6).

Ε) Ο Όρος Πίστεως της Ε' Οικουμενικής Συνόδου επιβεβαίωσε τους Όρους Πίστεως των τεσσάρων πρώτων Οικουμενικών Συνόδων, καθώς και τις καταδίκες ή τους αναθεματισμούς αυτών, ως εξής :

«Ομολογούμεν ότι εις τας Αγίας ημών Εκκλησίας κρατούμεν, φυλάσσομεν και κηρύσσομεν εκείνην την Ομολογίαν Πίστεως, την οποίαν κατά τρόπον πλατύτερον εξέθεσαν οι Άγιοι τριακόσιοι δέκα οκτώ Πατέρες οι εν Νικαία συναθροισθέντες, που παρέδωκαν εις ημάς το άγιον Μάθημα ή Σύμβολον. Καθώς και την έκθεσιν των εν Κωνσταντινουπόλει συνελθόντων εκατόν πενήκοντα Αγίων, οι οποίοι ηκολούθησαν την Ομολογίαν αυτήν και επεξήγησαν αυτήν και τον περί της μιάς και της αυτής πίστεως Όρον. Και των διακοσίων Αγίων Πατέρων των εν Εφέσω το πρώτον συνελθόντων. Και τέλος τα υπό των εξακοσίων τριάκοντα εν Χαλκηδόνι συναθροισθέντων Πατέρων ορισθέντα περί της μιάς και της αυτής πίστεως, την οποίαν και, ως και υπ' αυτών ακολουθουμένην, τρανώς διεκήρυξαν.

Ομολογούμεν ακόμη ότι όλους τους κατά διαφόρους εποχάς καταδικασθέντας ή αναθεματισθέντας υπό της Καθολικής Εκκλησίας, και των ως άνω τεσσάρων Συνόδων, και ημείς έχομεν καταδεδικασμένους και αναθεματισμένους» (Mansi, IX, 368-388, 404-405. Harduin, III, 188-201. Denzinger, 95-109. Μελετίου Καλαμαρά, Η Πέμπτη Οικουμενική Σύνοδος, Αθήναι 1985, σελ. 573-574).

ΣΤ) Ο Όρος Πίστεως της ΣΤ' Οικουμενικής Συνόδου αναθεματίζει όσους αλλοιώνουν δογματικά το Σύμβολο της Πίστεως, ως εξής :

«(...)

Ο του Θεού Πατρός μονογενής Υιός τε και Λόγος, ο κατά πάντα όμοιος ημίν χωρίς αμαρτίας γενόμενος άνθρωπος, Χριστός ο Αληθινός Θεός ημών, εν ευαγγελικαίς διαπρυσιώς εκήρυξε φωναίς: «Εγώ ειμι το φως του κόσμου. Ο ακολουθών εμοί ου μη περιπατήσει εν τη σκοτία, αλλ' έξει το φως της ζωής». Και πάλιν «ειρήνην την εμήν αφήμι υμίν, ειρήνην την εμήν δίδωμι υμίν». Ταύτη τοι τη θεολέκτω της ειρήνης διδασκαλία θεοσόφως ο πραότατος ημών Βασιλεύς οδηγούμενος, ο της μεν Ορθοδοξίας υπέρμαχος, της δε κακοδοξίας αντίμαχος, την καθ' ημάς Αγίαν ταύτην και Οικουμενικήν συναθροίσας Ομήγυριν, το της Εκκλησίας άπαν ήνωσε σύγκριμα. Όθεν η καθ' ημάς Αγία και Οικουμενική Σύνοδος, την από τινων και ώδε χρόνων της δυσσεβείας πλάνην πόρρωθεν απελάσασα, και τη των Αγίων και εγκρίτων Πατέρων απλανώς ευθεία τρίβω κατακολουθήσασα, ταις Αγίαις και Οικουμενικαίς πέντε Συνόδους εν άπασιν ευσεβώς συνεφώνησε. Φαμεν δη τη των τριακοσίων δέκα και οκτώ εν Νικαία συνελθόντων Αγίων Πατέρων κατά του μανιώδους Αρείου, και τη μετ' αυτήν εν Κωνσταντινουπόλει των εκατόν πενήκοντα θεοφόρων ανδρών κατά Μακεδονίου του Πνευματομάχου και Απολλιναρίου του δυσσεβούς. Ομοίως και τη εν Εφέσω το πρότερον κατά Νεστορίου του Ιουδαϊόφρονος συναγηγεμένων διακοσίων θεσπεσίων ανδρών, και τη εν Χαλκηδόνι των εξακοσίων τριάντα θεοπνεύστων Πατέρων κατά Ευτυχούς και Διοσκόρου των θεοστυγών. Προς ταύταις και τη τελευταία τούτων Πέμπτη Αγία Σύνοδος, τη ενταύθα συναθροισθείση κατά Θεοδώρου του Μοψουεστίας, Ωριγένους, Διδύμου τε και Ευαγρίου, και των συγγραμμάτων Θεοδωρήτου των κατά των δώδεκα κεφαλαίων του αοιδίμου Κυρίλλου, και της λεγομένης Ίβα επιστολής προς Μάρην γεγράφθαι τον Πέρσην. Ακαινοτόμητα μεν εν πάσι τα της ευσεβείας ανανεωσαμένη θεσπίσματα, τα βέβηλα δε της δυσσεβείας εκδιώξασα δόγματα, και το παρά των τριακοσίων δέκα και οκτώ Πατέρων εκτεθέν, και αύθις παρά των εκατόν πενήκοντα θεοφρόνως βεβαιωθέν, όπερ και αι λοιπαί Άγιοι Σύνοδοι επ' αναιρέσει πάσης ψυχοφθόρου αιρέσεως ασπασίως εδέξαντο και επεκύρωσαν Σύμβολον, και η καθ' ημάς Αγία και Οικουμενική θεοπνεύστως επεσφράγισε Σύνοδος.

(Επονται τα κείμενα των Συμβόλων της Α' και της Β' Οικουμενικής Συνόδου).

Τούτων τοίνυν μετά πάσης πανταχόθεν ακριβείας τε και εμμελείας παρ' ημών διατυπωθέντων, ορίζομεν ετέραν πίστιν μηδενί εξείναι προφέρειν, ή γουν συγγράφειν ή συντιθέναι ή φρονείν ή διδάσκειν ετέρως. Τους δε τολμώντας ή συντιθέναι πίστιν ετέραν ή προκομίζειν ή διδάσκειν ή παραδιδόναι έτερον σύμβολον τοις εθέλουσιν επιστρέφειν εις επίγνωσιν της Αληθείας εξ Ελληνισμού ή εξ Ιουδαϊσμού ή γουν εξ αιρέσεως οίας ουν, ή καινοφωνίαν, ήτοι λέξεως εφεύρεσιν, προς ανατροπήν εισάγειν των νυνί παρ' ημών διορισθέντων, τούτους, ει μεν επίσκοποι είεν ή κληρικοί, αλλοτρίους είναι τους επισκόπους της επισκοπής και τους κληρικούς του κλήρου, ει δε μονάζοντες είεν ή λαϊκοί, αναθεματίζεσθαι

αυτούς» (Mansi, XI, 632-640. Harduin, III, 1396-1401. Denzinger, 135-141. Μήλια, τομ. Γ', σελ. 650 εσ. – 146 εξ. Καρμίρη, τομ. Ι, σελ. 221-222 και 224).

Ζ) Ο Κανόνας 1 της Πενθέκτης Οικουμενικής Συνόδου (Κωνσταντινούπολη, 691/2) αναγνώρισε και επικύρωσε τους Όρους Πίστεως και των έξι Οικουμενικών Συνόδων που προηγήθηκαν, καθώς και αναθεμάτισε όσους δεν τους αποδέχονται, ως εξής:

«Σύμφωνα με τα λόγια του Γρηγορίου του Θεολόγου, η καλύτερη τάξη κάθε λόγου και έργου που αρχίζει, είναι να αρχίζει από τον Θεό και να τελειώνει στον Θεό. Γι' αυτό, καθώς η ευσέβεια διακηρύσσεται ήδη από εμάς μεγαλόφωνα και η Εκκλησία, πάνω στην οποία έχει θεμελιωθεί ο Χριστός, συνεχώς αυξάνει και προκόβει έτσι που να ξεπερνά το φούντωμα των κέδρων του Λιβάνου, και τώρα, αρχίζοντας τους ιερούς λόγους με τη βοήθεια της Θείας Χάριτος,

ορίζουμε να τηρούμε, χωρίς καινοτομίες και απαράλλακτη, την πίστη που παραδόθηκε σε μας και από τους αυτόπτες και υπηρέτες του Λόγου, τους διαλεγμένους από τον Θεό Αποστόλους, και ακόμη και από τους τριακοσίους δέκα οκτώ Αγίους και μακαρίους Πατέρες που συνήλθαν στη Νίκαια, όταν ήταν Βασιλιάς μας ο (Μέγας) Κωνσταντίνος, εναντίον του ασεβή Αρείου και της εθνικής ετεροθεΐας και πολυθεΐας - για να μιλήσουμε με πιο δημώδη γλώσσα - την οποία έκανε αυτός δόγμα. Τούτοι, με την ομοφωνία της Πίστεως, αποκάλυψαν και κατέστησαν σαφές σε μας το ομοούσιο στις τρεις υποστάσεις (ή πρόσωπα) της θεαρχικής φύσεως, προσφέροντάς το όχι έτσι που να μένει κρυμμένο κάτω από το κάλυμμα της αγνοίας, αλλά διδάσκοντας τους πιστούς φανερά να προσκυνούν με μία προσκύνηση τον Πατέρα και τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα και ανατρέποντας και διαλύοντας την πεποίθηση για τους άνισους βαθμούς της Θεότητας, καθώς γκρέμισαν και κατέστρεψαν τα κατασκευασμένα από άμμο παιδικά κτίσματα των αιρετικών κατά της Ορθοδοξίας. [1^η Οικουμενική Σύνοδος (Νίκαια, 325)].

Με τον ίδιο τρόπο να τονίσουμε και την πίστη που διακηρύχθηκε την εποχή του Μεγάλου Θεοδοσίου, που έγινε Βασιλιάς μας, από τους εκατόν πενήντα Αγίους Πατέρες που συνήλθαν σε αυτήν τη βασιλική πόλη, ασπαζόμενοι τους λόγους των Θεολόγων και εκδιώκοντας τον βέβηλο Μακεδόσιο μαζί με τους προηγούμενους εχθρούς της Αληθείας σαν δούλο που τόλμησε με αυθάδεια να εκφέρει ανυπόστατη πεποίθηση για τον Κύριό του και ο οποίος επέλεξε να διαιρέσει την αδιαίρετη Μονάδα με τρόπο ληστρικό, σαν να μην ήταν τέλειο για μας το μυστήριο της ελπίδας. Μεμφόμενοι μαζί με αυτόν τον αποτρόπαιο και λυσσασμένο κατά της Αληθείας και τον Απολλινάριο, τον μύστη της κακίας, ο οποίος κραύγασε με ασέβεια ότι ο Κύριος είχε πάρει μορφή σωματική χωρίς νου και χωρίς ψυχή,

συμπεραίνοντας και αυτός από εδώ ότι η σωτηρία ήταν ατελής για μας. [2^η Οικουμενική Σύνοδος (Κωνσταντινούπολη, 381)]

Αλλά βέβαια και τις διδασκαλίες που παρουσίασαν ως αδιάσπαστη δύναμη της ευσεβείας οι διακόσιοι θεοφόροι Πατέρες, που συνήλθαν για πρώτη φορά στην Έφεσο την εποχή που ήταν Βασιλιάς μας ο Θεοδόσιος, ο γιός του Αρκαδίου, τις επικυρώνουμε κηρύσσοντας ένα Χριστό Υιό του Θεού που σαρκώθηκε, και δοξάζοντας γνησίως και αληθινά την Άχραντη Αειπάρθενο Θεοτόκο που Τον γέννησε ασπόρως, και αποβάλλοντας τη γεμάτη αερολογίες διαίρεση του Νεστορίου ως απομακρυσμένη από τη θεία πραγματικότητα, ο οποίος (Νεστόριος) διατυπώνει ως αρχή ότι ο ένας Χριστός ήταν άνθρωπος ξεχωριστά και Θεός ξεχωριστά και ανανεώνει την ιουδαϊκή ασέβεια. [3^η Οικουμενική Σύνοδος (Έφεσος, 431)].

Επιπλέον επικυρώνουμε ορθοδόξως και την πίστη που ορίστηκε από τους εξακόσιους τριάντα θεοκρίτους Πατέρες, οι οποίοι συνήλθαν στη μητρόπολη της Χαλκηδόνας, όταν ήταν Βασιλιάς μας ο Μαρκιανός. Αυτή η πίστη έχει παραδώσει με βροντερή φωνή στα πέρατα ότι ο ένας Χριστός, ο Υιός του Θεού, πήρε δύο συγχρόνως φύσεις και με τις ίδιες αυτές τις δύο φύσεις πιστεύεται, και έδωσε από τους ιερούς περιβόλους της Εκκλησίας, ως κάτι αποτρόπαιο και μιαιρό, τον Ευτυχί τον ματαιόφρονα, ο οποίος είπε ότι το μεγάλο μυστήριο της οικονομίας τελέστηκε φαινομενικά (δηλ. όχι πραγματικά) και μαζί με αυτόν (έδωσε) και τον Νεστόριο και τον Διόσκορο, τον ένα ως υπερασπιστή και πρόμαχο της διαίρεσης, τον άλλο της σύγχυσης, οι οποίοι έχουν γκρεμιστεί σε ένα βάραθρο απώλειας και αθείας από διαμετρικά αντίθετες περιοχές της ασεβείας. [4^η Οικουμενική Σύνοδος (Χαλκηδόνα, 451)].

Αλλά βέβαια και τους ευσεβείς λόγους των εκατόν εξήντα πέντε θεοφόρων Πατέρων που συνήλθαν σε αυτήν τη βασιλική πόλη την εποχή του Ιουστινιανού, του οποίου διατηρείται η ευσεβής μνήμη, και ο οποίος έγινε Βασιλιάς μας, τους αναγνωρίζουμε ως ορισμένους από το Άγιο Πνεύμα και τους διδάσκουμε στους μεταγενεστέρους. Τούτοι αναθεμάτισαν στη Σύνοδο και θεώρησαν ως βδέλυγμα τον Θεόδωρο Μοψουεστίας, τον δάσκαλο του Νεστορίου, και τον Ωριγένη και τον Δίδυμο και τον Ευάγριο, οι οποίοι ξανάεπλσαν τους ελληνικούς μύθους και τις περιφορές κάποιων σωμάτων και των ψυχών μας και ξανάφεραν στη μνήμη τους διαστρεβλώσεις με τις παραφορές του νου τους και με τα ονειροπολήματά τους, και οι οποίοι αναφέρθηκαν με υβριστικό τρόπο και ασέβεια στην αναβίωση των νεκρών. Αναθεμάτισαν όσα έγραψε ο Θεοδώρητος κατά της ορθής πίστης και κατά των δώδεκα κεφαλαίων του μακαρίου Κυρίλλου και τη λεγόμενη επιστολή του Ίβα. [5^η Οικουμενική Σύνοδος (Κωνσταντινούπολη, 553)].

Και πάλι ομολογούμε ότι θα διαφυλάττουμε αναλλοίωτη την πίστη της Έκτης Αγίας Συνόδου, η οποία συγκλήθηκε πρόσφατα σε αυτήν τη βασιλική πόλη την εποχή που

ήταν Βασιλιάς στο θεοφύλακτο κράτος μας ο Κωνσταντίνος, ο οποίος είχε ευσεβές τέλος, και η οποία απέκτησε μεγαλύτερο κύρος με τις σφραγίδες με τις οποίες ο ευσεβής Βασιλιάς επικύρωσε τους νόμους της για παντοτινή ασφάλεια. Αυτή η Σύνοδος όρισε να δεχόμαστε δύο φυσικές θελήσεις, δηλαδή θελήματα, και δύο φυσικές ενέργειες στο θέμα της ένσαρκης οικονομίας του ενός Κυρίου μας Ιησού Χριστού, του Αληθινού Θεού, και καταδίκασε, με την ευσεβή απόφασή της, αυτούς που παραχάραξαν το ευθές δόγμα της Αληθείας και οι οποίοι δίδαξαν στους λαούς ένα θέλημα και μία ενέργεια για τον έναν Κύριο τον Θεό μας, Ιησού Χριστό. Εννοούμε τον Θεόδωρο της Φαράν, τον Κύρο της Αλεξανδρείας, τον Ονώριο της Ρώμης, τον Σέργιο, τον Πύρρο, τον Παύλο, τον Πέτρο, οι οποίοι προήδρευσαν σε αυτήν την θεοφύλακτη πόλη, τον Μακάριο που έγινε Επίσκοπος Αντιοχείας, τον Στέφανο τον μαθητή του και τον άφρονα Πολυχρόνιο. Από τότε (η Σύνοδος) διαφύλαξε ανέπαφο το κοινό Σώμα του Χριστού, του Θεού μας. [6^η Οικουμενική Σύνοδος (Κωνσταντινούπολη, 680/1)].

Και για να συνοψίσουμε, θεσπίζουμε να παραμένει ασάλευτη μέχρι το τέλος της ιστορίας και να διατηρείται ασφαλής η πίστη όλων των ανδρών που διέπρεψαν στην Εκκλησία του Θεού, οι οποίοι έχουν γίνει φωστήρες στον κόσμο προσφέροντας Λόγο Ζωής, και τα θεοπαράδοτα συγγράμματα και δόγματά τους, αποκηρύσσοντας (εμείς) και αναθεματίζοντας όλους όσους απέβαλαν και αναθεμάτισαν (εκείνοι) ως εχθρούς της Αληθείας οι οποίοι αλαζονεύθηκαν ματαίως σε βάρος του Θεού και άσκησαν την αδικία σε μεγάλο βαθμό. Και αν κάποιος από όλους δεν διαφυλάττει και δεν ασπάζεται τα δόγματα της ευσεβείας τα οποία προαναφέρθηκαν, και δεν πιστεύει και δεν κηρύττει με αυτόν τον τρόπο, αλλά επιχειρεί να βαδίσει αντίθετα προς αυτά, να είναι αναθεματισμένος (δηλ. χωρισμένος από την Εκκλησία) σύμφωνα με τον Όρο ο οποίος ήδη εκτέθηκε από τους προαναφερθέντες Αγίους και μακαρίους Πατέρες, και να είναι αποβεβλημένος και να εκπίπτει από τον χριστιανικό κατάλογο ως ξένος. Διότι εμείς αποφασίσαμε ούτε να προσθέσουμε κάτι ούτε βεβαίως να αφαιρέσουμε κάτι από εκείνα που ορίστηκαν ενωρίτερα, εξ ολοκλήρου ή εν μέρει. (Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτη, 217επ. Mansi, XI, 936-988. Harduin, III, 1656-1697. Ράλλη – Ποτλή, III, 295-554. Μήλια, τομ. Γ', σελ. 177 εξ. – 682 εσ. Α. Αλιβιζάτου, Οι Ιεροί Κανόνες, εκδ. 2^η, εκδ. Αποστολικής Διακονίας, Αθήναι 1949, σελ. 72-117. Καρμίρη, τομ. Ι, σελ. 227-229).

Η) Ο Όρος Πίστεως της Ζ' Οικουμενικής Συνόδου επαναλαμβάνει τους αναθεματισμούς των προηγηθεισών Οικουμενικών Συνόδων εναντίον των αιρετικών και προστάσσει την καθαίρεση επισκόπων ή κληρικών και τον αφορισμό των μοναχών και λαϊκών, αν τολμήσουν να αθετήσουν τις εκκλησιαστικές παραδόσεις και να επινοήσουν κάποια καινοτομία, ως εξής:

«(...) Βδελυσσόμεθα δε και αναθεματίζομεν Άρειον και τους αυτώ σύμφρονας και κοινωνούς της μανιώδους αυτού κακοδοξίας, Μακεδόνιόν τε και τους περί αυτόν καλώς ονομασθέντες Πνευματομάχους. Ομολογούμεν δε και την Δέσποιναν ημών την Αγίαν Μαρίαν κυρίως και αληθώς Θεοτόκον, ως τεκούσαν σαρκί τον ένα της Αγίας Τριάδος Χριστόν τον Θεόν ημών, καθά και η εν Εφέσω το πρότερον εδογμάτισε Σύνοδος, και τον ασεβή Νεστόριον και τους αμφ' αυτόν, ως προσωπικήν δυάδα εισάγοντας, της Εκκλησίας εξώθησε. Συν τούτοις δε και τας δύο φύσεις ομολογούμεν του σαρκωθέντος δι' ημάς εκ της Αχράντου Θεοτόκου και Αειπαρθένου Μαρίας, τέλειον αυτόν Θεόν και τέλειον άνθρωπον γινώσκοντες, ως και η εν Χαλκηδόνι Σύνοδος εξεφώνησεν, Ευτυχή και Διόσκορον δυσφημήσαντας της θείας αυλής εξελάσασα, συναποβάλλοντες αυτοίς Σεβήρον, Πέτρον και την πολυβλάσφημον αυτών αλληλόπλοκον σειράν, μεθ' ών και τα Ωριγένους, Ευαγρίου τε και Διδύμου μυθεύματα αναθεματίζομεν, ως και η εν Κωνσταντινουπόλει συγκροτηθείσα πέμπτη Σύνοδος. Είτά τε και δύο θελήματα και ενεργείας, κατά την των φύσεων ιδιότητα επί Χριστού κηρύττομεν, καθ' όν τρόπον και η εν Κωνσταντινουπόλει έκτη Σύνοδος εξεβόησεν, αποκηρύξασα Σέργιον, Ονώριον, Κύρον, Πύρρον, Μακάριον, τους αθελήτους της ευσεβείας και τους τούτων ομόφρονας. Και συνελόντες φαμέν. ΑΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΣ ΕΓΓΡΑΦΩΣ Ή ΑΓΡΑΦΩΣ ΤΕΘΕΣΠΙΣΜΕΝΑΣ ΗΜΙΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΑΚΑΙΝΟΤΟΜΗΤΩΣ ΦΥΛΑΤΤΟΜΕΝ. Όν μία εστί και η της εικονικής αναζωγραφήσεως εκτύπωσης, ως τη ιστορία του ευαγγελικού κηρύγματος συνάδουσα, προς πίστωση της αληθινής και ου κατά φαντασίαν του Θεού Λόγου ενανθρωπήσεως, και εις ομοίαν λυσιτέλειαν ημίν χρησιμεύουσα. Τα γαρ αλλήλων δηλωτικά αναμφιβόλως και τας αλλήλων έχουσιν εμφάσεις.

(...) Τους ουν τολμώντας ετέρως φρονείν ή διδάσκειν, ή κατά τους εναγείς αιρετικούς τας εκκλησιαστικάς παραδόσεις αθετείν και καινοτομίαν τινά επινοείν, ή αποβάλλεσθαι τι εκ των ανατεθειμένων τη Εκκλησία, ευαγγέλιον ή τύπον του σταυρού ή εικονικήν αναζωγράφησιν ή άγιον λείψανον μάρτυρος, ή επινοείν σκολιώς και πανούργως προς το ανατρέψαι έν τι των ενθέσμων παραδόσεων της Καθολικής Εκκλησίας, έτι γε μην ως κοινοίς χρήσθαι τοις ιεροίς κειμηλίοις ή τοις ευαγέσι μοναστηρίοις, επισκόπους μεν όντας ή κληρικούς καθαιρείσθαι προστάσσομεν, μονάζοντας δε ή λαϊκούς της κοινωνίας αφορίζεσθαι» (Mansi, XIII, 373-380. Harduin, IV, 452-456. Denzinger, 146-149).

Ο δε Κανόνας 1 της ίδιας Ζ' Οικουμενικής Συνόδου αναθεματίζει, καθαιρεί, αφορίζει και επίτιμά όσους αναθεματίζουν, καθαιρούν, αφορίζουν και επιτιμούν οι Άγιοι Απόστολοι, οι Άγιες Οικουμενικές και Τοπικές Σύνοδοι και οι Άγιοι Πατέρες, ως εξής:

«Για όσους αξιώθηκαν το ιερατικό αξίωμα, κανόνες θεωρητικής και πρακτικής συμπεριφοράς είναι οι ορισμοί των κανονικών διατάξεων. Αυτές τις δεχόμαστε με

χαρά και μαζί με τον θεοφάντορα Δαυΐδ ψάλλουμε προς τον Δεσπότη Θεό λέγοντας: «Χάρηκα στο δρόμο των εντολών Σου, όπως θα χαιρόμουν αν είχα κάθε πλούτο» και «Πρόσταξες δικαιοσύνη, οι εντολές σου αιώνιες. Δώσε μου σύνεση και κάνε με να ζήσω». Και η φωνή του Προφήτη μας προστάζει να φυλάγουμε τις εντολές του Θεού στον αιώνα (δηλ. καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας) και να ζούμε με αυτές, καθώς δηλαδή θα παραμένουν σταθερές και απαρασάλευτες, γιατί και ο Μωϋσής που είδε τον Θεό, λέγει τα εξής: «Δεν είναι δυνατό να προσθέσουμε κάτι σε αυτές ούτε είναι δυνατό να αφαιρέσουμε κάτι από αυτές». Και ο θείος Απόστολος Πέτρος καυχιέται γι' αυτές και λέγει: «Αυτό το μήνυμα ακόμη και οι άγγελοι επιθυμούν να το κατανοήσουν». Και ο Παύλος λέγει: «και αν εμείς ή ακόμη και ένας άγγελος από τον ουρανό σας κηρύξει ευαγγέλιο διαφορετικό από το ευαγγέλιο που σας κηρύξαμε, να είναι ανάθεμα». Επειδή λοιπόν αυτά είναι έτσι και μαρτυρούνται σε μας, εμείς χαιρόμενοι με αυτά, όπως θα χαιρόταν κάποιος, αν έβρισκε πολλά λάφυρα, ενστερνιζόμαστε με χαρά τους θείους κανόνες και ενισχύουμε απαρασάλευτα όλα όσα μας διατάζουν και τα οποία διατυπώθηκαν από τις ΑΓΙΕΣ ΣΑΛΠΙΓΓΕΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, από τους ΠΑΝΕΥΦΗΜΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ, από τις έξι ΑΓΙΕΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΟΔΟΥΣ, και από τις ΤΟΠΙΚΕΣ ΣΥΝΟΔΟΥΣ, που συγκλήθηκαν για να εκδώσουν τέτοια διατάγματα, και από τους ΑΓΙΟΥΣ ΠΑΤΕΡΕΣ ΜΑΣ. Γιατί όρισαν αυτά που είναι συμφέροντα, φωτισμένοι όλοι από ένα και το αυτό Πνεύμα. ΚΑΙ ΟΣΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΑΡΑΔΙΝΟΥΝ ΣΤΟ ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΥΜΕ ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ, ΟΠΟΙΟΥΣ ΣΤΗΝ ΚΑΘΑΙΡΕΣΗ, ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ ΤΟΥΣ ΚΑΘΑΙΡΟΥΜΕ, ΟΠΟΙΟΥΣ ΣΤΟΝ ΑΦΟΡΙΣΜΟ, ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΦΟΡΙΖΟΥΜΕ, ΚΑΙ ΟΠΟΙΟΥΣ ΤΟΥΣ ΥΠΟΒΑΛΛΟΥΝ ΣΕ ΕΠΙΤΙΜΙΟ, ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΙΔΙΟ ΤΡΟΠΟ ΤΟΥΣ ΕΠΙΤΙΜΟΥΜΕ. Γιατί ο Παύλος, ο θείος Απόστολος που ανέβηκε στον τρίτο ουρανό και άκουσε λόγια που δεν μπορούν να ειπωθούν, λέγει απερίφραστα: «Να μην είστε φιλάργυροι, αρκείστε σε όσα έχετε» (Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτη, 322επ. Mansi, XIII, 417επ. Harduin, IV, 465επ. Ράλλη-Ποτλή, II, 555επ. Αλιβιζάτου, 120εξ.).

Θ) Ο Όρος της Η' Οικουμενικής Συνόδου – η οποία αναγνωρίζεται ως τέτοια και από την Εγκύκλιο της Μιάς, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας Επιστολή προς τους απανταχού Ορθοδόξους» του 1848, η οποία υπογράφεται από τους Ορθοδόξους Πατριάρχες της Ανατολής και τις Συνόδους τους και απευθύνεται προς τον Φραγκολατίνο Πάπα Ρώμης Πίο Θ' - καταδικάζει ως αιρετικό το filioque των Φράγκων, και με τις ψήφους των αντιπροσώπων του τότε Ορθόδοξου Πάπα της Ρώμης, και αναθεματίζει όποιον επιχειρεί οποιαδήποτε δογματική αλλοίωση του Συμβόλου Πίστεως της Νικαίας – Κωνσταντινουπόλεως, ως εξής:

«ΠΡΑΞΙΣ ΣΤ΄

(...)

Προκαθεσθέντων των ευσεβεστάτων και φιλοχρίστων ημών Βασιλέων, Βασιλείου, Λέοντος και Αλεξάνδρου, εν τω περιωνύμω παλατίω του Χρυσοτρικλίνου, και συγκαθεσθέντος αυτοίς Φωτίου του αγιωτάτου Πατριάρχου, έτι δε Παύλου και Ευγενίου των αγιωτάτων επισκόπων και τοποτηρητών της πρεσβυτέρας Ρώμης, και Πέτρου του θεοσεβεστάτου πρεσβυτέρου και καρδινάλιου, και συν αυτοίς Βασιλείου μητροπολίτου Μαρτυροπόλεως και τοποτηρητού της Αντιοχέων Εκκλησίας, και Ηλία του θεοσεβεστάτου πρεσβυτέρου και τοποτηρητού Ιεροσολύμων, και Κοσμά του θεοσεβεστάτου πρεσβυτέρου και αποκρисиαρίου Αλεξανδρείας, ου μην δε αλλά και των θεοφιλεστάτων μητροπολιτών και αρχιεπισκόπων συγκαθεσθέντων...

Βασίλειος ο φιλόχριστος Βασιλεύς είπεν: «Έδει μεν ίσως τη συγκροτηθείση Αγία και Οικουμενική Συνόδω ... και όρον τινά του εκκλησιαστικού φρονήματος αναφωνηθήναι, ου καινόν τινα και παρείσακτον, αλλ' όν η Αγία και Μεγάλη εν Νικαία Σύνοδος εθεμελίωσε, και αι λοιπαί Άγιοι και Οικουμενικαί Σύνοδοι συνεκρότησάν τε και συνεπωκοδόμησαν».

Βασίλειος ο θεοφιλέστατος μητροπολίτης Μαρτυροπόλεως και τοποτηρητής Αντιοχείας είπεν: «Άξιον και δίκαιόν εστι ... και τον όρον κοινόν και τον αυτόν ανά πάσαν την οικουμένην είναι, ώσπερ και μέχρι νύν εστι, και δια της παρούσης τούτον επικυρωθήναι Συνόδου. Εξ άπαντος τρόπου οφείλει ο της εν Νικαία Συνόδου όρος όν και αι λοιπαί Άγιοι και Οικουμενικαί Σύνοδοι επεκύρωσάν τε και επωκοδόμησαν, τούτον και εν ταύτη τη Μεγάλη και Οικουμενική Συνόδω αναγνωσθήναι».

Οι αγιώτατοι τοποτηρηταί της πρεσβυτέρας Ρώμης είπον: «Ως εκέλευσεν ο εκ Θεού μέγας Βασιλεύς ημών και ήρесе και τοις αδελφοίς και συνιερεύσιν ημών, πρέπον εστί μη έτερον όρον καινουργηθήναι, αλλ' αυτόν τον αρχαίον και ανά πάσαν την οικουμένην κρατούμενόν τε και δοξαζόμενον αναγνωσθήναι τε και επιβεβαιωθήναι».

Φώτιος ο αγιώτατος Πατριάρχης είπε: «Κατά την κρίσιν πάντων των αδελφών και συνιερέων ημών αναγνωσκέσθω».

Και δη προτραπείς Πέτρος ο θεοφιλέστατος διάκονος και πρωτονοτάριος ανέγνω (τον όρον):

«Του Κυρίου και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού την σεπτήν και θείαν διδασκαλίαν τοις της διανοίας κόλποις αδιστακτω γνώμη και πίστεως τεθεμελιωμένην καθαρότητι, και των Αυτού αγίων Μαθητών και Αποστόλων τας ιεράς διατάξεις και τους κανονικούς τύπους απλανεστάτη κρίσει συνεξοισιούντές τε και συνδιασώζοντες, και δη και των Αγίων και Οικουμενικών Επτά Συνόδων ως του Αυτού και Ενός Πνεύματος Αγίου ταις επιπνοίαις ιθυνομένων τε και ενεργουμένων το κήρυγμα, και τους κανονικούς θεσμούς απαρατρώτους τε και ακαπηλεύτους

ειλικρινεστάτη τε και ακλονήτω δόξη τιμώντές τε και συνδιαφυλάττοντες, αποβαλλόμεθα μεν ούς εξεκκλησίασαν, στέργομεν δε και αποδοχής αξίους έχομεν, ούς οία δη ομοδόξους ή και της ευσεβείας καθηγητάς τιμήν και σέβας όσιον οφειλομένους απέφηναν. Ούτω περί τούτων φρονούντες τε και ανακηρύττοντες, τον άνωθεν εκ πατέρων μέχρις ημών κατεληλυθότα της ακραιφνεστάτης των Χριστιανών πίστεως ΟΡΟΝ και διανοία και γλώσση στέργομέν τε και πάσι διαπρυσίω τη φωνή περιαγγέλλομεν, ΟΥΔΕΝ ΑΦΑΙΡΟΥΝΤΕΣ, ΟΥΔΕΝ ΠΡΟΣΤΙΘΕΝΤΕΣ, ΟΥΔΕΝ ΑΜΕΙΒΟΝΤΕΣ, ΟΥΔΕΝ ΚΙΒΔΗΛΕΥΟΝΤΕΣ, Η ΜΕΝ ΓΑΡ ΑΦΑΙΡΕΣΙΣ ΚΑΙ Η ΠΡΟΣΘΕΣΙΣ, ΜΗΔΕΜΙΑΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΤΟΥ ΠΟΝΗΡΟΥ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΩΝ ΑΝΑΚΙΝΟΥΜΕΝΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ, ΚΑΤΑΓΝΩΣΙΝ ΕΙΣΑΓΕΙ ΤΩΝ ΑΚΑΤΑΓΝΩΣΤΩΝ ΚΑΙ ΥΒΡΙΝ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΑΝΑΠΟΛΟΓΗΤΟΝ. ΤΟ ΔΕ ΚΙΒΔΗΛΟΙΣ ΑΜΕΙΒΕΙΝ ΡΗΜΑΣΙΝ ΟΡΟΥΣ ΠΑΤΕΡΩΝ ΠΟΛΥ ΤΟΥ ΠΡΟΤΕΡΟΥ ΧΑΛΕΠΩΤΕΡΟΝ. Διό τον εξ αρχής ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΟΡΟΝ πόθω θείω και διανοίας ευθύτητι η Αγία και Οικουμενική αύτη Σύνοδος ενστερνιζομένη τε και θειάζουσα, και ΤΟ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΣΤΕΡΕΩΜΑ ΕΝ ΑΥΤΩ ΘΕΜΕΛΙΟΥΣΑ ΤΕ ΚΑΙ ΑΝΕΓΕΙΡΟΥΓΑ, ΟΥΤΩ ΦΡΟΝΕΙ ΚΑΙ ΚΗΡΥΣΣΕΙΝ ΠΑΣΙΝ ΕΚΒΟΑ:

«Πιστεύω εις ένα Θεόν, Πατέρα παντοκράτορα, ποιητήν ουρανού και γης, ορατών τε πάντων και αοράτων.

Και εις ένα Κύριον Ιησούν Χριστόν, τον Υιόν του Θεού τον μονογενή, τον εκ του Πατρός γεννηθέντα προ πάντων των αιώνων.

Φως εκ φωτός, Θεόν αληθινόν, εκ Θεού αληθινού, γεννηθέντα, ου ποιηθέντα, ομοούσιον τω Πατρί, δι' ού τα πάντα εγένετο.

Τον δι' ημάς τους ανθρώπους και δια την ημετέραν σωτηρίαν κατελθόντα εκ των ουρανών και σαρκωθέντα εκ Πνεύματος Αγίου και Μαρίας της Παρθένου και ενανθρωπήσαντα.

Σταυρωθέντα τε υπέρ ημών επί Ποντίου Πιλάτου και παθόντα και ταφέντα και αναστάντα τη τρίτη ημέρα κατά τας Γραφάς.

Και ανελθόντα εις τους ουραμούς, και καθεζόμενον εκ δεξιών του Πατρός, και πάλιν ερχόμενον μετά δόξης, κρίναι ζώντας και νεκρούς, ού της βασιλείας ουκ έσται τέλος.

Και εις το Πνεύμα το Άγιον, το κύριον, το ζωοποιόν, το εκ του Πατρός εκπορευόμενον, το συν Πατρί και Υιώ συμπροσκυνούμενον και συνδοξαζόμενον, το λαλήσαν δια των προφητών.

Εις Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν.

Ομολογώ έν βάπτισμα εις άφεσιν αμαρτιών.

Προσδοκώ ανάστασιν νεκρών και ζωήν του μέλλοντος αιώνος. Αμήν.

Ούτω φρονούμεν. Εν ταύτη τη ομολογία της Πίστεως εβαπτίσθημεν. Δί' αυτής πάσαν αίρεσιν θραυομένην τε και καταλυομένην ο της Αληθείας Λόγος απέδειξε. Τους ούτω φρονούντας αδελφούς και πατέρας και συγκλήρους της άνω πολιτείας επιγραφόμεθα. Ει δε τις ετέραν έκθεσιν παρά τούτο δη το ιερόν Σύμβολον, το άνωθεν εκ των μακαρίων και ιερών πατέρων ημών μέχρις ημών διαφοιτήσαν, τολμήσειεν αναγράψασθαι και όρον πίστεως ονομάσαι, συλήσαι τε το αξίωμα της των θεσπεσίων εκείνων ανδρών ομολογίας και ταις ιδίαις ευρεσιλογίαις τούτο περιάψαι, κοινόν τε μάθημα τούτο προθείναι πιστοίς ή και τοις εξ αιρέσεώς τινος επιστρέφουσι, και ρήμασι νόθοις ή προσθήκαις ή αφαιρέσεσι την αρχαιότητα του ιερού τούτου και σεβασμίου ΟΡΟΥ κατακιβδηλεύσαι αποθραυσυνθείη, κατά την ήδη προ ημών εκφωνηθείσαν ψήφον υπό των Αγίων και Οικουμενικών Συνόδων, ει μεν των ιερωμένων είη τις, παντελεί καθαιρέσει τούτον καθυποβάλλομεν, ει δε των λαϊκών, τω αναθέματι παραπέμπομεν».

Και μετά την ανάγνωσιν ο παρών Ιερός Σύλλογος εξεβόησε:

«Πάντες ούτω φρονούμεν, ούτω πιστεύομεν, εν ταύτη τη ομολογία εβαπτίσθημέν τε και του ιερατικού βαθμού ηζιώμεθα. Τους ετέρως δε παρά ταύτα φρονούντας ως εχθρούς Θεού και της Αληθείας ηγούμεθα. Εί τις παρά τούτο το ιερόν Σύμβολον τολμήσει έτερον αναγράψασθαι ή προσθείναι ή αφελείν, και όρον ονομάσαι αποθραυσυνθείη, κατάκριτος και πάσης χριστιανικής ομολογίας απόβλητος. Το γαρ αφαιρείν ή προσθείναι ατελή την εις την Αγίαν και Ομοούσιον και Αδιαίρετον Τριάδα μέχρι της σήμεραν ανέκαθεν ομολογίαν δείκνυσιν. Αποστολικής Παραδόσεως και της των Πατέρων Διδασκαλίας καταγινώσκει. Εί τις τοίνυν εις τούτο απονοίας ελάσας τολμήσει, ως ανωτέρω λέλεκται, έτερον εκθέσθαι σύμβολον και όρον ονομάσαι, ή προσθήκην ή αφαιρέσιν εν τω παραδεδομένω ημίν παρά της Αγίας και Οικουμενικής εν Νικαία το πρώτον Μεγάλης Συνόδου ποιήσαι, ΑΝΑΘΕΜΑ ΕΣΤΩ (δηλ. αποβάλλεται αυτοδικαίως από την Εκκλησία του Χριστού)».

Ηλίας ο θεοσεβέστατος πρεσβύτερος και τοποτηρητής Ιεροσολύμων και Κοσμάς ο αποκρισιάριος Αλεξανδρείας: «Ανάθεμα» είπον «τοις άλλο τι παρά τούτο φρονούσιν. Ανάθεμα. Ανάθεμα τοις μη το κοινόν Σύμβολον ανομολογούσι της Πίστεως».» (Δοσιθέου Πατριάρχου Ιεροσολύμων, Τόμος Χαράς, επανέκδοση Βασιλείου Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1985, σελ. 376-380. Μήλια, τομ. Β', σελ. 970 εσ. – 972 εσ.).

ΤΕΛΟΣ